

H E N R I K R Ø D E J E N S E N

Når livet bliver

FOR FEDT

Skrevet af Dennis Drejer

TURBINE

Til

Josefine & Laura

Når livet bliver
**FOR
FEDT**

H E N R I K R Ø D E J E N S E N

Når livet bliver

FOR FEDT

Skrevet af Dennis Drejer

Når livet bliver
**FOR
FEDT**

Af Dennis Drejer

© forfatteren, Henrik Røde Jensen og
TURBINE forlaget, Aarhus 2015

1. udgave, 1. oplag

Grafisk design: Designmonopolet

Fotos: Privatfotos medmindre
andet er angivet.

Forsidefoto: Benny Wæhrens
Redigeret af Benny Wæhrens
& Kim Dahl Hansen

Scanning af fotos: Benny Wæhrens
& Kim Dahl Hansen

Trykt i Danmark af Rosendahls

Alle rettigheder forbeholdes

ISBN: 978-87-406-0770-3

www.turbineforlaget.dk

I N D H O L D

	FORORD	9
KAPITEL 1	DØDEN MÅ VENTE	15
KAPITEL 2	ET GUDSBENÅDET BOLDTALENT	21
KAPITEL 3	NOGET VED MUSIKKEN	33
KAPITEL 4	PÅ FARTEN MED JOHNNY OG ALLAN	47
KAPITEL 5	KILOENE KOMBARE PÅ	69
KAPITEL 6	FOR MIN BY OG EN SAG	81
KAPITEL 7	NOGET STORT PÅ VEJ	97
KAPITEL 8	EN PRÆSIDENT VÆRDIG	113
KAPITEL 9	PRÆSIDENTEN KOM TIL BYEN	123
KAPITEL 10	DET VIRKELIG VIGTIGE I LIVET	141
KAPITEL 11	CIRKUS CLINTON	153
KAPITEL 12	LIVSKRISE	173
KAPITEL 13	KOLDE FØDDER	185
KAPITEL 14	KONKURS	201
KAPITEL 15	BOOTCAMP OG SPARK I RØVEN	209
KAPITEL 16	JA TIL LIVET	219
KAPITEL 17	MIT NYE LIV	227
KAPITEL 18	DRØMMENE LEVER	241
APPENDIKS	CV	255
APPENDIKS	TAK	259

FORORD

Når livet bliver
**FOR
FEDT**

Jeg har levet et fedt liv.

Mine forældre gav mig en tryk opvækst, jeg havde en god, stor omgangskreds, og mit gå-på-mod og min nysgerrighed har ført mig ud i alverdens spændende oplevelser. Blandt andet som koncertarrangør, ejer af en pladebutik og et spillested, som tourmanager for Johnny Madsen og Allan Olsen, og jeg har været eventmager bag store arrangementer med internationale, politiske verdensstjerner som Bill Clinton, Al Gore og Kofi Annan.

En del af mine mange gøremål beror på tilfældigheder, en del på velgørenhed og andre netværk, og mange af dem kommer ud af mine drømme. Jeg får mange drømme om ting, jeg gerne vil opnå, og det er min natur at forsøge at gøre dem til virkelighed. Det opfordrer jeg også alle andre til, både i dagligdagen og til mine foredrag. Det kan godt være, at ikke alt lader sig gennemføre, men bare det at sige sin drøm højt gør, at man er en anelse tættere på den og samtidig forpligter sig selv til at gå lidt mere efter den.

Mine mange offentlige aktiviteter i min fødeby Frederikshavn har bragt mig en del i lokal- og regionalmedierne. Der er jeg, ligesom privat, altid blevet kaldt Røde, hvilket er på grund af min hårfarve, "eller også er det min øjenfarve, når jeg kommer hjem fra byen søndag morgen," som jeg kækt sagde til Frederikshavns Avis en af de første gange, de skrev om mig. Men allerede fra mindst 1993, som 25-26-årig, blev jeg af medierne ofte omtalt som "den trivelige". Et pænt, på typisk nordjysk vis, afdæmpet ord for "den tykke".

Jeg har været talk of the town, kan man godt sige, også helt heroppe nordpå i Vendsyssel. De sidste 20 års tid, indtil for tre år siden, følte jeg, at alle mest gloede på mig, fordi de tænkte: "Han er så fed, at han ikke engang kan nå sit eget røvhul!" Der var naturligvis - og heldigvis - ikke nogen, der sagde det direkte til mig. Faktisk blev jeg ofte omtalt positivt for mine arrangementer i byen.

Men der er en historie om mit liv før og efter den 29. oktober 2012. De seneste tre år er jeg blevet lykønsket mere end nogensinde. "Du er slet ikke til at kende!", "du ser godt ud!", "flotte fyr!" eller "Guuud, er det dig?" Sådan noget kommer folk og siger til mig på gaden. Det har jeg aldrig prøvet før, og det skyldes, at jeg efter mere end 25 års overvægt og fedme og mange forgæves kampe endelig har tabt mig afgørende. Nærmere bestemt 92 kilo.

På vej dertil har jeg været gennem to mavesæks-operationer, den første uden virkning på min livsførelse, og jeg skulle være i overhængende livsfare, før jeg omsider gjorde noget alvorligt ved det. På det tidspunkt vejede jeg næsten 190 kilo.

Og jeg er altså ikke mere end 180 centimeter høj.

Jeg skulle blive 45 år, før jeg for alvor tog mig sammen og nu ser ud som på forsiden af denne bog. En forside, som over 500 af mine Facebook-venner har været med til at bestemme, både titel og layout, ud fra fire forslag på min profil. Det er i øvrigt første gang, at Turbine Forlaget har været med til den slags involvering af sociale medier og brugere inden udgivelsen af en bog, og det er jeg stolt af. Tak for deltagelsen til FB-vennerne.

Valget faldt på et billede, som har stor symbolsk betydning for mig.

Jeg har mine arme over hovedet, hvilket – jeg ved det godt – er meget udansk og endnu mere unordjysk, men jeg har tre gode grunde til at række dem derop. Fordi jeg gerne vil gå imod janteloven, der foreskriver at man ikke gør den slags. Fordi jeg endelig har sejret over mine dæmoner, lagt mit liv om og tabt mig. Og fordi jeg kan. Tidligere kunne jeg nemlig ikke strække armene så højt op på grund af min fedme, og hvis jeg var død af min overvægt, lå de ned langs min krop i en meget stor kiste.

Så har jeg en for mig helt særlig T-shirt på. Tre gang T for "Ballade om T.T.T.", en Allan Olsen-sang fra hans album "Sange for rygere", som handler om Tårnspringer Thomsen fra Tåstrup, der skulle udføre sit stunt på havnen i Frederikshavn i sommeren 1968, da det omrejsende Pallis Tivoli var på besøg. Jeg var der selv, men kun godt et år gammel i min barnevogn og kan ikke bidrage direkte til historien. I virkeligheden hed tårnspringeren Jimmy Jamison, kaldet "Verdens største tårnspringer", 68 år, tidligere amerikansk faldskærmssoldat og dansk gift. Han havde levet af sine spring i 40 år og skulle fra en 32 meter høj mast lande i et to meter dybt bassin med ild rundt i kanten. Men foran omkring 100 tilskuere gik det galt. Han dukkede ikke op til overfladen, før et par mænd, inklusiv tivolidirektøren selv, hev ham op, og han døde senere af sine kvæstelser.

Grunden til den lange historie er, at jeg forbinder og identificerer mig med historien om tårnspringerens endeligt på havnen i min hjemby. Den minder mig om, hvordan jeg ofte føler, at jeg har levet mit liv. Jeg har bare stået på en timetervippe og skullet springe. Med bind for øjnene. Uden at vide om der var vand i bassinet. Sådan har jeg følt mange gange, når jeg er sprunget hovedkulds ud i en idé, event eller lignende.

Billedet er taget med udsigt over min elskede by, "Fresse", fra et af byens højeste punkter, Bangsbo Fort, som jeg i mit nye liv stort set hver dag, gerne to

gange om dagen, har som mål for mine løbeture. Under, hvor billedet er skåret, har jeg – nej, ikke bar røv, som nogen måske vil gætte – røde bukser på, fordi rød er mit varemærke, og når jeg ikke længere har det naturligt på hovedet, har jeg det i mit tøjvalg.

Den T-shirt, den jakke, de bukser og armene over hovedet. Det er sådan, jeg altid ser ud, når jeg holder foredrag om mit liv. Det er uniformen, der signalerer mit liv. Derfor den forside.

Da jeg fortalte mine omgivelser om arbejdet med denne bog, fik jeg rigtig mange positive tilkendegivelser, og kun denne ene skeptiske og mistroiske fra en bekendt i musikbranchen: "Hvem skal du så udlevere?" Jeg udleverer kun mig selv, og det gør jeg ærligt, selvom det kan være både smertefuldt og pinligt. Men det er sådan, jeg er, og uanset nederlagene i mit liv har jeg det som korkproppen, en ret stor en, der konstant popper op igen. Vel er det en kliché, men det passer godt på mig.

Bogen er dedikeret til mine to døtre, Josefine og Laura, i dag otte og fem år, som godt ved, at deres far laver arrangementer og er "skør", som de smilende siger til mig, men de kender ikke min historie. Det har de nu mulighed for. Og det er mit håb med mit eksempel at inspirere andre til at gøre noget ved deres problem, om det er fedme eller noget andet, som de er bange for at tage fat i og ændre ved. Jeg har sagt til min læge, at hvis han får en patient, der vil vide noget om operationen gastrisk bypass, så tager jeg gerne en snak med vedkommende. Et tilbud som jeg hermed strækker ud til alle, det måtte interessere.

Hvis jeg ikke selv havde taget det drastiske skridt for at ændre mit liv, er både min læge, mine venner og jeg selv overbevist om, at jeg ikke havde været her i dag til at fortælle min historie om, når livet bliver FOR FEDT.

God læselyst.

Kærlig hilsen

Henrik Røde Jensen

K A P I T E L 1

DØDEN MÅ VENTE

Når livet bliver

**FOR
FEDT**

Jeg dør. Snart!

Det var sådan, jeg tænkte og følte, og det var også sådan, jeg havde fået dommen af min læge: "Hvis ikke du ændrer dit liv nu, dør du inden for fem år."

Jeg er et følsomt menneske og har haft mange mentale nedture i mit liv, men nu var jeg gået helt ned. Det var omkring min 45 års fødselsdag, den 22. april 2012, og jeg oplevede mit livs mest miserable dag. Jeg vejede tæt på 190 kilo og sad i min bil på Øksnebjerg fem kilometer fra mit hjem nær Bangsbostrand i Frederikshavn og stortudede. Vægten toppede, men alt andet var i bund. Mit firma, mit karrieremæssige livsværk, var gået konkurs. Min familie var splittet, forholdet til mine to døtres mor slut, og jeg skulle flytte. Jeg havde alle de symptomer på stress, der findes, og min krop var mørbanket af en uges stropetetur i et internetbaseret realityshow. Jeg var slidt ned, mentalt og fysisk.

Jeg var virkelig i livsfare. Jeg havde forhøjet blodtryk og diabetes 2, fedme-sukkersygen. Jeg led af søvnapnø, åndedrætsbesvær i søvne, hvilket betød, at jeg sov med et apparat, der hjalp mig med at trække vejret regelmæssigt. På grund af overbelastning fra mine mange kilo havde jeg så ondt i ryggen, lænden, mine knæ og mine fødder, at jeg hver dag slugte fire til seks smertestillende piller, de stærkeste mulige før morfin, og i visse tilfælde endda morfin, når jeg kunne skaffe det. Desuden var jeg afhængig af sovepiller.

Også psykisk havde jeg det elendigt. Det var jeg sådan set vant til. Ikke så slemt, at jeg direkte ville tage livet af mig. Altså, jeg havde jo i årevis indirekte forsøgt at gøre en ende på det ved at spise mig ihjel og ikke dyrke motion. Men på denne dag havde jeg det sådan, at jeg virkelig overvejede at hoppe i havnen med de tunge sko på. Hvis jeg ikke havde haft mine piger, havde jeg ikke gidet være her mere, og jeg ville heller ikke over for min forretningspartner, Leo Birk, være bekendt at tage billetten, for så ville han komme i klemme med de penge, jeg skyldte ham.

Direkte selvmordstruet var jeg altså ikke, men det stod mig smerteligt klart, at hvis jeg ville opleve mine døtre vokse op, var det nu, at jeg skulle gøre noget drastisk ved mit liv.

Hvordan kunne det komme så vidt?

Udadtil var jeg en verdensmand, en "sværlig kål", som vi siger heroppe. Næsten alt lykkedes for mig. Når jeg fik en god idé, gik jeg efter den og fik den udført. Utallige gange. Alt kunne lade sig gøre. Alligevel følte jeg ikke, at jeg

var noget værd. Fordi jeg var for fed, og fordi jeg havde den forbandelse, at jeg tænkte for meget på det negative og de nyrehug, jeg fik, i stedet for at fokusere på skulderklappene. Jeg følte mig ikke sikker på, at folk mente det: kunne de mon egentlig lide mig? Jeg havde også et selvbillede, hvor jeg så mig selv som den der joviale, hyggelige fætter, som alle godt kunne lide. Men i virkeligheden så folk mig nok mere som arrogant. En del af det bunder i, at jeg faktisk er en ret genert person, og mine tætte venner mener, at jeg også har fået mange uvenner ved at svine folk til. At jeg for tit kom ind i et lokale som en anden konge og kommanderede, at: sådan og sådan skal det være! Og når jeg er blevet bedt om min mening, er det ikke populært, at jeg er ærlig, hvis jeg ikke siger det, folk ønsker at høre. Så går der altså jantelov i den. Særligt heroppe nordpå, nær jantelovsforfatteren Aksel Sandemoses fødeby Nykøbing Mors, skal du ikke tro, at du er noget.

Men det var kun udadtil, at jeg havde stor selvtillid. Det var helt anderledes med mit indre selvværd, som blev mindre og mindre efterhånden som min vægt steg og steg, og til sidst var det helt væk. Fordi jeg var så tyk, kunne jeg ikke rumme, når der var mere end fire personer omkring mig, for jeg magtede ikke ubehaget ved alle mine negative tanker om, hvad de mon tænkte om min fede krop. Det gjorde, at jeg mentalt var i min egen verden og gemte mit mindreværd bag et skjold. Jeg ville kun lade folk se de øverste ti procent af mit isbjerg, ikke det kæmpe bjerg nedenunder. Jeg ville ikke vise min usikkerhed, mine følelser, mine bløde værdier, den sande mig. Derfor gik jeg også altid med solbriller, sommer som vinter, med en undskyldning om, at jeg havde lysfølsomme øjne. I virkeligheden ønskede jeg ikke, at folk skulle kunne se mig i øjnene.

Min rigtig gode ven siden 1990, Lars Frost, kaldte mig allerede fra begyndelsen af vores venskab for formand for Dansk Flygtningenævnet. Jeg fornægtede virkeligheden og flygtede fra alt. Jeg flygtede fysisk, ud af lokaler, væk fra mennesker. Jeg flygtede i fester, flygtede i piller og i et par perioder i mit liv også i alkohol. Dulmede alt ned. Men især flygtede jeg i mad. Jeg overspiste, jeg trøstespiste, og jeg var afhængig af usunde, voldsomme mængder af mad for at kunne holde ud at være til.

Til sidst var jeg så fed, at min krop var for stor til næsten alt. Alle dagligdags ting var en kamp. Jeg prustede og stønnede ved at gå ti meter fra mit hus ud til min bil. Jeg kunne ikke nå ned og tage strømper på, så jeg gik som regel

uden. Jeg kunne ikke nå rundt og spænde mine bukser, så jeg gik næsten kun i joggingbukser, og helst sorte, for sort gør en mindre, havde jeg hørt. Jeg var simpelthen for stor til min egen krop. Man kan også sige, at mine arme blev for korte. Det er de nemlig, når man er blevet så fed, at man ikke kan tørre sig selv bagi. Når man når dertil, så MÅ man da gøre noget. Nej, ikke mig. Selv da jeg ikke længere kunne nå min egen røv, stoppede det mig ikke. Jo, jeg gjorde da noget, jeg gik på internettet og købte et hjælpemiddel. Et slags kroget skohorn, som jeg vikledede toiletpapir omkring og så rakte udenom min kæmpe røv og fik klaret det. Skræmmende? Åbenbart ikke skræmmende nok for mig. Nu var det problem klaret, og så kunne jeg fortsætte min dødsensfarlige livsførelse.

Jeg vidste jo godt, at min situation var alvorlig. Især pinte det mig, at jeg ikke kunne lege ordentligt med mine piger. Jeg kunne ikke gå en tur med dem. Jeg kunne ikke engang cykle en tur med dem, da jeg ikke kunne sidde på en cykel, fordi min mave var i vejen. Det eneste, vi kunne lave, var stillesiddende leg, og så kunne de hoppe lidt på mig. Det nagede mig voldsomt, men på trods af det kunne jeg ikke overskue at tage hånd om mit liv.

Mine venner havde mange gange sagt til mig, at jeg skulle tabe mig. At det var farligt for mig at være så fed. At de var bekymrede. Sådan rigtig bekymrede. For at jeg skulle dø af det. Især Lars Frost har været insisterende, har skældt mig meget ud og endda råbt mig ind i ansigtet, at jeg skulle tage mig sammen. Alligevel tog jeg det ikke så seriøst. Jeg ved ikke, hvor mange gange, jeg har sagt til ham: "Jeg ved godt, at jeg er fed, men du skal ikke bekymre dig, vi skal ikke

*Billedet fra Hotel Phønix
som ændrede mit liv.*

snakke om det, jeg har styr på det." Men gu' fanden havde jeg da ej. Han ramte, hvor det gjorde allermest ondt og borede i min dårlige samvittighed, og så blev jeg irriteret, fordi jeg var for svag og bange til at gøre noget ved det.

Indtil en dag da hjælpen kom fra en uventet kant. Den 28. oktober 2012 holdt jeg et foredrag i Morgen-Rotary-klubben på Phønix Hotel i Aalborg med min fortælling om "Mit liv fra akvariefisk til Clinton", og jeg fik taget et billede, som jeg lagde på Facebook. Det gør jeg som regel efter mine foredrag, men det var et forfærdeligt billede. Jeg lignede Michelin-manden, der var ved at sprænges. Næste dag, den 29. oktober klokken 10.20, fik jeg så en personlig Facebook-besked fra Kim Madsen, en kammerat, eller måske nærmere bekendt, siden folkeskolen, hvor han gik en klasse over mig. Vi har ikke haft meget med hinanden at gøre gennem livet, men har altid kendt hinanden, og vi har fulgt hinandens karrierer. Fra sit hjem i Dubai skrev han:

"Hej Henrik

Håber alt er vel. Som en god gammel kammerat så må du undskylde mig, men for fanden, du døjer for meget med vægten. Det bekymrer mig. Du har et par dejlige børn. Og mange gode venner, nogen som måske ikke tør være så direkte som mig. Men jeg har været der selv, er stadig overvægtig, men fik vægten skåret 37 kilo ned (har taget seks på igen, men over seks år, og kun fordi jeg er doven og elsker mad!). Du skal tage ned til Belgien og ikke for at tage en gastric banding, den holder ikke, som du har erfaret. Du skal snakke med El-Kher, som er min gode ven fra KirurgiRejser. Prisen er cirka 60.000-70.000 for den bedste kirurg på feltet i verden, Dr. Bruno Dillemans. Jeg har INGEN komplikationer haft, og jeg kan spise alt, optager heldigvis kun 70 procent via min afkortede tarm! Operationen er sikker, og du bliver passet godt på de efterfølgende tre dage dernede og bliver ikke som herhjemme smidt ud med det samme! Det tager fire dage af dit liv og giver dig minimum 10 år mere at leve i! Se nu af at komme af sted min ven!

De bedste hilsener, Kim."

K A P I T E L 2

ET GUDSBENÅDET BOLDTALENT

Når livet bliver

**FOR
FEDT**

I min barndom og ungdom dyrkede jeg meget sport. Rigtig meget. Jeg rendte altid rundt med en bold, især en fodbold og en basketball, men spillede også lidt håndbold og senere ishockey. Jeg kunne alt med en bold, og hvis ikke jeg var god, øvede jeg mig, til jeg blev det. Jeg er næsten lige god med begge hænder og fødder og har det specielle, at jeg skriver med højre og foretrækker venstre i basket og fodbold. I badminton og tennis spiller jeg helst med højre, men da jeg ikke er så god til baghånd, skifter jeg hånd i stedet. Man siger vist, at den dualitet er et tegn på et kreativt væsen.

Jeg var seks år, da jeg begyndte at spille fodbold i Ffl, Frederikshavn forenede Idrætsklubber, i fodsporene på selveste Harald Nielsen, der 12 år tidligere var rejst til italienske Bologna, og i mit fødselsår blev verdens dyreste fodboldspiller, da han skiftede videre til Inter. Indtil jeg var 15 år, spillede jeg på diverse førstehold op gennem ungdomsrækkerne som offensiv midtbane og anfører, men som junior blev jeg smidt af holdet, da jeg sagde til træneren, at jeg syntes,

Iført anførerbind i samme farve som mit hår antyder billedet med mine Ffl-holdkammerater vist meget godt, at jeg allerede som barn påtog mig en lederrolle. Foto: Svend Jensen

at han ikke satte holdet efter, hvem der var bedst, men efter hvis forældre, der tjente flest penge. Så skiftede jeg til serieklubben Ravnshøj og senere til Kvissel, og jeg satte ikke mine ben i Ffi i 33 år.

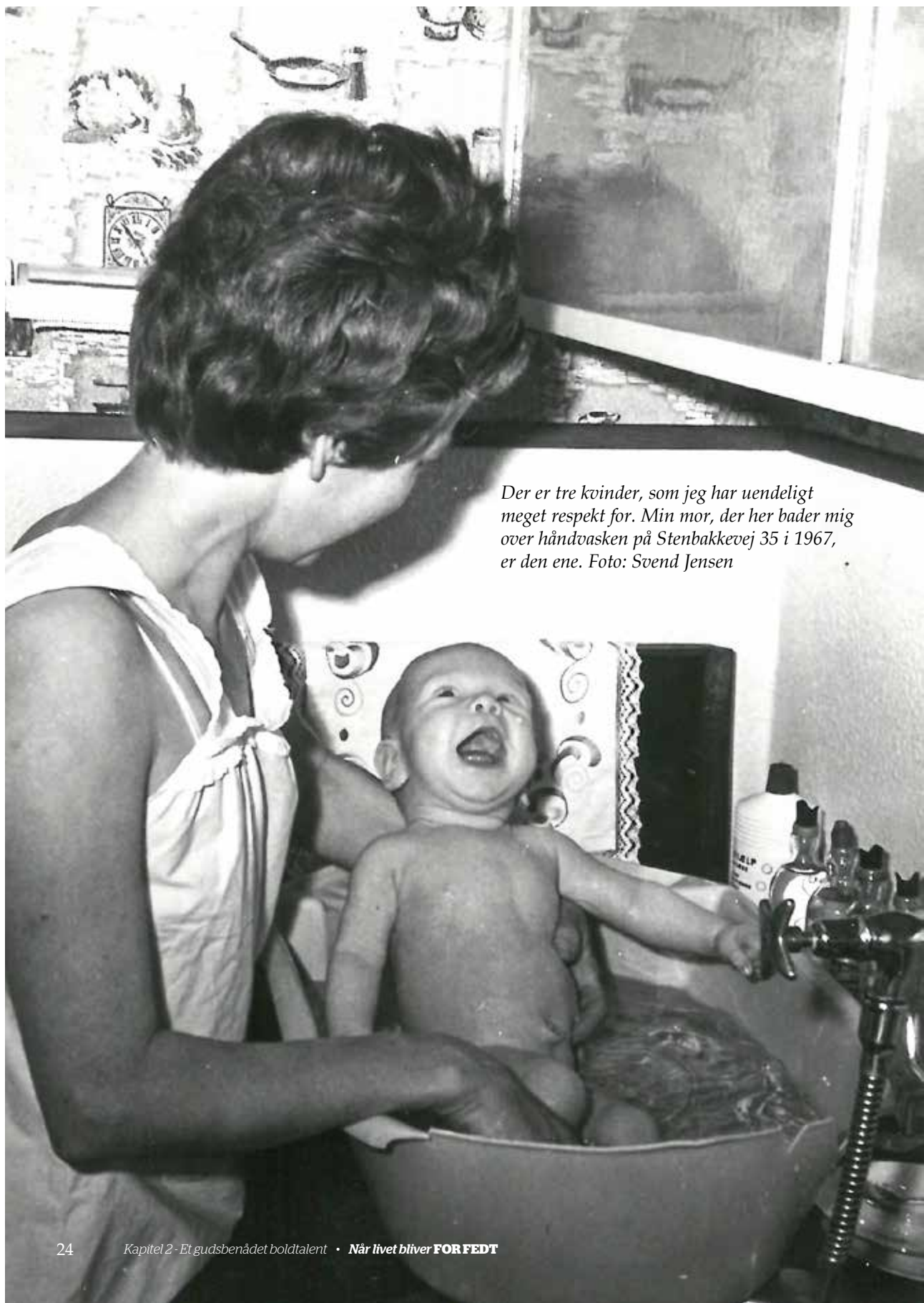
Basketball er det, jeg drev det længst med. Også det begyndte jeg med som seksårig, i Frederikshavn Basket Ball Club, og på toppen af min seniorkarriere spillede jeg for klubben i 2. division, dengang det var den næstbedste række. Jeg var playmaker og anfører, hvilket var naturligt, da jeg altid har påtaget mig og fået lederroller. Senere var jeg også træner for flere ungdomshold og medlem af bestyrelsen.

Til både fodbold og basket var der træning to gange om ugen og kamp i weekenden, og selvom jeg aldrig har været så vild med at træne, mødte jeg altid op, så jeg var i ret god form i de første mange år af mit liv. I fritiden befandt jeg mig også næsten altid på byens sportspladser og var med i alt med en bold.

Den spæde start på mit liv tog sin begyndelse den 22. april 1967, hvor jeg fuld-

Basketdrengene fra FBBC – igen kunne jeg godt lide at gøre mig bemærket i billedet.

Der er tre kvinder, som jeg har uendeligt meget respekt for. Min mor, der her bader mig over håndvasken på Stenbakkevej 35 i 1967, er den ene. Foto: Soend Jensen

endte min nærmeste familie med min bror Morten, som er fire år ældre end mig, og min mor og far, Kirsten og Svend Jensen. Jeg fik også mellemnavnet Schiøtt fra min morfar Jørgen Schiøtt. De første år af mit liv boede vi på Stenbakkevej i nogle boligblokke, også kaldet "blookkeren", i Frederikshavn. Da jeg blev tre år, flyttede vi til eget hus i Strandby syv kilometer nord for byen, og i 1972 flyttede vi tilbage til vores storby, til Finnsvej 33, hvor mine forældre har boet indtil den 1. maj 2015. Nu er huset solgt, og de er flyttet til en bolig i nordbyen, som netop er blevet opført med en lille have til, hvilket min mor ønskede sig så brændende.

Min far har altid forsørget familien, som man jo forventede af en mand i hans generation. Han var en hårdtarbejdende mand, der fra klokken 7 til 15.30 var former på jernstøberiet på Alpha Diesel, og om aftenen passede han kranerne på havnen og lossede skidtfisk fra fiskekuttere til lastbiler indtil minimum klokken 21 hver aften. Hans arbejdsdag var kun afbrudt af en kort pause, hvor han kom hjem og skiftede tøj og fik en kop kaffe og en ostemad. Men jeg har aldrig hørt ham beklage sig. Hans egen far, min farfar, var buskonduktør ved Frederikshavn Omnibusser, herefter ismand ved Glistrup Is i Tordenskjoldsgade, og siden avancerede han og blev depotbestyrer for Premier Is på samme adresse. Min farmor gik hjemme og passede hus og fire børn.

Et af de få billeder, der findes med familien Jensen samlet. Det er fra sidste dag på Finnsvej 33.

*Min højtelskede farmor er den anden kvinde, som jeg har uendeligt meget respekt for.. Hun var en dame med sine meningers mod. Mon det er der, jeg har det fra?
Foto: Svend Jensen*

*Jeg er 12-13 år, iført mine faste basketbukser, som egentlig er ishockeyshorts. Og trøjen er fra det eneste motionsløb, jeg nogensinde har deltaget i, Se & Hør løbet i Bangsbo Skoven.
Foto: Kirsten Jensen*

På min mors side er det lidt det samme traditionelle familiemønster. Min morfar var grisehandler og handelsmand, og min mormor gik hjemme og passede køerne og tre børn. Derude på landet i Ravnsbjerg gik min mor to år i hver klasse, fordi der kun var skole tre dage om ugen. Efter skole kom hun ud at tjene på en gård, og fra hun mødte min far til et bal i Frederikshavn, og de blev gift og hurtigt fik børn, har hun været hjemmegående husmor. Med upåklagelig ihærdighed har hun sørget for alt i hjemmet, hun har passet os alle tre og sørget for, at min bror og jeg kom i skole, og hvad der ellers følger med at få en familie til at fungere.

Vi havde ikke mange penge. Vi kom for eksempel aldrig på ferie. De længste rejser, jeg kan huske, var en dag i Legoland og en dag på Hjerl Hede. Men jeg har aldrig hørt nogen af mine forældre klage over, at vi manglede noget. Aldrig.

Til min konfirmation i Restaurant Møllehuset i 1980. Bemærk min og min fars frisurer. Mon ikke det er frisør Berthel på Stenbakkevej, der har klippet to for en pris?

Min morfars første kommentar til mig, når han så mig, var altid: "Hva´er deeeet for ei bette fyyyr, der koommer deeeeer?" Oversat betyder det: Hvad er det for en lille fyr, der kommer der? Foto: Svend Jensen

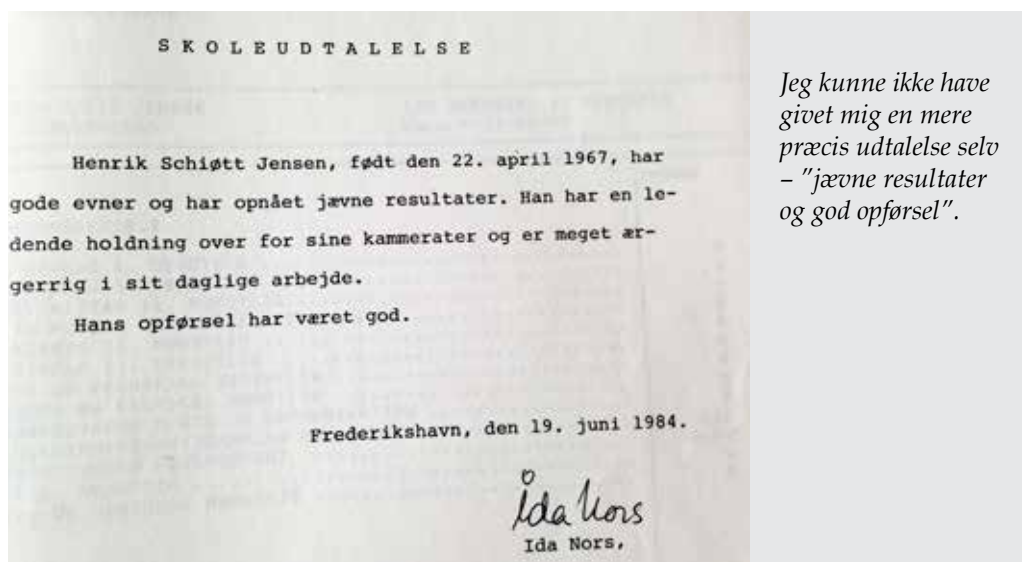
Min bror har været fisker, siden han blev smidt ud af skolen midt i 7. klasse, fordi han hellere ville stå op klokken 4 om morgenen og tage på havet end at lave sine lektier og møde i skole klokken 8.

Som det fremgår, er der ikke tradition for megen kreativitet i min familie. Jeg er med andre ord faldet lidt uden for nummer. For den kreative side er stærk hos mig. Ligesom lysten til at være min egen herre. Jeg har altid fulgt mit hjerte og gjort det, jeg har været motiveret til at gøre. Jeg har prøvet tingene af, og nogle gange er det gået galt, men hellere det end at sidde tilbage som 70-årig og ærgre mig over ting, jeg gerne ville have gjort, men ikke havde modet til at gøre. På den led har jeg også fået en helt anden livsbane end de fleste af mine klassekammerater fra B-klassen på Ørnevejens Skole, hvor jeg blev næstformand i elevrådet og elevrepræsentant i skolebestyrelsen. Hovedparten af drengene fik

en karriere på havnen, på skibsværftet, hos Alpha Diesel og som fiskere, eller de blev mekanikere hos Toyota eller Uggerhøj. Mens de fleste af pigerne fandt gængse kvindefag som at stå i butik eller blive frisør.

For mit eget vedkommende ville min mor og far gerne have, at jeg fik en læreplads. Stod det til mig, skulle jeg være skuespiller. I 8. klasse havde jeg drama som tilvalgsfag, og min dramalærer syntes, at jeg var rigtig god og opfordrede mig ligefrem til at gå den vej. Jeg fik altid en af hovedrollerne i de stykker, vi opførte, og jeg syntes, at det var rigtig, rigtig sjovt at spille roller. Jeg var også meget fascineret, når vi var på ture til Aalborg Teater, hvor vi kom bag scenen og overværede nogle forestillinger. Da jeg sagde i klassen, at jeg ville være skuespiller, grinte hele klassen af mig, men dengang var jeg aldrig bange for at stikke ud.

Jeg havde bare det problem ved skuespillet, at det i mine forældres øjne ikke var en "rigtig uddannelse". "Kan man leve af at stå på en scene?" som min mor altid spurgte mig, når snakken faldt på de fremtidige jobmuligheder. Så de pressede på, og jeg bøjede mig. Den pjattede tanke om skuespil kunne jeg vel altid forfølge senere. Efter 10. klasse valgte jeg derfor at tage den 1-årige EFG-basisuddannelse på Frederikshavn Handelsskole. Mine karakterer har altid været okay uden at være prangende. Jeg kunne, hvad jeg gad, som min skolelærer,

Merete Svenningsen, altid sagde. Og mit lidt lunkne gennemsnit på 8 fra EFG må siges at være et rimeligt udtryk for, at der var fag, som jeg godt gad følge med i, og der var fag, som aldrig fik fat i mig.

Efter EFG skulle jeg søge en læreplads, for det gjorde man jo, så man kunne få sig et fast arbejde. Jeg så nogle jobmuligheder på opslagstavlen på handels-skolen og søgte i slutningen af skoleåret 1984 tre forskellige pladser og kom til samtale alle tre steder.

Hos Mærsk var der over 600, der søgte 10 stillinger som shippingelev, og jeg blev kaldt til samtale, ikke blot en, men hele to gange på hovedkontoret på Esplanaden i København. Det var en lang rejse med tog, ja faktisk den længste jeg nogensinde havde været på, og så alene! Jeg var blandt de sidste 20 ansøgere, men blev sorteret fra på målstregen. Jeg har ofte tænkt på, hvordan mit liv var blevet, hvis jeg havde fået den stilling i København. Bare påklædningen. Da jeg blev kaldt til samtale, måtte jeg låne min brors pæneste sæt tøj, blandt andet en Pringle trøje som kradsede, og hvis man fik jobbet, skulle man gå med slips, hvilket jeg kun har gjort ganske få gange i mit liv.

Jeg søgte også læreplads hos to lokale virksomheder, fiskeeksportør I.A. Larsen og hos Jasopan Pelsdyrartikler, der solgte pelsmaskiner og tilbehør til minkfarmere. Efter et par samtaler fik jeg tilbudt læreplads begge steder. Min far mente, at jeg skulle vælge I.A. Larsen, for så kunne jeg sørge for, at min bror fik bedre priser for sine fisk, men jeg valgte Jasopan. Jeg ved ikke hvorfor, men måske netop i trods mod min far. Jeg er altid gået mod strømmen. Min læretid som kontorelev begyndte den 1. maj 1985, og efter elevtiden fortsatte jeg yderligere tre år i firmaet som leder af ekspeditionen.

Jeg vil sige, at jeg har haft en utrolig god og tryk opvækst, hvor jeg stort set aldrig blev drillet, mit røde hår til trods. Jeg var tværtimod ofte i centrum på den gode måde og følte som regel, at jeg havde vinden i ryggen. Mit senere problem med vægten plagede mig aldrig. Jeg var bare en stor dreng. Både min mors og min fars side af familien er disponeret for at være nogle store mennesker. Farfar, farmor og morfar var alle store mennesker, og min far og hans brødre, på nær onkel Arne, er også større end gennemsnittet. Det var aldrig et problem for mig. Det var bare en naturlig del af mig, at jeg var stor.

Min mor har også lært mig at spise sundt. Hun har stået for god, sund husmandskost, altid med grøntsager. Når jeg kom hjem fra skole, var der hjemmebagt brød, smurte håndmadder og kærlighed. Søndag eftermiddag var der også

kage til kaffen, men vi fik aldrig slik. Jeg har selv klaret mine uvaner, så jeg har kun én, jeg kan takke for, at min krop blev, som den blev. Mig selv.

Det begyndte at tippe over til den usunde side, fra jeg var omkring 13-14 år. De røde pølser tog over, som jeg plejer at sige. Jeg var begyndt at tjene penge ved forskellige jobs i mine unge år. Jeg gik med aviser. Jeg var bud hos købmanden. Jeg var bydreng hos Brix Ure og fik 60 kroner om ugen. Desuden hjalp jeg min far lidt i skidtfisken og tjente også lidt på at sælge undermåls hummerhaller, som jeg købte af fiskerne om morgenen og solgte videre til kunder, som jeg havde kontaktet dagen før. Det var både banker og andre store arbejdspladser, som jeg havde som faste kunder. Derfor manglede jeg aldrig noget og havde altid penge med til træning, som jeg primært brugte på de røde cafeteriapølser.

Senere var der andre ting, der trak og tog min tid. Som 17-årig var jeg beruset

En af de sidste gange jeg var på basketbanen. Min ven og fotograf Benny Wæhrens står og ser på med korslagte arme.

for første gang. Det var til afgangsfesten på EFG, hvor jeg drak mig fuld i rom og cola, for det var det, min storebror gjorde, og jeg prøvede forgæves at tungekysse med Helle fra min klasse. Langsomt fik jeg andre, mere usunde og uregelmæssige spise- og drikkevaner. Det var ikke længere min mors madlavning, der dominerede. Mit indtag af mad blev alt for lystbetonet uden omtanke for sundhed og for min krop. Jeg tænkte slet ikke på, hvad jeg puttede i munden, bare det var lækkert, og det vil især sige grillmad, når jeg hang mere og mere ud på den lokale grillbar. Så jeg blev bare større og større.

Jeg kunne dog stadig brillere med en bold, især på basketbanen. I 1990, som 23-årig, blev jeg endda headhuntet og hyret som professionel, spillende træner for Frederikshavn Baskets lokalrival Sæby Basket Ball Club 77, og i 1991 løftede mine spillere og holdkammerater mig til den berømte lufttur, da vi som ubesejrede sikrede os oprykning til Danmarksserien. Godt løftet drenge, og tak fordi I greb mig igen!

Da jeg var omkring de 30 år, måtte jeg opgive at spille mere, fordi jeg var blevet for stor, og det blev for besværligt. I løbet af de næste fem år hjalp jeg dog holdet et par gange, når deres nye playmaker var skadet. Sidste gang var i en pokalkamp mod eliteholdet Bakken Bears, hvor vi selvfølgelig fik tæsk. Men jeg blev topscorer med seks trepointscoringer.

Siden har jeg mest spillet golf og var på et tidspunkt nede i handicap 4,8 og spillede på Frederikshavns elitehold. Mine venner kalder mig "et gudsbenådet boldtalent".

K A P I T E L 3

NOGET VED MUSIKKEN

Når livet bliver

**FOR
FEDT**

De første koncerter, jeg arrangerede, var til fordel for sportsklubber i Frederikshavn. Til at begynde med var det egentlig udelukkende med det formål, at der skulle ske noget. Jeg har altid haft et kraftfuldt iværksætter-gen i mig, og det var udfordrende og sjovt at sætte noget i gang for byens borgere, og at det samtidig skaffede penge i basketballklubbens slunkne klubkasse var bare en bonus.

At det lige skulle blive musik, der blev min drivkraft og passion, stod ikke skrevet i min opvækst. Det var slet ikke noget, jeg gik op i. Den eneste musik, jeg husker fra mit barndomshjem, er et kassettebånd med De Gyldne Løver. "Ingen elsker som en vendelbo" var nærmest nationalsang i vores familie, ligesom den var og stadig er i mange Vendsyssel-hjem fra Limfjorden til Skagen og Blokhus til Frederikshavn. Så det stammer i hvert fald ikke hjemmefra. Men min klassekammerat, Lars Dannervig, der allerede dengang gjorde sig som DJ, skal nok have en del af æren for, at jeg så småt begyndte at interessere mig for musik.

Jeg var kun 19 år, da jeg arrangerede den første koncert. Det var til Rødspætte Festuge i Frederikshavn, og sammen med min gamle ven, Ole Hust fra basketballklubben, var jeg i gang med at arrangere et sportsmarked, hvor byens for-

<<

Her er jeg i cirka 1985 sammen med min livslange ven, Ole Hust, som er syv år ældre end mig. Vi er til Bikuben legatuddeling i Frederikshavn og ville møde op ens klædt på i vores basketball træningsdragter. Ole har dog lånt Jan Rønnow Pedersens dragt, idet det kun var spillere på 1. holdet, der havde en træningsdragt.

>>

Annoncen for vores første koncert med Thomas Helmig, i 1986, er taget fra en af de mange scrapbøger, som min kære mor gennem årene har klippet og klistret. Billedet er fra den anden Helmig-koncert, hvor hans honorar var steget fra 30.000 til 60.000 kroner, og det var altså mange penge i 1986/87.

skellige sportsgrene skulle vise sig frem på gymnasiets boldbaner. Så sagde Ole en dag, at det egentlig kunne være fedt også at have en koncert på programmet, og vi blev enige om, at vi lige så godt kunne gå efter toppen af poppen. På det tidspunkt var Thomas Helmig lige slået igennem for alvor med hittet "Midnat i Europa" fra sin anden plade, så ham ville vi have. Vi vidste ikke noget om at få sådan noget op at stå, så det var, som når man går op over en bakke og ikke ved, hvad der er på den anden side. Vi begyndte bare at ringe rundt, og det lykkedes os at få fat i de rigtige folk, CB & Ole B. Booking i Randers, og vi hyrede Helmig til dagen til en pris på 30.000 kroner – jeg har stadig kontrakten.

Vi fandt nogle sponsorer, som gav os en underskudsgaranti, vi satte entrébilletten til 60 kroner, og vi fik aftaler om billetsalg i den lokale cykelhandel, møbelhus, købmand, café, to diskoteker og to sportsbutikker. Det endte med, at der kun kom ganske få interesserede til sportsmarkedet, men koncerten med en 21-årig Helmig i Bingohallen den 9. august 1986 var en bragende succes. Udsolgt, 850 mennesker, og vi tjente 18.000 kroner til deling mellem Frederikshavn Basket Ball Club, Bokseklubben Pugilist, Frederikshavn Jiu-Jitsu Klub og Frederikshavn Bueskytteforening.

Thomas Helmig Brothers

i Frederikshavn
lørdag 9. august kl. 20.00
i Bingo-hallen, Hobrogade
ENTRÉ: 60 KR.

Billetsalg:

From Cykler
Møbelhallen
Sportsmagasinet
Nærbutikken

Café Arthur
Sportsbiksen i
Eling og Ålbæk

Annonce-sponsorer: Nærbutikken og Musik 61

Arrangører:

Bokseklubben Pugilist - Frederikshavn Jiu-Jitsu klub -
Frederikshavn Bueskytteforening -
Frederikshavn Basketball Club

Foto: Benny Wæhrens

Vores anden koncert var også med Thomas Helmig. Året efter til Rødspætte Festuge, den 1. august 1987, hvor vi rykkede til den større Frederikshavn Firma Klubbers hal med plads til 1.200 mennesker og denne gang kun med basketklubben som arrangør. Billetprisen var steget til 80 kroner, og Frederikshavn Kommunes PR-udvalg gav en underskudsgaranti på op til 20.000 kroner, hvilket var heldigt, for kun 700 købte billet, og vi endte med et minus på 8.000 kroner.

Det holdt mig nu ikke tilbage, så sommeren efter, den 30. juli 1988, arrangerede jeg min tredje koncert, nu sammen med en anden gammel ven, Michael Larsen. Det var med Johnny Madsen Band, som vi betalte 12.000 kroner for. Basketklubben stod igen som enearrangør, spillestedet var Maskinhallen, og vi gjorde det til en intimkoncert, hvor folk sad ved borde helt op til scenen. Der var plads til 350 tilhørere, men selvom kun 210 fans købte billet, gav det 6.000 kroner i overskud og overskriften "Madsen scorede kassen for FBBC" i Frederikshavn Avis.

Så var jeg for alvor i gang som koncertarrangør, og jeg fandt det endnu mere spændende end at spille bold. Senere samme sommer stod jeg bag Grøn Rock med Lars Lilholt, Allan Olsen og News, uden Søs Fenger, men med Nadia Stein, på plakaten. I 1989 kom Lilholt igen alene, jeg arrangerede endagsfestivalen Rock Live med Madsen, Olsen, Poul Krebs og Henning Stærk, og senere på året med One Two's og Cæcilie Norby solo og gensyn med Madsen, Olsen, Krebs og Stærk. Ved siden af koncerterne gjorde jeg ved et tilfælde musik til min levevej et halvt år efter, jeg havde opsagt min stilling hos Jasopan Pelsdyrartikler den 31. december 1989. Det var egentlig Lars Dannervig, der havde en drøm om at åbne en pladebutik, men da banken ikke ville låne ham penge, tilbød jeg at hjælpe. Jeg opsagde min stilling hos Jasopan, fordi jeg vidste, at når jeg havde gået seks måneder ledig, kunne jeg få 6.000 kroner om måneden i iværksætterstøtte, og da jeg opsøgte min bank, Sparekassen SDS, der lige var kommet til byen, var de udlånsvillige. På den måde var jeg pludselig ejer af pladebutikken Jukebox, som vi satte i stand i et tidligere taxa-kontor på 70 kvadratmeter i Kirkegade 1B i Frederikshavn. Jeg vidste stadig ikke noget særligt om musik, men det var en spændende mulighed, og så sprang jeg til. Til receptionen torsdag den 21. juni 1990 fik jeg støtte af både Allan Olsen, der er frederikshavner, og af Johnny Madsen, så Jukebox blev så rigeligt nævnt i Lokalavisen, hvor jeg i øvrigt også havde indrykket en annonce med cd'er til 149 kroner, det samme som de koster i dag, hvor de jo er ved at uddø igen.

MADSEN SCOREDE KASSEN FOR FBBC

Koncerten i Maskinhallen gav et overskud på 6000 kroner. Nu ser frederikshavnerne frem til portrætsendelsen i TV. Der bliver nemlig lokal medvirken

FA Koncerten med den populære musiker og komponist Johnny Madsen i Maskinhallen blev en udmærket optakt til Rødspejlefestugen. I nabolaget til 210 frederikshavnere dukkede op i hallen, og det betød et overskud på omkring 6000 kroner til arrangøren Frederikshavn Basketball Club.

Det var med stor spænding, FBBC gav startskuddet til koncerten. Indledningen havde klubben et dundrende overskud, med Helmig (sammen med blandt andet badmintonklubben) og et underskud med Helmig på egen.

Men Madsen trak flere end ventet til Maskinhallen, og han afleverede en suveræn musikoplevelse. Tilskuerne stod med mellemrum oppe på bordene og dansede og klappede til den gennemmusikalske Madsen med den velkendte rock og de særpregede tekster.

Det var Johnny Madsens første besøg i Frederikshavn, men det bliver ikke det sidste, lover Henrik Jensen fra FBBC, der var hovedmanden bag koncerten.

Kommer igen

Madsen skal i studiet for at indspille den fjerde LP. Den ventes i forretningerne i løbet af efteråret. En gang i oktober ventes Johnny fra Thyborøn igen at plante sine musikalske fødder på en frederikshavnisk scene.

Men det bliver nok ikke i Maskinhallen. Brandmyndighederne tillader nemlig kun en skare på 200 tilskuere, og da Madsen lønnes med entreindtægten og sikkert efter pladegivelsen bliver en endnu større kasson, er han sikkert ikke tilfjends med at optræde for et par hundrede.

-jens

Johnny Madsen scorede kassen i FH-havn - til FBBC altid.

En fed overskrift efter vores første koncert med Johnny Madsen. Og et dejligt billede af min gamle ven og fanklubkammerat, Michael Larsen.

Michael «42» Larsen skal medvirke i Johnny Madsen-portrætsendelsen i TV, som sendes en gang i efteråret.

Danmarks Radio vil i efteråret lave en portrætsendelse om den musikalske vestjyder. Han har som tidligere nævnt fået en fanklub med hjemadresse i Frederikshavn. Henrik Jensen, Michael «42» Larsen og mellem 15 og 20 lokale medlemmer skal deltage i udsendelsen.

Hvilken rolle, frederikshavnerne skal spille i udsendelsen, vides endnu ikke med sikkerhed, men de skal sandsynligvis fortælle om, hvorfor de er helt vilde med Johnny Madsen og hans musik.

Fanklubben - en joke

Egentlig er Johnny Madsens fanklub startet som en joke. Og den er vel også fortsat som sådan. Michael Larsen og Henrik Jensen deltog ved Madsens optræden i Skagen for en måned siden materiale ud med en af Johnnys tekster. Papirerne var underskrevet Johnny Madsens Fanklub, og det var i forvejen aftalt med Madsen, at han skulle give den trykte tekst som ekstranummer.

Det blev til alle tiders succes, men nu hænger Henrik Jensen og co. nok på den der med fanklubben.

Har brug for pengene

Efter den ovennævnte Helmig-katastrofe, falder pengene fra Johnny Madsen koncerten på en tør plet. Og der er flere penge i vente til Frederikshavn Basketball Club. Lørdag afvikles der som tidligere nævnt i AVISEN Grøn Rock på Dyrtkuepladsen. Klubben er sikret omkring 6000 kroner som tak for en hjælpende hånd ved dette arrangement.

Johnny Madsen og Allan Olsen flankerer her Henrik »Røde«-Jensen i dennes nye forretning, Juke Box.

MADSEN SAGDE TAK TIL HENRIK

FA Indehaveren af Frederikshavns nye plade forretning Juke Box, Henrik »Røde«-Jensen, har altid været vild med Johnny Madsens musik. Han oprettede for

flere år siden en Madsen fanclub i Frederikshavn. Medlemstallet var da det var på sit højeste, og Jensen og Michael Larsen.

Til trods for, at Johnny Madsen dengang var ganske ukendt, kom der mange til hans koncerter i Frederikshavn - takket være Henrik Jensens PR-arbejde.

I dag hører den vestjyske rockabilly til topnavnene herhjemme, men han har ikke glemt Henrik Jensen. Derfor dukkede Madsen da og så op til receptionen i Juke Box forleden.

-Jens

*Frederikshavns Avis
var på pletten, da
Johnny og Allan kom til
min Jukebox reception.*

Det var omtrent samtidig, at jeg også blev professionel baskettræner for herreholdet i Sæby Basket Ball Club 77. De betalte mig 50.000 kroner om året, og aftalen var, at jeg flyttede mine koncertaktiviteter med. Den første koncert, med Lars Lilholt i Frederikshavnerhallen for 600 fans, gav et overskud på 40.000 kroner, så jeg tjente sådan set min egen løn hjem igen. Siden kom masser af koncerter, altid med Jukebox som medarrangør og billetsalgssted. Ud over Madsen-, Olsen-, Lilholt-, Helmig- og Krebs-optrædender var det også med blandt andre Michael Learns To Rock, Shu-Bi-Dua, Gnags, De Nattergale, Souvenirs og Backseat Boys.

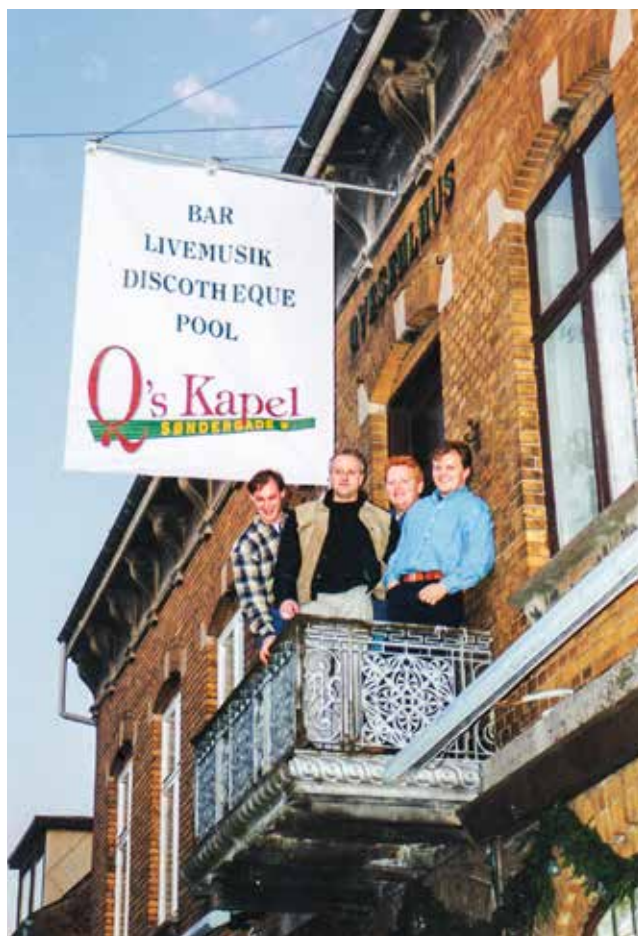
Over årene fik jeg et nært forhold til Johnny Madsen og Allan Olsen, så det var noget særligt for mig, da jeg i 1993 kunne booke Dalton-trioen, der også omfattede Lars Lilholt, til en af de sidste koncerter på deres vanvittigt succesfulde helårs-turné landet rundt. Ikke så mange år tidligere havde de spillet i byens Kreativt Værksted for 50 publikummer. Nu, fordi Frederikshavn Badmintonklub ved formand, min rigtig gode ven, Lars Frost var medarrangør, foregik det i Badmintonhallen og blev den på det tidspunkt største indendørs koncertsucces nogensinde i byens historie med 1.200 mennesker. Alle billetter var solgt, og det var endda til den hidtil uhørt høje pris på 120 kroner plus 10 kroner i "forudbestillingsgebyr", som det hed. Og på den måde kom der 40.000 kroner i kassen hos badmintonklubben.

Koncerten var torsdag den 18. marts, Olsens 37-års fødselsdag, så efter de havde spillet et af deres mange hits, "Kurfürstendamm", gik jeg på scenen og tog en mikrofon. "Allan Olsen har fødselsdag, og det skal da fejres, skal det ikke?" Publikum brølede et bifald, og Olsen, der er stor ishockeyfan, blev udnævnt til æresmedlem af Frederikshavn Ishockey Klub og fik overrakt en ishockeytrøje med "FIK Old Boys", som han straks tog på og spillede koncerten færdig i. Bag efter var vi omkring 60 mennesker, der fejrede ham med kagemand og cognac i min lejlighed på 100 kvadratmeter på første sal i Rimmensgade 1, hvor jeg var nødt til at sætte en dørmand nede ved gadedøren for at kunne have nogenlunde styr på festlighederne.

I 1994 fandt jeg så en ny udfordring. Sammen med Olsen og mine gamle venner fra Ørnevejens Skole, Lars Dannervig og Morten Kruse Jensen, ville vi åbne et nyt spillested. Lars' svigerfamilie var ejere af bygningen Søndergade 9, som havde huset et møbelhus, men som nu var ledig. Vi havde haft kig på den, fordi den var central, historisk, og lokalet havde en masse charme med mange bjælker, niveauer og trapper.

Vi brugte et halvt år og rigtig mange penge på at bygge de gamle hyggelige lokaler om til et topmoderne spillested. Vennerne hjalp med ombygningen, og selv Allan var i arbejdstøjet, som det ses på billedet med fra venstre Morten Kruse Jensen, Allan og John Neergaard Andersen.

Dagen før åbningen afslørede vi fire indehavere det nye navn, efter at familien Qvesehl havde nedlagt forbud mod at bruge deres efternavn, og det gav os virkelig god reklame med det bøvl om navnet.

Olsen skulle være garant for det kunstneriske og smed sin nylige LO's Kulturpris på 50.000 kroner i projektet, fordi han gerne ville give noget tilbage til sin fødeby. Vi tre andre skulle drive det og jeg bruge mine mange kontakter i musikbranchen. For at skaffe grundlag for indtjening var der også diskotek, bar og poolbord på de 515 kvadratmeter med plads til 300 koncertgæster. Et ambitiøst projekt som blev omtalt i lokalaviserne, blandt andet med en artikel om, at Lars Frost hjalp os med at gøre det klar, selvom han ejede det konkurrerende diskotek Unique.

Men det kulminerede i tiden lige før åbningen, da vi offentliggjorde, at navnet

var Qvesehls Kapel efter et udtryk i flere af Olsens sange, blandt andet "Turki Tonki", hvor kapel var i betydningen et orkester. Alligevel fik vi ballade, fordi bygningen hed Qvesehllhus efter en tidligere begravelsesforretning i bygningen, og efterkommerne af bedemanden truede med en retssag, hvis vi brugte det navn, som de fandt "stødende og meget provokerende". Vi forhørte os hos en advokat, der ikke så noget retsligt til hinder for vores navn, for huset var købt uden forbehold i salgsbetingelserne. Men vi ville ikke træde nogen over tæerne, så vi omdøbte det til Q's Kapel. Og takker Qvesehl-familien for al den gratis reklame vi fik på grund af deres trussel.

Torsdagen inden vores åbningskoncert med Henning Stærk lørdag den 26. november var der en stimlen sammen til receptionen. Der var propfyldt i vores lokaler, og Olsen trak pressen til, og det hjalp yderligere, at Madsen kom. Egentlig ville vi gerne have fuldendt Dalton-trioen, men Lilholt kunne desværre ikke. Men P4 sendte live, og Olsen blev interviewet i direkte tv til TV2 Nord. Det var ubetalelig reklame og ufatteligt stort for os dengang. Tilmed blev det en uforglemmelig aften, hvor Olsen og Madsen spillede kopinumre med Madsens trommeslager Henrik From og TV-2's Georg Olsen på bas. Blandt andet gav de et Bob Dylan-nummer, og Madsen, som ikke kan fordrage Van Morrison, sang hans "Baby Please Don't Go", hvor det eneste, han kunne huske, var omkvædet, så han sang bare baby please don't go igen og igen. De gensidige drillerier, som var blevet deres varemærke i Dalton, var der selvfølgelig også, som da Madsen opfordrede Olsen: "Spil en lille guitarsolo, bare en lille en - for nu har jeg i de sidste 10-15 års bekendtskab altid klaret den slags."

I begyndelsen af 1995 var vi vært for den første Spot Festival, Spot 01, som nu er stor i Aarhus. Det var noget, Olsen fik lagt hos os, fordi han havde kontakter til initiativtagerne på Jyllands-Posten, der var på en musikalsk mission "for at støtte og fremme vækstlaget i rytmisk musik". P3 var der og optog de tre koncerter, hvoraf det senere mest kendte band blev aarhusianske Ruby Fruit Jungle.

Undervejs blev jeg også stifter og ejer af to pladeselskaber, Flounder Records efter flynder/rødspætte, som er fra Rødspættebyen Frederikshavn, og Q-box Records, der var en sammenskrivning af Q's Kapel og Jukebox. På Flounder Records var vores første udgivelse et live-album med nogle af de bands, som spillede på Q's fredag eftermiddag og kun fik fadøl for det. På den måde gjorde vi noget ekstra for de lokale, glade amatører. På Q-box Records var debuten også et live-album indspillet på Q's, og det var med bandet Black Bottom Stompers,

Doktoren tog imod

Ray Sawyer i godt humør efter koncerten

af Palle Søsterberg

FREDERIKSHAVN: Efter koncerten var Ray Sawyer klar til at snakke og undertegnede fik at vide, at doktoren ville tage imod om en times tid i bandets garderobe.

Da det endelig blev tid, havde doktoren sine problemer med at rive sig væk fra den lille klyrge fans, der var blevet efter koncerten for at få en autograf.

Han tog sig tid til lidt hygge snak og lidt gas, men fik dog revet sig løs og strålede som en lille sol, tydeligt tilfreds ovenpå koncerten, da han trådte ind i Kapellets tagelokale, hvor der var stækket op med mad og drikke til bandet.

Varemærket, den sorte klap, var taget af og afløst af et stort plaster, der dækkede hullet, hvor det højre øje, som han mistede ved en bilulykke i 1967, skulle have været.

- Se her, mit højre arm og højre ben virker stadig ikke helt efter ulykken, sagde han og holdt en stiv højre arm op.

Lige efter ulykken fik han et glæse, som han dog hurtigt kasserede.

- Jeg brød mig ikke om det og derfor fik jeg klappen.

Ray Sawyer (alias Dr. Hook) med band vandede Kapellet søndag aften.

sentimentale popmusik, der gik hjem fra Kapellet i nat.
fra før pop blev et udvalgt begreb, den stemme og den gode melodi.
Og Dr. Hook: svigtede

Da jeg skulle hente Dr. Hook ved færgen fra Göteborg, fik jeg at vide af hans danske manager, at man ikke talte til den store stjerne, men han viste sig at være en meget snakkesalig og rar mand. Som i øvrigt mistede sit højre øje i en bilulykke i mit fødeår, 1967.

som dækkede over De Gyldne Løver med nogle gæsteprædender af lokale jazzlegender, der spillede traditionel jazz. Der kom aldrig flere udgivelser fra nogen af selskaberne, og det var egentlig heller ikke meningen. Men det lyder da fedt, at man har haft to pladeselskaber.

På Q's Kapel var der mere gang i den, og det udviklede sig til, at vi også fik internationale navne på programmet. Søndag den 21. maj 1995 kom Dr. Hook, Ray Sawyer som han hedder, kendt for sin klap for øjet, forbi. Han havde spillet i Göteborg, og fordi han på vejen hjem kom med færgen gennem Frederikshavn, fik vi ham tilbudt billigt, til jeg tror 30.000 kroner. Det er den eneste gang, jeg har fået en tillægskontrakt, hvor der direkte stod, at der skulle være 10 gram hash til stjernen. Jeg vidste ikke noget om det marked selv, men jeg kendte no-

gen, der hjalp mig, så efter jeg hentede ham ved færgen, kunne jeg med sindsro vise ham ind i baglokalet, hvor hashen lå og ventede på ham. Der var bare det problem, viste det sig, at han ikke havde noget at ryge det på. Men den udfordring klarede hans band hurtigt. De udhulede nogle æbler, og så sad de alle sammen backstage og sugede løs på æblerne.

Det var en tid, før der var internationale stjerner på enhver festival og i hver anden by. Om så det er Kvang Hestemarked, har de jo Elton John på plakaten nu om dage. Men dengang var det altså stort at få Dr. Hook til Frederikshavn, og taget var ved at falde af det gamle udsolgte kapel, da han gav sine klassikere fra 70'erne "The Cover Of The Rolling Stone", "Only Sixteen" og "Sylvia's Mother".

Kort efter, den 2. juni, fik jeg også Smokie til byen, dog udendørs til Knivholt Pinserock sammen med Ivan Pedersens Backseat Boys. Jeg var den første til at få dem til Danmark, da de efter nogle knap så succesfulde år gjorde comeback til singlehitlisterne i England med "Living Next Door To Alice - Alice, Who the Fuck is Alice?" Flere år tidligere havde deres oprindelige forsanger Chris Norman forladt bandet, og to måneder før de skulle komme til Frederikshavn, skete der det tragiske, at deres bandbus forulykkede i en haglstorm i Köln i Tyskland, og den nye forsanger, Allan Barton, døde af de kvæstelser, han pådrog sig. Først fik vi at vide, at Chris Norman vendte tilbage, men så blev det i stedet en Mike Craft.

PINSEROCK MED
SMOKIE
BACKSEATBOYS
VINDEREN AF ROCKSPORT 1995
FREDAG
D. 2. JUNI
1995 KL. 18.30
på Knivholt,
Hjørringvej, Frederikshavn.
Portene åbnes kl. 17.30
Billetpris: Voksne 110,-
Børn (u. 12 år) 50,-
Forsalg: Jukebox, III. 98 42 73 73

Som det fremgår af annoncen for Smokie-koncerten, skulle BackseatBoys og vinderen af Rocksport 1995 også spille. Vinderen blev desværre et heavy metal growling band, så dem betalte jeg for at blive væk.

Under alle omstændigheder betød det masser af omtale, som var god reklame og medførte, at der kom 4.200 mennesker på gårdspladsen på den gamle Knivholt herregård. Det var kæmpe stort dengang, og det gode var, at jeg havde fået dem til en fast pris på 115.000 kroner, så uanset hvor mange billetter, jeg kunne sælge, ville prisen ikke stige. Da deres booker, Søren Højbjerg fra Esbjerg, så, hvor mange mennesker, der var, ville han også have flere penge, men jeg havde jo kontrakten. Det var min klart mest indbringende koncert til dato med 350.000 kroner til Frederikshavn Ishockey Klub og Lions Club.

Det var en sjov og travl tid med gang i butikken om dagen, koncertplanlægning i fritiden og koncerter i weekenderne. Desværre blev det ikke ved med at spille for Jukebox, der var flyttet ind i forlokalet til Q's. Fra omkring 1994 blev det svært at sælge lp'er, som havde været 90 procent af mit salg, fordi folk gik over til cd'er, og på samme tid begyndte supermarkederne at sælge cd'er til samme pris, som jeg kunne købe dem hjem til, fordi de kun brugte dem til at trække folk ind i butikken og ikke tjente på dem. Så min indtjening faldt drastisk, og pludselig stod jeg med en gæld på en halv million kroner.

Der var ingen vej uden om, at jeg måtte hive stikket, men jeg ville gøre det med manér. Så da jeg lukkede den 20. august 1995 som byens eneste specialforretning for musik, holdt jeg 44 timers nonstop ophørsudsalg fra fredag klokken 10 til søndag klokken 6, og jeg stod bag disken alle tre dage.

Gælden og den efterfølgende udredning var så uoverskuelig for mig, at jeg flygtede ud af byen og fandt en lejlighed i Aalborg. Her kontaktede kreditorerne mig, og jeg blev så skræmt og bange, at jeg inden for tre måneder tabte alt mit røde hår. Heldigvis endte det i det mindste med, at jeg blev enig med kreditorerne om et frivilligt forlig på 125.000 kroner. Ellers måtte jeg have erklæret mig konkurs, og det ville jeg meget nødig. Både for ikke at have den plet på mit renommé, men også fordi det altid har været vigtigt for mig at forsøge at betale enhver sit.

Desværre gik det heller ikke for Q's Kapel. Det første halve år tabte vi 300.000 kroner på livemusikken, blandt andet fordi vi var i konkurrence med byens andet spillested, RockGaragen, på en så direkte måde, at når Björn Afzelius spillede hos os, var Walther Trout samtidig i RockGaragen, som var ejet af den tidligere ishockeylandsholdsspiller Lars Bach. Så i slutningen af 1995 trak Olsen og jeg os ud som aktive, men vi beholdt vores ejerandel i yderligere et år, hvor de andre kørte det videre udelukkende som diskotek, Space hed det.

Udfaldet med Q's og især næsten-konkursen med Jukebox tog rigtig hårdt på mig. Efter forliget med kreditorerne blev jeg ekstra følsom over, hvad folk tænkte om mig. Jeg følte, at alle kiggede skævt til mig. Jeg blev helt paranoid og begyndte at ændre vaner for, hvordan jeg færdedes i byen og på steder, hvor der var mange mennesker. Jeg gik helst kun ud om aftenen, følte at jeg kun kunne liste mig rundt langs husmurene, og jeg undgik helt større forsamlinger.

Derfor passede det mig rigtig godt, at jeg kort efter fik mulighed for på fast basis at flygte endnu længere væk.

K A P I T E L 4

PÅ FARTEN MED JOHNNY OG ALLAN

Når livet bliver

**FOR
FEDT**

Mit første møde med Johnny Madsen går tilbage til 1984. Vi var en flok frivillige fra områdets sportsklubber, der skulle sætte en sportsudsendelse sammen på Frederikshavn Lokalradio hver søndag. Som aktiv i bestyrelsen i Frederikshavn Basket Ball Club fik jeg buddet sammen med et andet bestyrelsesmedlem, købmandssønnen fra Lundevej, Ole Hust, som jeg har haft et livslangt venskab med siden barnsben i basketklubben, og gennem to år på lokalradioen spillede vi musik, lavede interviews og læste sportsnyheder op fra Frederikshavns Avis. Det sidste var vist egentlig ikke tilladt, men det var, hvad vores evner som radioamatører rakte til.

En anden, der blev min ven for livet gennem lokalradioen, var Hans Christensen, skolelæreren fra Strandby, der repræsenterede Strandby Idrætsforening og i dag er journalist på NORDJYSKE Stiftstidende. Det fungerede sådan, at vi hver især havde en stak lp-plader med under armen og skiftedes til at vælge musikken, og en dag hev Hans Johnny Madsens debutplade fra 1982, "De tørre er de best - men våde er de flest" frem, fordi der var et nummer, der passede godt til vores sportsradio. Og så spillede han "Akvariefisk".

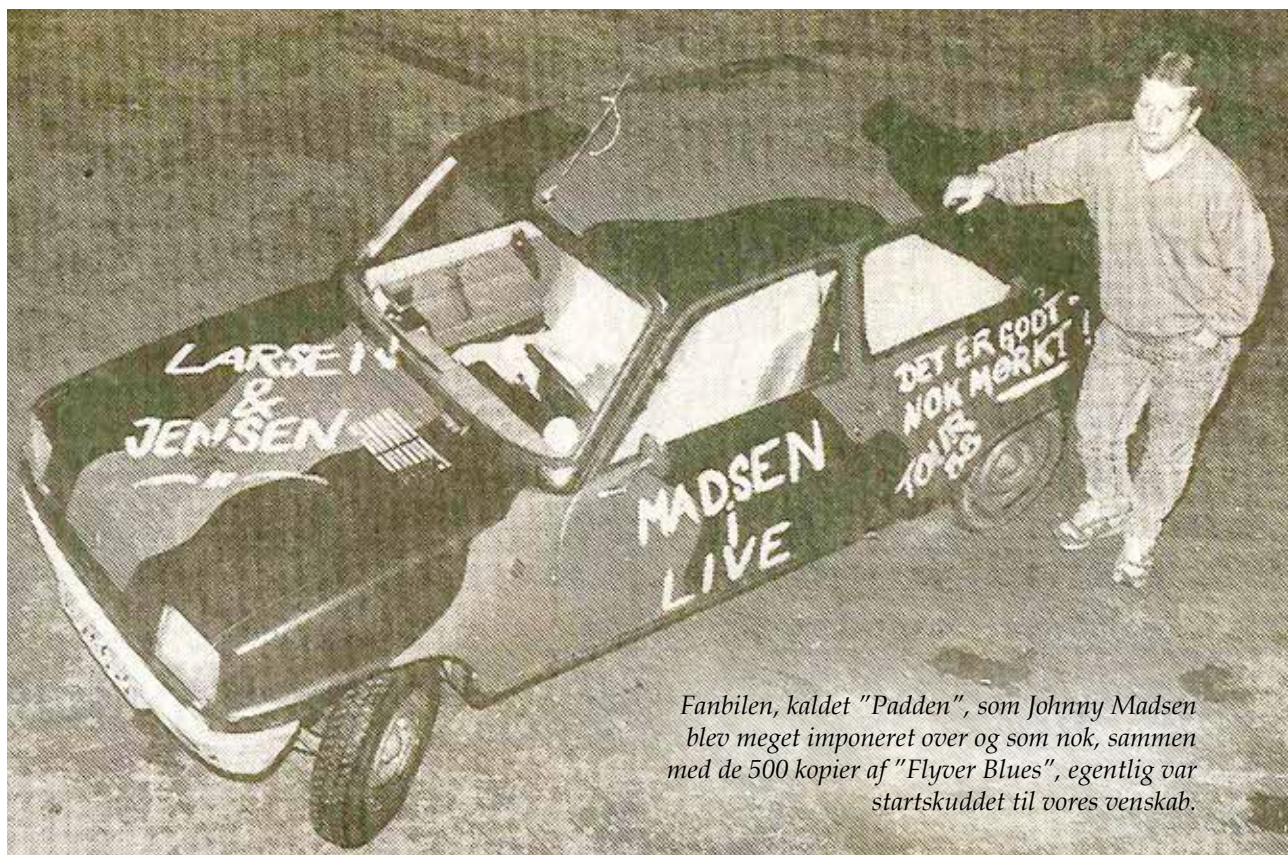
*"Æ ka' husk da vi var børn
Vi sad og kigged' på akvariefisk
Sommetider så tog vi dem op
Å vi kværke em
Mens æ måne lyste
Å æ gartners hest den spiste havregryn
Da vi blev større
Da spiste vi æ gartners hest
Og så leged vi med havregrynspekter
I begyndelsen med en kugle
Å senere da vi bløw vovsen med en legoklods
En jener
Skovshoved, Esbjerg, B 1909
John Danielsen og Erling Linde Larsen
Og Henning Enoksen
Og så selvfølgelig Bob Dilan
No da vi er bløwn gammel
Det er så sjældent
Vi ser å akvariefisk"*

Den ramte mig som et lynnedslag. Jeg havde aldrig hørt den slags musik før. Madsens rå stemme og den syrede tekst, der var noget vrøvl, men det var sjovt. Jeg skreg af grin og sad med armene over hovedet, som om jeg havde vundet et eller andet. Jeg kunne rigtig godt lide, at han ud over akvariefisk sang om fodboldspillere, om sin barndoms helte og sine idoler på havregrynspakkernes papæsker, landsholdsspillerne John Danielsen, Erling Linde Larsen og Henning Enoksen. Det var, som om han sang om mit eget liv og mine egne helte. Det var så stort. Jeg husker stadig dagen, dog ikke datoen, på samme måde, som folk husker, hvor de var, da Kennedy blev skudt, da de hørte, at Elvis var død, da vi vandt EM i fodbold, eller da flyene fløj ind i World Trade Center.

Jeg lånte "De tørre er de best" af Hans, og den blev hurtigt kult i min omgangskreds, som begyndte at få ørerne op for Johnny Madsen. Jeg selv fik så meget ejerfornemmelser over den, at jeg indrammede den og havde den med mig på skiftende vægge gennem mange år. I mellemtiden gav jeg Hans et nyere tryk af den, men han fik også originalen tilbage. Over 30 år senere, da han i oktober 2014 fyldte 60 år og fik den som gave med personlige hilsener og autografer fra både Johnny og hans guitarist Knud Møller og trommeslager Henrik From.

Johnny Madsens LP, som har betydet alt for mig og min karriere.

Fanbilen, kaldet "Padden", som Johnny Madsen blev meget imponeret over og som nok, sammen med de 500 kopier af "Flyver Blues", egentlig var startskuddet til vores venskab.

Sammen med min gamle ven, Michael Larsen, der i dag er autodidakt kok og restaurantejer af først Svineriet og nu Gastro & Vino i Aarhus, dannede vi vores egen Johnny Madsen-fanklub. Vi hørte hans plader, når vi var sammen, og vi kørte rundt til hans koncerter og drak nogle bajere. Det udviklede sig, da vi i 1988 skulle til Skagen Festival for at høre Johnny Madsen Band og fabrikerede en fanbil. Det var min gamle Renault 5, som vi håndmalede camouflagegrøn, og med pink skrev vi på siden af bilen: "Madsen i live" og "Det er godt nok mørkt tour '88". Og på kølerhjelm: "Larsen & Jensen".

Før vi kørte derop, havde jeg kopieret 500 eksemplarer af teksten til en anden af sangene fra pladen, "Fyver Blues". Ja, "fyver", som betyder fjord på vestjysk, og ikke "flyver", som der fejlagtigt blev skrevet på en af hans opsamlingsplader, og som siden har inficeret stort set al omtale af nummeret, også på internettet. Inden koncerten havde jeg mit første rigtige møde med Johnny. Vi opsøgte ham bag scenen og fortalte ham om vores plan med at omdele teksten, og han var med på den. Så på et tidspunkt under koncerten delte vi dem ud til publikum, og Johnny holdt en kort pause, så vi var klar, og hele hallen sang med på "Fyver Blues". Det blev endda til to versioner. Først med orkester og så uden, kun med publikumskoret. Det var fedt.

Teksten var underskrevet Johnny Madsens Fanklub, men vi havde ikke en egentlig klub, det var bare en joke. På et tidspunkt fik den lokale avis nys om klubben, og jeg fortalte, at vi var i driftig fremgang, og at antallet af medlemmer var støt stigende. Reelt var vi aldrig flere end os to, og ud over vores happening til Skagen Festival var vi kun aktive, når vi kørte rundt til koncerter.

Efter koncerten mødtes vi med Johnny bag scenen, trykkede på næven, drak nogle øl, og inden vi skiltes, havde vi udvekslet telefonnumre, og han skrev sin autograf med guldtusch på vores fanbil.

Da vi tog hjem, talte vi om, at sådan en koncert med Johnny ville vi da også lave.

Tre uger senere, den 30. juli 1988, stod vi bag koncerten med Johnny i Maskinhallen i Frederikshavn, mit tredje arrangement som koncertarrangør. Det var en forrygende koncert, som mange af koncertgængerne husker den dag i dag, og vi er også så heldige, at vi faktisk har den på video, da min gode ven Hans Schmidt Andersen kort tid forinden havde købt et dyrt og fint videokamera. På den optagelse kan man blandt andet opleve ikke færdige versioner af de senere hits "Udenfor sæsonen" og "Færgemand". Efter koncerten festede vi igennem og begyndte allerede der den ting med at feste med de kunstnere, der spillede i Frederikshavn, og det var nærmest en del af kontrakterne i årene fremover, at der var fest hos Røde.

Det er bare sådan, når man møder mennesker, at der er nogen, man bare klikker med øjeblikkeligt. Sådan var det med Johnny og mig. Han syntes, at det var lidt vanvittigt, at vi havde malet den bil og kunne få koncerten med ham op at stå så hurtigt, og så hyggede vi os, når vi drak øl og gik i byen sammen. Sådan blev vi venner og har været det siden.

Senere på året blev Michael og jeg inviteret med til reception for hans album "Udenfor sæsonen", på bodegaen Peter Gift i Aarhus. Michael kunne desværre ikke få fri fra sit daværende job som tøjsælger hos en af byens førende manufakturhandlere, så jeg kørte af sted alene i fanbilen. Turen var faktisk ved at gå i vasken, da jeg punkterede ved Sæby, men jeg fik ringet til en ven, fik skiftet hjulet og kom videre. Det var før Johnny blev landskendt, og han blev glædeligt overrasket over, at jeg var kørt helt fra Frederikshavn for at fejre ham. Da jeg skulle nordpå igen, fik Johnny alle gæsterne fra bodegaen med ud for at se fanbilen, og jeg fik en hel stak lp'er og kassettebånd med hjem.

"Udenfor sæsonen" blev Johnnys egentlige gennembrud, og den solgte hurtigt 50.000 eksemplarer, som på det tidspunkt resulterede i en sølvplade fra

pladeselskabernes brancheforening. Det blev fejret med en fest på Agger Badehotel lidt nord for Johnnys fødeby Thyborøn, og han inviterede os med. Der mødte jeg blandt andre den så berømte færgemand, Bjarne Eliasson, der var blevet hvermandseje takket være sangen "Færgemanden". Både Allan Olsen og Lars Lilholt var også med, og de spillede ligesom Johnny selv et par numre med Madsen Band, som bestod af Michael Friis på trommer, Jess Stæhr på bas, Kim Hyttel på keyboard og Knud Møller på guitar. Det var en historisk fest, der for mit vedkommende endte med, at jeg faldt i søvn med hovedet ned i natmaden, suppe. Det har vi grint meget af siden.

Da "Udenfor sæsonen" havde solgt 100.000 eksemplarer, var vi også med til guldfesten, som af en eller anden for mig ukendt årsag var flyttet til Dragør Badehotel på Amager. Det begyndte fantastisk med, at de havde sejlet færgemanden og hans Livø-færge over til Nyhavn, hvorfra færgemanden sejlede os til Dragør og fest. Men derfra er min konklusion, at de er bedre til at feste i Agger.

Johnny og jeg har også altid været gode til at hygge og feste sammen. En gang, hvor det måske tog en smule overhånd for mit vedkommende, var en dag, i

begyndelsen af 90'erne, hvor vi havde sat hinanden stævne på Peter Gift. Det var i forbindelse med en koncert, jeg skulle med til, som Johnny og band skulle spille i Silkeborg, og vi syntes, at det lige krævede et lille møde først over et par øl og lidt snaps. Ole Hust var også med, og det var hans tur til at køre bilen, en Nissan varevogn. Da vi havde snakket og hygget et stykke tid, og der var røget lidt øl og snaps igennem systemet, kom vi i tanke om, at vi hellere måtte komme af sted. Da Johnny og jeg begge er lidt mageligt indrettet, lånte værtshuset os to tronstole i massiv eg, som Ole satte bagi i bilen sammen med lidt øl og vist nok også en flaske snaps, og så gik turen ellers mod Silkeborg. Vi ankom rettidigt, Johnny lettere selskabeligt overrislet og jeg selv forholdsvis godt i stødet. Koncerten kom i gang, og det gik fremragende. Jeg stod på sidescenen og oplevede det hele på tættest hold, mens Ole stillede sig i salen, måske fordi han havde lugtet luntten og ville på behørig afstand af mig og min brandert.

Da koncerten var slut, og bandet kom ud bagved før ekstranumrene, var der ingen konferencier, så Johnny råbte, om ikke der var nogen, der gik ind på scenen for at spørge publikum, om de ville have et ekstranummer. Den greb jeg

*Scener fra en sølvfest. På sejlturen med Livø-færgen og Færgemanden fik Johnny overrakt sølvpladen, og sammen med sin kone Margit kunne han nyde musik fra sit gamle La Porta Band med Johnny Møller på guitar. Til festen spillede Johnny Madsen Band med Knud Møller (i rød skjorte), og blandt gæstemusikerne var både Allan Olsen (i gul skjorte) og Lars Lilholt.
Foto: Benny Vejlby*

som den naturligste ting i verden, og jeg fik publikum op og køre, og bandet gik på scenen igen. I første ekstranummer skulle Knud Møller spille en solo, og jeg ville hjælpe ham lidt med frisk luft, så mens han spillede, stod jeg midt på scenen med et håndklæde og viftede det op og ned foran ham. Hvilken service og hvilket syn! Efter første ekstranummer forlod jeg scenen og gik i backstagerummet og nåede at falde i søvn, inden bandet kom ud efter yderligere tre numre. Et par dage efter talte jeg med Stener Nielsen fra Århus Musikkontor, som var Johnnys management, og han fortalte, at han lige havde talt med koncertarrangøren i Silkeborg, som spurgte om han vidste, hvem der havde været på scenen for at piske stemning op til ekstranumre, for arrangøren kendte nemlig ikke vedkommende. Men det gjorde jeg da ved Gud heller ikke.

I de år, fra 1988 til 1995, arrangerede jeg mange koncerter med Johnny, og på et skæbnesvangert, helt rigtigt tidspunkt fik vi et endnu mere nært samarbejdsforhold. Efter mit endeligt med Jukebox og min afsked som aktiv i Q's Kapel i 1995 var jeg, ud over paranoid over at befinde mig i Frederikshavn, rådvild i forhold til min fremtid. Hvad skulle jeg nu leve af? Der gik ikke længe, så var jeg så heldig, at Johnny spurgte mig, om jeg ville være lydmand på en lille akustisk turné med ham og Knud Møller. "Jamen, det har jeg jo ikke forstand på." "Nej, det ved jeg, men det skal vi nok få lært dig." Johnny syntes, at vi svingede så godt sammen, at det var vigtigere end mine lyd-mæssige evner.

Vores første koncert var på Flemløse Kro på Fyn. Jeg vidste absolut intet om lyd, så det var Knud, der satte indstillingerne, og jeg styrede kun volumen. Men hen ad vejen lærte jeg det. Og lydmand var egentlig en alt for snæver betegnelse. For ikke alene kom jeg med den bil, vi kørte i, en gul Mercedes kassevogn, der gik under navnet "Den gule kasse", men den blev nogle år senere, da de to roadies, Lars og Ronni, var med på turné, omdøbt til "Den gale kusse". Jeg havde også sørget for, at den var fyldt med sceneudstyret, som jeg havde lejet, og jeg var chauffør og roadie. Ret hurtigt kom også trommeslager Henrik From med, og i de tre-fire år, hvor det bare var os fire på tour, var jeg ene mand om alt det praktiske. Siden kom der et helt orkester på, de to roadies, en rigtig lydmand, og jeg fik titel af tourmanager.

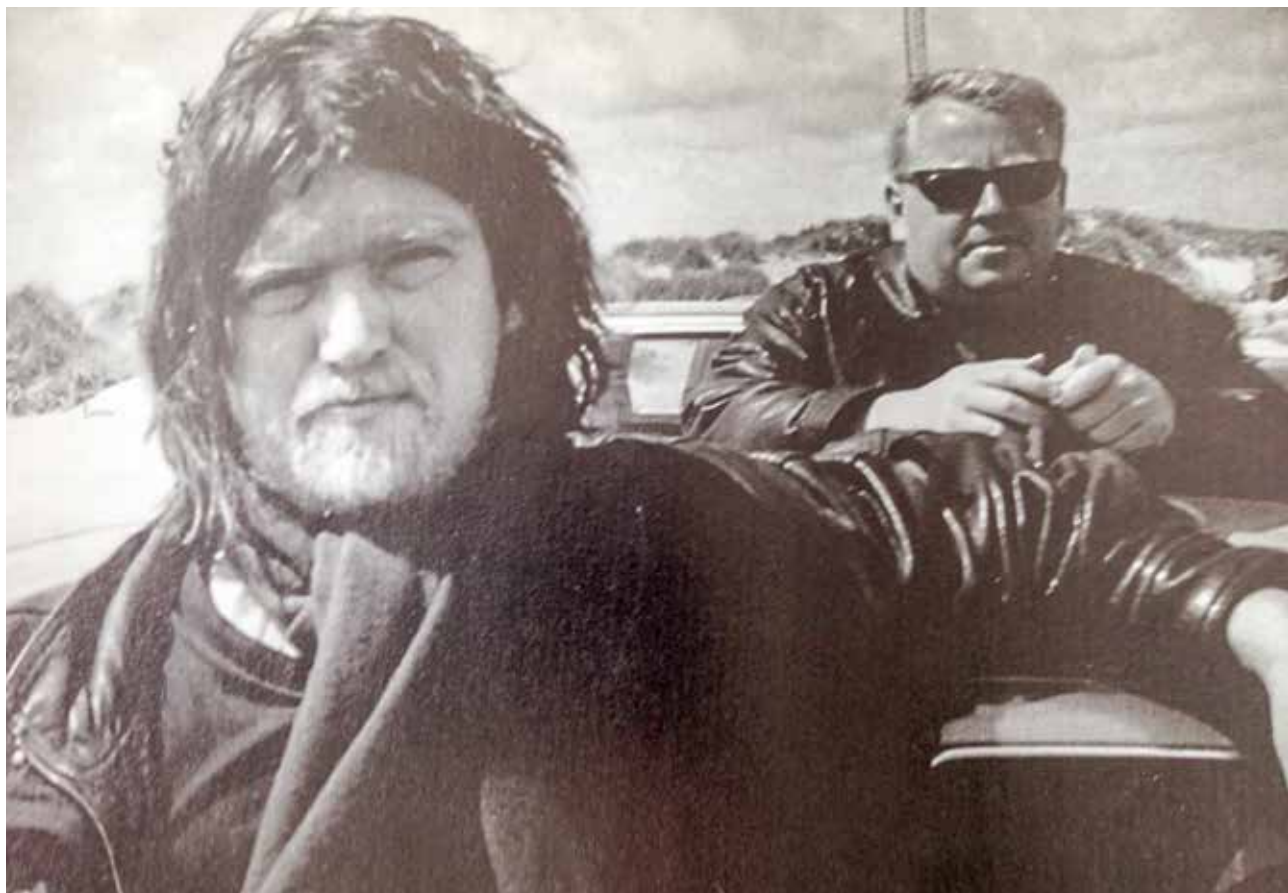
Orkesteret syntes nok mest, at jeg var manager for Johnny og tog mig af hans interesser først og siden deres, hvis jeg havde tid til overs. De havde ret. Selv kaldte jeg mig også barnepige for Johnny. Det er nemlig sådan med Johnny, at han står meget fast på, at han gør det, han er god til, at optræde, og så får

han folk til alt andet. Min fornemste opgave var at sørge for, at han var skarp, når han skulle på scenen. Selvom det kun er 90 minutter, eller 75 minutter på sommerjobs, så er der stadig næsten 23 timer, man som tourmanager skal have til at spille, for at han er klar klokken 20. Ud over at sørge for alt det praktiske med koncertudstyr, transport, kost og logi, aftaler med spillesteder og så videre, skulle jeg være sikker på, at Johnny fik hvile, noget at spise og ikke for meget at drikke inden koncerterne.

Det er ingen hemmelighed, at han de første par år af sin karriere kunne virke en anelse beruset på scenen, og som tourmanager var det både min ret og min pligt at sætte ham stolen for døren en gang imellem, når der var brug for det. Så jeg fandt hurtigt på et system, en fast måde, som vi gjorde tingene på, og jeg stillede Johnny et ultimatum: "Vi to kører sammen, og vi spiller golf sammen. Hver dag. Og du drikker ikke din første genstand før to timer, inden du skal på scenen." Efter lidt grynten og betænkningstid sagde han ja, og her 20 år senere lever han efter de samme ordensregler. Sådant da. Vi kørte som efter et skema, så det lignede jo faretruende et fast job. Det første, jeg gjorde, når vi skulle af sted på tour, var at hente Johnny og hans bil, finde den første tankstation og støvsuge den for cigaretskodder, som havde bygget sig op i bjerge fra sidste gang. Så kørte Johnny og jeg til hotellet, og jeg tog ud og spillede golf med ham og sørgede for, at vi fik frokost, og at han fik eftermiddagshvile på sit værelse. To timer før koncerten hentede jeg ham igen, og først der fik han sig et par genstande, som kunne være en kold øl, gerne med isterninger, for han vil have "noget der rasler", og en cognac, fordi, som han siger: "øl tager kun overfladespændingen, de dybe rifter i sjælen, dem tager cognac."

Det med golfspillet, som vi begge har dyrket meget siden, begyndte altså, fordi vi var så meget sammen på hans turneer, at vi var nødt til at finde en sund fælles interesse, for at tiden mellem koncerterne ikke blev for lang. Samt, ikke mindst, for ikke at have for meget tid til de usunde interesser, såsom hotdogs og spiritus. Jeg glemmer aldrig, da vi første gang skulle se hinanden i golfshorts. Det var et gudsjammerligt syn, og vi var nærmest lidt kejtede og generte over for hinanden. En gang ved Rungsted Golf Klub, en af rigets fineste, stillede Johnny op i sin hverdagsuniform, en fedtet læderjakke og cowboybukser med hængerøv og malerpletter, men det var mig, der blev bedt om at skifte fra sorte joggingbukser til ensfarvede shorts for at leve op til deres dresscode. Johnny fandt det helt naturligt: "Man er vel rockstjerne," som han sagde med et bredt

Billedet er affotograferet fra forsiden af DSB's "Ud & Se"-magasin omkring 1995. Bag Johnny på Høfte 59 i Thyborøn står jeg med gigantiske tømmermænd, fordi Johnny aftenen før havde drukket mig i gulvet i snaps. Det var derfor en af meget få gange, Johnny var nødt til at køre bilen, da vi skulle fra Fanø.

smil og et stort grin. Hvordan det gik rundt på de forskellige baner, taler Johnny helst ikke om. Jeg kan dog sige så meget, at jeg aldrig nogensinde har tabt til Johnny, heller ikke på hans hjemmebane på Fanø. Problemet er, at han vil påstå, at han har den samme ufejlbarlige statistik. Sandheden er nok, at jeg har vundet otte-ni ud af ti matcher. Mit handicap har jo været nede i 4,8. Mens hans bedste er 7,9, og det er kun, fordi han har købt det af Fanø Golfklub.

Johnny og jeg var jo venner, før jeg var ansat af ham, så det var helt naturligt for mig at hjælpe ham mest muligt. Med alt muligt. Og umuligt. Og der var meget at holde styr på med Johnny. Han er et usandsynligt stort rodehoved. Vi blev enige om, at jeg også skulle hjælpe ham med at få styr på hans økonomi. Før jeg trådte til, ved jeg, at når der blev ryddet op i hjemmet på Fanø, fandt de uåbnede kuverter med checks på både 70.000 og 100.000 kroner for koncertjobs, så jeg sørgede for, at hans bogholderi og regnskaber blev sat i system. Blandt

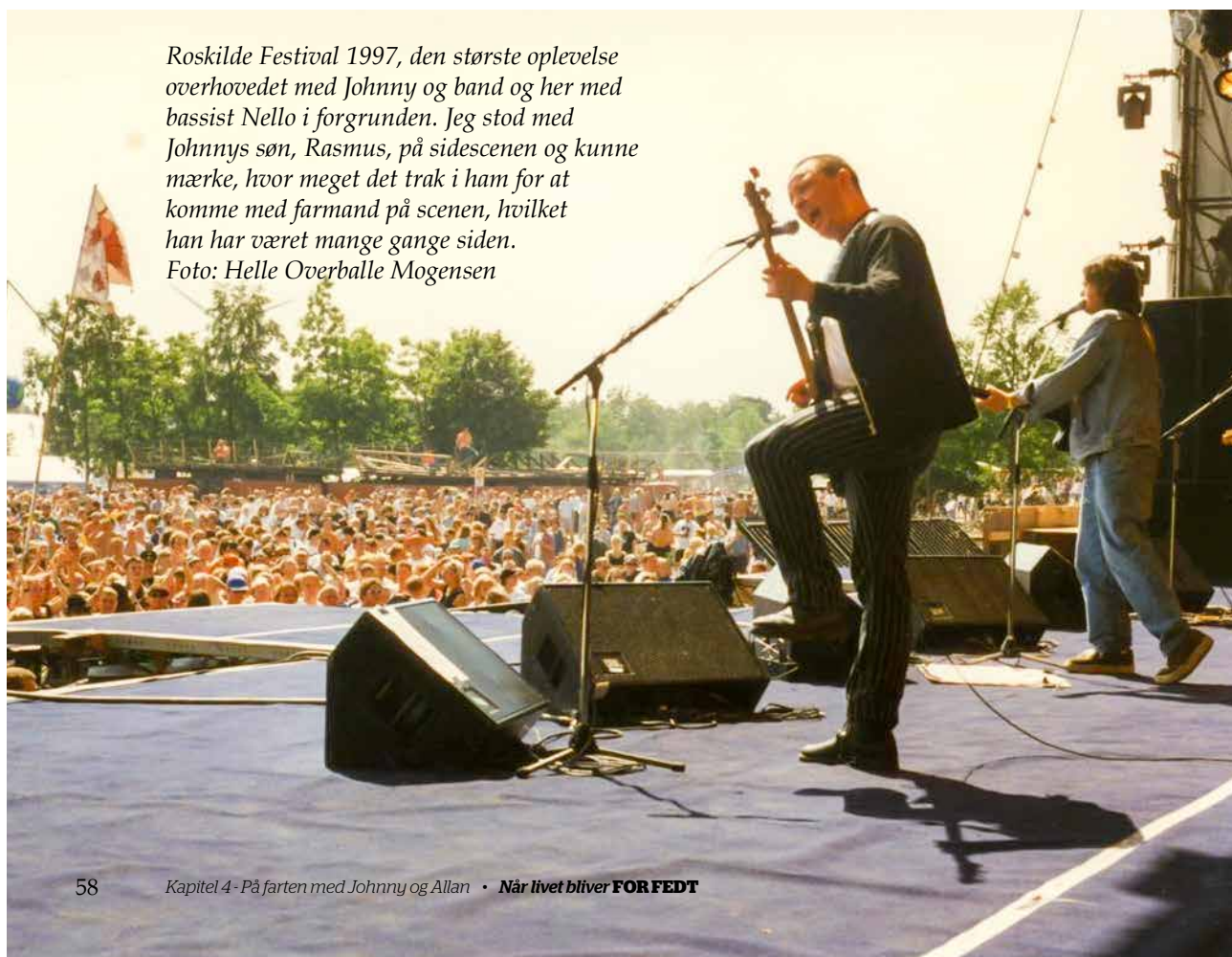
andet blev hans far, Ib, som var uddannet bogholder, koblet på, så efter hver weekend sendte jeg ham alle kvitteringer, og så sørgede han for resten. Jeg hjalp ham også med køb af diverse biler og en lejlighed i Aalborg til hans søn Rasmus. Samt en masse andre private, praktiske ting, som en naturlig del af mit job som tourmanager og barnepige for min ven. Han satte stor pris på mine mange gøremål og honorerede det altid rigtig godt med lidt ekstra hyre og andre goder, som kun Johnny og jeg kender til.

Sommeren 1997 bød på min største oplevelse med Johnny Madsen Band. På Roskilde Festivals Orange Scene. Den scene er jo mytisk, legendarisk, ikonisk i dansk rock, ja, faktisk over hele verden. Selvom vi ikke rigtig ville være ved det, for man skal jo levere varen hver gang, var det derfor en kende mere vigtigt end normalt at gøre det godt netop der. Vi skulle spille søndag klokken 15 og havde planlagt det sådan, at vi ikke skulle spille andre steder den weekend. Vi ville være særligt udhvilede og klar. Planen var, at vi skulle mødes i København om lørdagen, men så ringede Johnny, om jeg kunne mødes med ham derovre allerede fredag. Da jeg var på vej i min bil, ringede han igen. Han var ikke rigtig kommet af sted og stod nu på Madcaféen på Fanø, hvor det gik skide godt. Der blev jeg sur. Det var Johnny også ked af, så kort efter ringede han igen, at han ville få sin ven Thomas, der var SAS-pilot og havde sit eget lille Cessna-fly, til at flyve ham over. Det undrede mig, for Johnny havde aldrig fløjet før, fordi han led af flyskræk. Men de kom over til København, og vi mødtes på hotellet, Johnny lettere overrislet og helt oppe at køre over, at han havde fløjet. Han havde vist endda fået lov at tage styringen på et tidspunkt. Vi gik så ud og spiste og drak og havde en vældig aften. Næste morgen kunne han ikke huske, hvorfor og hvordan han var kommet til København, og han blev helt stille, da vi fortalte ham det.

Senere op ad lørdagen mødtes vi med bandet og besluttede, at vi ville tage til Roskilde og se festivalpladsen og området bag Orange Scene. Johnny mente, at vi skulle ankomme standsmæssigt, og da jeg kendte en gut, der ejede et limousinefirma, fik jeg hyret to af de helt lange og hvide og fik dem fyldt op med champagne og bajere og diverse. Vi sørgede for at blive kørt direkte ind bag Orange Scene, og da vi kørte ind, var det, som om alle de smarte kjøbenhavnere derude backstage stoppede op for at se, hvilken hotshot international stjerne, der nu ankom. Og ud trådte Johnny. Som han nu ser ud. Bonderøven og hans slæng. Det var vist et syn uden lige.

Da det blev søndag, var vi alle sammen godt spændte og tændte. Lige inden koncerten måtte jeg lige ind på scenen og dobbelttjekke, at der var hul igennem på Johnnys guitar og mikrofon, det var selvfølgelig ikke nødvendigt, men jeg skulle lige mærke suset fra publikum og scenen. Som det sidste tog jeg fat i lydmand Jens Elsborg, der altid havde en fasttømret idé om, at lyden skulle være meget høj. Som regel for høj. Så normalt før og under koncerter sagde jeg til ham flere gange, at han skulle skrue ned, men denne gang lød ordren: "Du skruer bare så højt op som aldrig før!" Det var helt fantastisk at stå ude i siden af scenen og se, hvordan bandet trykkede den af, og at over 40.000 mennesker var helt vilde med den gamle rock'n'roller fra Thyborøn. I Danmark bliver det ikke større og at tænke på, da Johnny, Knud og bassist "Nello" løb ud ad scenens midtergang, mens de spillede "Johnny B. Goode" giver mig stadig gåsehud. Det er fandeme fantastisk at have fået lov til at være en del af. Vi spillede der igen i 1999, og det var også fedt, men den første gang var helt speciel.

*Roskilde Festival 1997, den største oplevelse overhovedet med Johnny og band og her med bassist Nello i forgrunden. Jeg stod med Johnnys søn, Rasmus, på sidescenen og kunne mærke, hvor meget det trak i ham for at komme med farmand på scenen, hvilket han har været mange gange siden.
Foto: Helle Overballe Mogensen*

Der var selvfølgelig også koncerter, hvor det var ved at gå galt. Engang på Skagen Festival skulle vi først spille klokken 23 eller 24. Om eftermiddagen havde vi spillet på Nibe Festival, og jeg skulle finde på noget i ventetiden og fik den geniale idé, at vi skulle sejle en tur med min storebror, der er hummerfisker og har sin kutter i Skagen. For min skyld kunne vi bare have ligget i havnen såmænd, for det var mest af taktiske grunde for at have alle samlet, så jeg vidste, hvor de var. Det havde jeg åbenbart bare ikke lige fået kommunikeret videre til min bror. For han sejlede op og rundede Skagens Gren, en tur på 45 minutter hvor det blev rigtigt dårligt vejr. Pludselig var det som at køre i en af de værste rutsjebaner. Alle sad i styrehuset og holdt fast, ingen sagde en lyd, alle var ramt af søsyge, og der var flere, der havde dødsfrygt i øjnene. Da vi endelig kom tilbage til havnen, var der stadig ingen, der sagde noget, heller ikke Johnny. Først da vi kom ind til hotellet, hvor Johnny og jeg for første og eneste gang nogensinde var nødt til at dele værelse, knaldede han døren i og gav mig den største skideballe nogensinde. Det var helt berettiget, for der var kun to timer til koncerten, og alle var nærmest dødssyge. Professionelle, som de er, blev alle dog klar og spillede et brag af en midnatskoncert.

Det var et meget udfordrende job. Spændende. Sådan er det jo at arbejde med mennesker. Jeg var også med til at stå for det praktiske i forbindelse med indspilningen af flere af Johnnys plader, blandt andet hans storsælger "Checkpoint Charlie" og en liveplade fra Fanø, hvor han skulle synge sange af engelsksprogede kunstnere, der havde inspireret ham, "The Blues" hed den og udkom i 1998. Den blev optaget over to aftener på Krogården i Nordby på Fanø, hvor han bor. Man kan roligt sige, at Johnny ikke havde forberedt sig så godt. Før han skulle synge et af numrene, var jeg nødt til at ringe op til Johnnys gamle ven, Johnny Møller fra Thyborøn, som han havde spillet nummeret sammen med, da de var helt unge, for at få ham til at synge det for mig, så jeg kunne skrive teksten ned, og Johnny i sidste øjeblik kunne øve sig lidt.

Det var ikke det eneste, der ikke gik helt som planlagt. Aftalen med pladeselskabsdirektøren, Jens Ove Friis fra CMC Records, indeholdt blandt andet, at der under optagelserne på Krogården var fri bar for orkestret og de nærmeste venner, men det viste sig, at det sidste omfattede omkring 100 lokale venner, som Johnny havde inviteret som publikum, og de var endog meget tørstige. Barregningen lød vist på 68.000 kroner, og jeg fik en af de sjældne skideballe fra pladeselskabsdirektøren, men undskyldte mig med, at jeg jo ikke lige havde

kendt til Johnnys aftale med de lokale venner. Ydermere var det simpelthen bare ikke en god plade, og den blev en yderst betinget succes, og Johnny har ikke udgivet noget på engelsk siden.

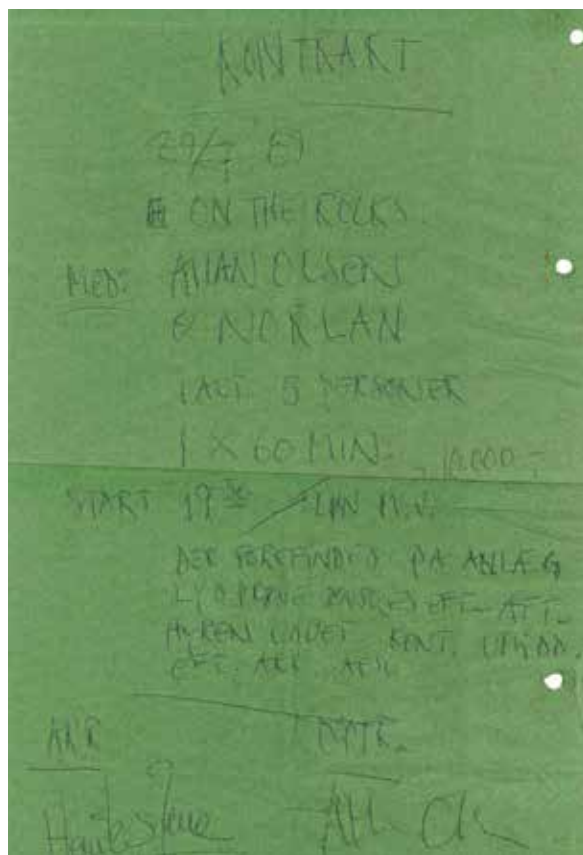
Det var nogle festlige år, men også hårde. For ikke nok med at jeg var rundt med Johnny. Da Allan Olsen fandt ud af, at jeg skulle på turné med Johnny, spurgte han, om jeg også ville tage med ham som lydmand, chauffør og roadie.

Allan lærte jeg at kende i 1988, kort efter jeg havde mødt Johnny, og Johnny introducerede os, efter at Allan impulsivt kom op og sang kor på et par af hans numre, da han spillede i gymnasiets festsal i Frederikshavn, og vi efterfølgende gik på Bar Sinatra og fik os en del drinks. Med ham var det på samme måde som med Johnny, at vi drak nogle bajere og hyggede os og bare kikkede med det samme, fordi vi syntes, at den anden var interessant. Vi har været venner siden. Og det var helt naturligt, at jeg arrangerede hans første koncert kort efter hans debutplade "Norlan" i 1989. Mens jeg stadig var på Jasopan Pelsdyrartikler blev jeg ansat som arrangementschef på Diskotek Excalibur i Frederikshavn og skulle stå for livemusik i konkurrence med Bar Sinatra. Så det var der, Allans første koncert fandt sted, med Lars Hybel på guitar, Ken Gudman på trommer, Jesper Bylling på bas og Olle Nyberg på keyboard.

Siden satte jeg mange flere koncerter op med Allan, og nu skulle jeg også til at være hans lydmand. Med lærehjælp fra Allan og hans oprindelige lydmand Jan Vinther fik jeg det med mine små midler til at lyde godt til hans mindre koncerter. Når det var større koncerter, og det var det for det meste, havde vi Jan Vinther med, som stadig er hans lydmand, og det fungerede rigtig godt.

Ligesom med Johnny udviklede min berøringsflade med Allan sig også. Da han indspillede sine albums "Jern", fra 1996, og "Sange for rygere", fra 1998, var jeg fixer, ordnede aftaler med musikere og teknikere, bestilte studier og havde også en mening om produktioner og pladecovers.

Det kunne godt være anstrengende arbejde at stå for koncert- og albumproduktioner. Både Johnny og Allan kan være nogle meget kommanderende herrer. Johnny råbte en gang fra scenen på Skanderborg Festival: "Røde, skaf mig noget hvidvin. Eller Hvide, skaf mig noget rødvin. Det kan være lige meget hvad." Og Allan forlangte en gang, siddende i underbukser backstage efter en koncert i Kolding, og mens der var en journalist fra Politiken til stede, at jeg skulle bære hans gennemsvedte tøj ud i bilen. "Jo, kom nu Røde. Du må sgu lære, at det er en hård branche det her." Man skal kunne klare den slags og

Kontrakten på debutkoncerten med Allan Olsen og hans band Norlan skrev vi på en grøn serviet til Johnny Madsens gulfest i Dragør. 10.000 kroner fik de for at spille på stedet, der skulle have heddet *On the Rocks*, men beholdt sit gamle navn *Excalibur*.

Allan Olsen i sin typiske læderjakke og mig i *Little Village* fan T-shirt i 1994.

kunne sige fra på nogle tidspunkter, hvis man vil være sig selv tro i den branche – med de to i hvert fald.

At arbejde med Johnny og Allan er ellers to vidt forskellige måder at turnere på. Med Allan er der en lidt mere afslappet atmosfære, kan man roligt sige. Altså, Allan drak te med mælk, og det blev som regel ikke vildere end det. Der var der noget mere rock'n'roll i Johnny. Men derfor var det bestemt ikke kedeligt med Allan, som er en spradebasse, der konstant har gang i en masse ting og ikke sjældent selv nævner, at han nok ikke er langt fra en ADHD-diagnose.

En af de sjoveste historier fra tourlivet med Allan var dog med chefen i en mere passiv rolle. På en sommerturné skulle vi først spille på Langelandsfestivalen og havde derefter kun ganske kort tid til Strib Sommerfest ved Middelfart omkring 100 kilometer derfra. Alle på holdet, på nær Allan selv, hjalp med at pille ned og slæbe ud det ene sted og slæbe ind og stille op det næste. Det var ret hektisk, og da vi skulle lave lydprøve, gik jeg op på scenen for at tjekke Allans

mikrofon. Jeg var i 150 kilo klassen, og det var ikke en scene, som man bygger dem i dag. Den var i hvert fald ikke understøttet. For lige da jeg stillede mig, hvor Allan skulle stå, bragede mit ene ben igennem scenegulvet. Jeg kunne ikke bare hive mit ben op igen, for så ville det blive flænset af splinter. Så der stod jeg i solen i mine sorte joggingbukser og store skovmandsskjorte og svedte som et svin foran et forventningsfuldt publikum på måske 5.000 stykker, mens en mand – ligesom i tegnefilm – måtte save rundt om mit ben nedefra for at få det fri. Ude bagved fik jeg savet det afsavede scenegulv af, men det var ikke slut med det. Under koncerten fik jeg øje på, at bassist Nikolaj Lands bærestropper til el-bassen var ved at ryge af i begge ender samtidig. For at redde os fra det kommende uheld, når han ville tabe bassen, gik jeg ind bagved ham, men i farten så jeg ikke, at hans bas-pose lå på gulvet, så jeg faldt over den og røg forover og greb rundt om Nikolaj og hans bas, og i faldet fik jeg rullet mig rundt, så han lå ovenpå mig, mens han formåede at spille videre. Min tackling og mit rullefald medførte et brøl og klapsalver fra publikum. Allan så det ikke og troede bare, at det virkelig kørte for ham. Mine to stunts gjorde, at jeg efter koncerten for eneste gang nogensinde fik skrevet flere autografer end chefen selv.

En anden morsom episode, en af de sjoveste aftener i mit liv, havde Allan i den absolutte hovedrolle – sammen med Johnny. Det var den 19. juni 1996, hvor Lars Lilholt tog initiativ til en drengedag, da Danmark ved fodbold-EM i England skulle møde Tyrkiet i den sidste kamp i den indledende pulje. Allan og jeg var på turné og fik det til at passe således, at vi ikke var ude at spille den dag, men lagde vejen forbi Lilholts hjem i Gl. Rye ved Silkeborg. Lars bor et rigtig lækkert sted med grund ned til Gudenåen, og han havde sørget for kalvesteg til drengene, Madsen havde cognac med, for det var vores foretrukne spiritus på daværende tidspunkt, og Madsen havde virkelig flottet sig og købt en dyr en af slagsen. Lars' kone Ninna var også hjemme, men hun lod drengene være i fred til at spise, hygge og se bold. Ingen af os kan vist huske, at Danmark vandt fodboldkampen 3-0 på to mål af Brian Laudrup og et af Allan Nielsen, men alligevel røg ud af EM efter de indledende kampe uafgjort mod Portugal og nederlag til Kroatien. Det, vi husker, er Allans og Johnnys tur i Lars' kano i Gudenåen i baghaven – mellem venner kaldet "Gøg og Gokke i Gudenåen".

Efter middagen og fodboldkampen, hvor ingen af os holdt os tilbage med de våde varer, skulle vi ned til bålstedet ved åen, der var vel 100 meter, og det kunne vi lige overkomme efter den fodboldkamp. Vi sad ved bålet og fik et par

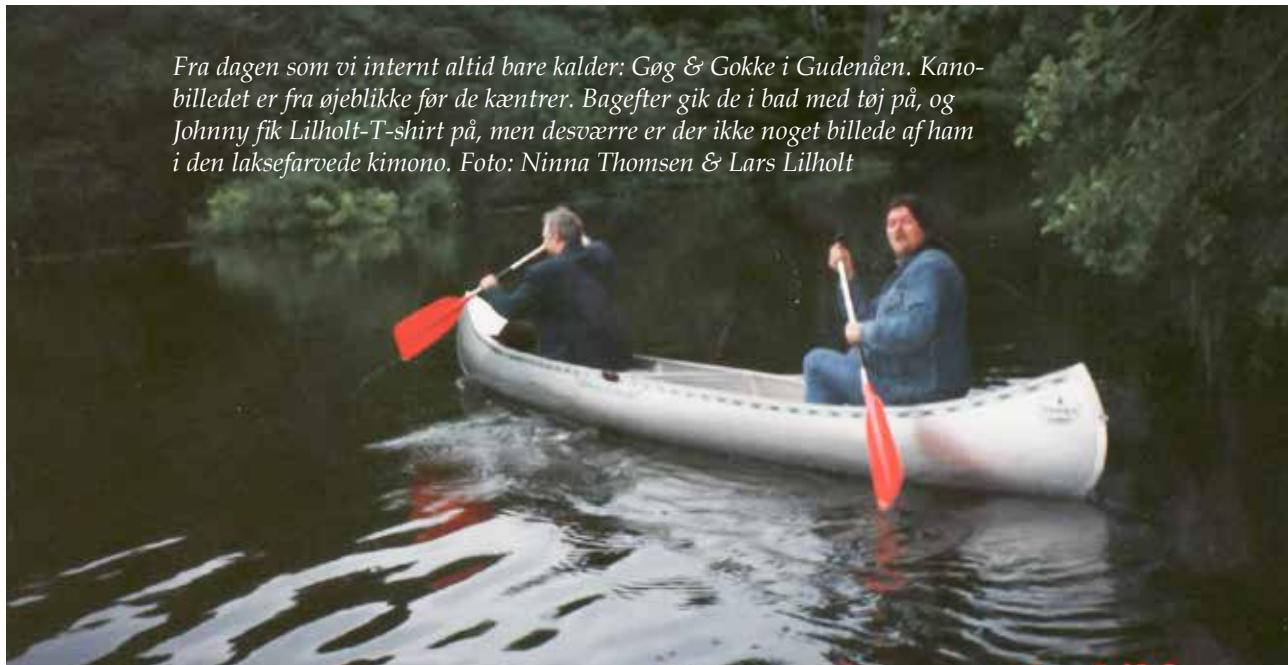

genstande eller 12 mere, og så var det, som om Allan og Johnny begyndte at kede sig, eller i hvert fald skulle der ske noget, og de fik øje på Lars' og Ninnas nye aluminiumskano, og de blev enige om, at de da ville ud og sejle i den. Her kom der en gæst mere til, Tommy Kejser, Lars' tidligere bassist i Lilholt Band og daværende manager. Han bor lige i området og ville lige hilse på. Johnny havde for øvrigt sit helt nye sæt cowboytøj på, nye bukser og ny cowboyjakke. På vej hen til kanoen diskuterede de, hvem der skulle sidde forrest, og hvem der skulle sidde bagerst og blev vist enige. Vi andre hjalp dem med at skubbe kanoen ud i Gudenåen, hvor vandstanden var høj, for det havde regnet meget i de dage, og der var en kraftig strøm, der tog fat i båden, så de begyndte at drive ud af og nedstrøms, inden de fandt ud af, hvordan sådan en kano fungerer og begyndte at padle. Hvad der så foregik i kanoen er svært for os inde på land at vide, men Johnny ville være skipper og rejste sig op, så kanoen tippede, og begge røg i vandet. Derfra kravlede de op på en lille ø og fik kanoen med sig. Der startede skænderiet mellem dem for alvor, med et glimt i øjet selvfølgelig, men de råbte af hinanden om, hvis skyld det var, og de bebrejdede hinanden, at det var den anden, der rejste sig op, men det var altså Madsen, der startede. Inde på land rullede vi andre rundt af grin over Gøg & Gokke i Gudenåen, men Lars var alligevel så fattet, at han løb de 100 meter op til huset og hentede sit videokamera og begyndte at filme, og det er altså guld værd at have på film i dag.

Nå, men de kunne jo ikke blive på øen, så de måtte til det igen. På vejen tilbage rejste Johnny sig så op igen. Han mener godt nok, at det var Allan, der rejste sig og hev fat i nogle grene, fordi han var ved at miste balancen. I hvert fald kæntrede de igen, og Ninna smed næsten alt tøjet og sprang i vandet, ikke for at redde Johnny og Allan, nej for at redde den nye kano og pagajerne.

Da de endelig kom i land igen, gennemblødte efter de to vandture, gik de hen til bålet, hvor de lige ville have varmen, en tår cognac og en smøg, og Johnny greb til lommen i cowboyjakken, hev en pakke smøger frem og forsøgte at tænde, men de var lige lovlig våde til, at det lykkedes. Tilbage i huset skulle Gøg & Gokke have tørt tøj på, og da de ikke havde noget ekstra tøj med, måtte de låne af Lars, som udstyrede Johnny med en Lilholt Band T-shirt og Ninnas laksefarvede kimono, et smukt syn. Den fantastiske aften sluttede faktisk først næste morgen, da vi sad i køkkenet og drak cognac og spillede Trivial Pursuit, Johnny, stadig iført den laksefarvede kimono, og jeg mod Allan og Lars, og vi vandt vist.

Fra dagen som vi internt altid bare kalder: Gøg & Gokke i Gudenåen. Kano-billedet er fra øjeblikke før de kæntrer. Bagefter gik de i bad med tøj på, og Johnny fik Lillholt-T-shirt på, men desværre er der ikke noget billede af ham i den laksefarvede kimono. Foto: Ninna Thomsen & Lars Lillholt

Det var en tid, hvor det ofte var forbundet med alkohol, når vi havde det sjovest. Året inden havde Allan, Jan Vinther og jeg som optakt til indspilningen af "Jern" været på studietur til Irland. Et stykke tid inden havde jeg gjort Allan opmærksom på nummeret "Midnight Walker" med Davy Spillane, der spiller en slags mini-sækkepipe, en uilleann pipe, og han faldt pladask for det over tusind år gamle instrument. I Irland fandt vi en hel flok musikere med Leonard Barry i spidsen på uilleann pipe, og de kom i PUK studiet i Randers og var med på albummet, der udkom i april 1996, og Leonard Barry skulle bagefter med på sommertour.

Vi øvede på Læsø, hvor det ikke gik helt efter planen. For eksempel kom keyboardspiller Gæst Vincent cirka 31 afgang for sent med Læsø færgen, og trommeslager Michael Friis, der kendte Allans tekster bedre end ham selv, måtte styre det meste af øvningen, fordi Allan havde mere travlt med at servicere sin nye, unge kæreste. Derfor var vi lidt spændte på, hvordan det ville gå til forpremieren i Nørre Vorupør i det vestligste Nordjylland, et virkeligt klondike med ganske få huse og et enkelt faldefærdigt hotel, hvor bandet skulle give en

koncert i baghaven, inden turen gik videre mod den nu lukkede Midtfyns Festival. Alt var slidt og vindblæst, og sjældent har mit mantra om hellere at holde et stort arrangement i en lille by end et lille arrangement i en stor by skullet stå sin prøve mere end der. Men det var nogle fantastiske arrangører, som forstod at være fleksible efter forholdene. Da der var for lidt plads på hotellet, og det var sommerdage, opstillede de den lokale murermesters byggepladstelt med plads til et par hundrede mennesker. Da de var næsten færdige med at stille det op, fandt de ud af, at der stod en flagstang midt i teltet, men den måtte de så bare i gang med at grave op.

Kort før koncerten fandt Leonard Barry ud af, at han havde brug for noget stærkere at ryge på end Cecil, så jeg spurgte forsigtigt i baren, om der mon fandtes den slags i Nørre Vorupør eller omegn. "Lige et øjeblik," svarede vores arrangør, Egon, og stangede en ordre videre: "Tag lige din Puch Maxi og køør over og hent en busk og fyld posen her!" 20 minutter senere fik Leonard en pose med nogle stærke sager, og om aftenen spillede han som aldrig før. Det var en koncert med en kæmpe forløsning, og alle spillede så meget røven ud af buk-

serne, at de lokale kvinder blev helt vilde. Bagefter legede vi rockstjerner, som man ellers kun ser på film og hører historier om. Vi omdannede hotellet til et rigtigt rockhotel for en enkelt nat med den vilde fest og alt, hvad dertil hører. Vi hærgede hotellet med brandsprøjter, sengene faldt sammen, der rændte nøgne kvinder rundt, og alle var fulde og i godt humør.

Da vi næste morgen stod op, lignede det simpelthen en slagmark, og vi tænkte, at nu faldt der brænde ned, og vi ville blive sagsøgt for flere hundrede tusinde kroner. Jeg var derfor lettere brødebetyngt, da jeg som den første listede ind til krofatter for at vejre stemningen. Han sagde blot kækt godmorgen, som om intet var hændt, men jeg spurgte lidt ind til nattens hændelser og alle de ødelagte effekter på hotellet og brandsprøjter, der lå spredt ud over et større område omkring hotellet. "Nå, det. Sådan er det hver weekend," sagde han, og så kunne vi køre videre mod Midtfyn og lade festen fortsætte.

Vi havde en overliggertag på festivalen, inden vi skulle spille om lørdagen, og vi havde sørget for, at vores tourbus kunne køre helt om bagved Rytme-scenen, som var den største teltscene på Midtfyn. Der gik det rigtigt godt med mere gang i den. Faktisk så godt, at da jeg hørte en velkendt stemme på scenen, måtte jeg lige op og se lidt nærmere efter. Ganske rigtigt var det den italienske rockstjerne Zucchero "Sugar" Fornaciari, som stod der midt på scenen med over 10.000 tilhørere i teltet, og i min brandert tænkte jeg, at jeg da hellere måtte gå lidt tættere på ham. Jeg havde et "backstage - all access"-armbånd på, så jeg kunne bevæge mig op på scenen. Og det gjorde jeg. I en grad så jeg pludselig stod ved siden af Zucchero midt på scenen og midt i et nummer. Hvad mon han tænkte, da jeg stod der i al min magt og vælde? Det var i hvert fald ikke populært hos Midt fyns' vagter, så jeg kom hurtigt om bagved igen.

Der var mange stjernestunder i de år, og det var fantastisk sjovt og meget lærerigt, men det var også hårdt og stressende. Jeg levede med en altid tændt mobiltelefon og var til rådighed 24 timer i døgnet. Bogstaveligt talt var det ikke sjældent, at jeg blev ringet op midt om natten, fordi de havde fået en eller anden idé til noget, jeg skulle udføre. Såsom at skrive en nyfunden ven fra et værtshus på en gæsteliste til en koncert weekenden efter.

Jeg var på landevejen i op til 150 dage om året, kørte 60.000-70.000 kilometer, besøgte hver en afkrog af Danmark, og efter fem-seks år havde jeg fået nok af de samme hoteller, samme scener, de samme borgere, de samme vittigheder og det samme brok. Først stoppede jeg med Allan, i 1999, og det var fint nok med

ham. Han har altid været meget selvkørende og har ikke som Johnny så meget brug for en til at ordne alting og sørge for kontinuitet og faste rammer. Tværtimod er han tilhænger af evig forandring.

Det var noget andet, da jeg et lille års tid efter også sagde stop til Johnny. Han blev forfærdet, fordi han er så meget vanemenneske og tryghedsnarkoman. Men jeg fik ham beroliget ved at love ham, at jeg ville finde ham en god erstatning. Det havde jeg faktisk allerede gjort i min ven Henrik Laurvig, som jeg kendte fra min pladeforretning som sælger for Warner Music, og han var desuden selv musiker og var arrangør af Bork Havnefest. Da han skulle ansættes, ringede Johnny til ham: "Nå, er det dig, som Røde har snakket om? Kan du på torsdag? Henter du mig ved Fanøfærgen?". Så var det en aftale, og Johnny har stadig Laurvig som tourmanager.

Nogle gange, når jeg tænker tilbage på de år på landevejen og bliver nostalgisk og glemmer, hvorfor jeg stoppede, så tager jeg med dem en dag eller to, og så har jeg fået nok igen.

K A P I T E L 5

KILOENE KOM BARE PÅ

Når livet bliver

**FOR
FEDT**

Lårene på landevejen med Johnny og Allan levede jeg meget uregelmæssigt og usundt. For meget hurtig mad, nok også for meget alkohol, og jeg blev ramt ekstra hårdt af, at jeg altid har været utroligt dovent anlagt, med mindre der var en bold at have det sjovt med.

Selv i mine meget aktive år med fodbold og basketball har jeg aldrig bare løbet en tur. Jeg tænkte aldrig på, at nu skulle jeg tage mig sammen og motionere og spise sundt. Jeg havde aldrig fokus på, hvad jeg puttede i munden. Jeg hyggede mig for meget, fik alt for meget pizza, burgere, pommefrites, chips, kager, slik, sprut, alt det usunde. Når jeg gik i byen, fortsatte jeg de første mange år til ud på morgenen. Jeg knoklede med arbejde, tjente gode penge og bekymrede mig ikke. Jeg spiste på min stamrestaurant Moby Dick i hvert fald hver anden dag, og jeg gik ikke nogen steder uden at sikre mig, at der var mad, eller at jeg kunne få fat i noget. Jeg gik fra at være en meget aktiv boldudøver til slet ikke at bevæge mig og spise for meget og især for sent. Det var slet ikke unormalt med en pizza, halvanden liter sodavand og måske en flaske vin for at få ro på min krop, lige inden jeg skulle i seng.

Det hjalp heller ikke, at jeg i 1999 blev restaurantchef på den amerikansk-italienske restaurant Empire med burgere, pizza og sport på tv-skærme på menuen. Igen var det min Jukebox- og Q's Kapel-ven Lars Dannervig, der fik mig drejet en uventet vej, fordi han blev forpagter af Hoffmans Hotel, der stod foran en større renowing og navneændring til Hotel Herman Bang. I den forbindelse skulle Empire, der lå i en lille version uden for Frederikshavns centrum, flytte ind sammen med hotellet. Jeg skulle stå for ombygningen og udformningen af lokalerne, og vi aftalte, at jeg som daglig leder skulle bruge et år på at få det op at køre. Restaurantdrift var ikke noget, jeg vidste noget om, men jeg tænkte, at jeg ville lære det, som det kom, hen ad vejen. Empire blev også en succes, er det stadig, og i det år, jeg var der, spiste jeg der hver dag. Store, fede amerikanske burgere og mængder af pizzaer.

Der var nogle år deromkring, et par år før og efter jeg blev 30, og jeg var blevet rigtig stor, at vi var nogle venner, der lavede sjov med vores overvægt. Nærmest satte en ære i den. Vi så os som medlemmer af den eksklusive De Fedes Klub. Når vi spiste salat, var den italiensk eller med rejer. Og vi morede os kosteligt med at se den franske film "Det store ædegilde", hvor fire mænd beslutter sig for at spise sig ihjel.

På den måde og uden at jeg tog mig af det, kom kiloene bare på stille og

*I 1999 besluttede vi at lave en 2000-kalender, fordi vi ville se, om vi med ene gamle Danmarks mestre og så min ven Søren Brogaard og mig (som oktober målmand her) kunne sælge flere kalendere end eliteholdet. Det lykkedes, og vi fik vist også mere mediedækning på vores end de gjorde på deres, selvom de endte som nye Danmarks mestre samme år.
Foto: Ulrik Bang*

roligt. Det vil sige, i nogle perioder var det i ekspresfart. I stedet for at stoppe op og gøre noget ved det købte jeg bare større tøj. Syv gange XL kom jeg op i. Altså XXXXXXXX-large! Når jeg gør noget, gør jeg det fuldt ud. Også det med at blive fed. Den størrelse tøj forhandles jo ikke i enhver tøjbutik, så jeg tog til Nørresundby og handlede hos "Store mænd", eller jeg fik Torben fra den lokale Tøjeksperten til at bestille hjem til mig. Men fra internettet blev udbredt, købte jeg det meste der, fordi jeg ikke ville nedværdige mig til at blive set gå ind i butikker og købe så stort tøj. Jeg var sådan set også ligeglad med, hvilket tøj jeg gik i. Det er klart, for det eneste, jeg kunne gå i, nærmest det eneste tøj, der blev lavet i så store størrelser, var joggingbukser og skjorter.

Jeg var ligeglad med mig selv. Omkring årtusindskiftet var det ikke så sjovt længere. Selvfølgelig har jeg rigtig mange gange i mit liv tænkt, at jeg trængte til at tabe mig, men nu var det slemt. Alvoren gik ligesom lidt mere op for mig, og jeg gjorde et af mine første forsøg på en slankekur, selvom det egentlig ikke var så meget for min egen skyld. Når jeg har skullet tabe mig, har det altid mest været for nogle andres skyld. Fordi de ville hjælpe mig, og jeg tænkte, at jeg måtte honorere deres hjælpsomhed. Det har også været fint og godt, at de ville mig det bedste, men i realiteten irriterede det mig bare, i stedet for at jeg var taknemmelig. Især Lars Frost havde jo sagt, at han var bekymret. Min elskede mor var det selvfølgelig også. Altså, hun har aldrig sagt det til mig. Hun er en meget stille dame, der hellere vil tie tingene ihjel. Vi har aldrig talt om følelser, og min måde at sige til hende, at jeg elsker hende, er ved at sige: "Du laver en god sovs, mor." Men hun sagde til Frost, at hun var bekymret for mig, og hun kiggede på mig med frygtsomme øjne. Johnny og Allan har også været så foruroligede, at Johnny ringede til Frost og bad ham tale med mig, fordi de mente, at han var den eneste, jeg ville lytte til.

Nogle gange fik jeg også gjort noget ved det og tabte mig både 10, 20 og 30 kilo. Problemet var bare, at jeg hver gang på et tidspunkt har tænkt, at nu har jeg gjort det så godt, at det skal fejres. Nu fortjener jeg en pizza for det hårde arbejde. Og en burger. Og en tur i byen. Så hyggede jeg mig igen og fik igen alt for meget pizza, burgere og alkohol. Så efter hver kur har jeg taget 10-20 procent ekstra på bagefter. På den måde blev det jo pludselig 20, 30, 40, 50, 60, 70, 80, 90 kilo, jeg skulle tabe mig. Det blev mere og mere uoverskueligt. Jeg kunne slet ikke se en ende på at skulle tabe mig så meget. Jeg havde slet ikke mentalt overskud til at tage mig selv alvorligt. Så jeg lod stå til i stedet for at hjælpe mig

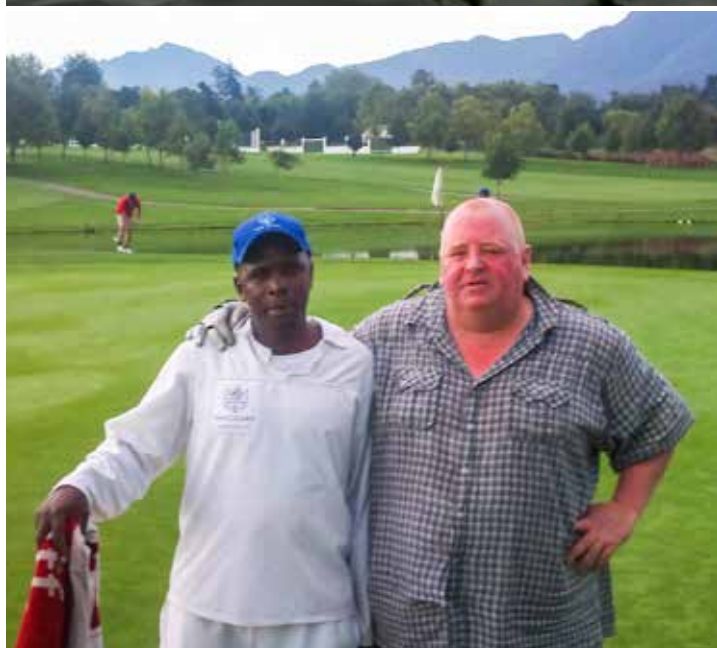

Lars Frost, her på et meget senere billede, har bekymret sig for mig og utallige gange vist mig, at han er en sand ven.

selv, og for at flygte fra det sørgede jeg altid for, at jeg havde fokus på alt muligt andet.

Når jeg gjorde de halvhjertede forsøg på slankekur, udførte jeg det også altid alene. Jeg involverede aldrig andre i at hjælpe mig med at træne og rådgive mig om min kost. Det harmonerer meget godt med, at jeg altid har været egenrådig. Jeg vil egentlig meget gerne være holdspiller, men jeg er en enspænder. Jeg er det privat, hvor jeg nok ikke er bygget til at være to, og jeg er det forretningsmæssigt, selvom der ikke er noget, man kan gøre alene. Vi var for eksempel 358 mennesker om at gøre det muligt at få Bill Clinton til Frederikshavn.

I 2005 gik det for første gang virkelig op for mig, at mit liv var blevet FOR fedt. På den rigtig dårlige måde. Jeg vejede omkring 160 kilo og vidste, at jeg ikke kunne blive ved med at være så fed. Der måtte gøres noget, og det måtte være voldsomt. Jeg undersøgte fedtsugning, for det var smart, tænkte jeg, ind med en støvsuger og ud med svineriet, men da jeg fandt ud af, at det kun var et par kilo eller højst fem, de kunne suge ud, syntes jeg, at det var for lidt. Det lød bedre med gastrisk banding, som er en operation, hvor der så at sige sættes et

Kombinationen af en vægt på 190 kilo og 38 grader og høj sol var lidt besværligt. Min syd-afrikanske caddie, Rainbow, hjalp mig gennem mange runder på golfbanen, og da jeg mødte ham igen i 2014, kunne han heller ikke genkende mig. Badebilledet er fra 2005, hvor jeg havde inviteret mit personale til det finske slot Vanajanlinna cirka 100 kilometer nord for Helsinki for at flyve i luftballon.

spændebånd rundt om mavesækken, som strammes ind og mindskes, så man på den måde skulle spise noget mindre. Operationen kostede 100.000 kroner på Privathospitalet Hamlet i København, hvilket i sig selv var en hindring, for jeg havde ikke den slags penge, men mest af alt gav tanken mig stor frygt. Jeg var bange for alt det, det ville ændre ved mit liv. Hvis jeg gennemførte det, skulle jeg pludselig vise over for mig selv, at jeg havde kontrol over min afhængighed af mad. Det gjorde mig skrækslagen.

Den dag, jeg gjorde noget aktivt, var efter en date med en pige fra Mørke på Djursland, Nanna. Efter en god middag i Aarhus inviterede jeg hende til overnatning på Hotel Marselisborg, hvor vi havde en fin nat også, og søndag morgen på vej hjem mod Frederikshavn følte jeg, at jeg befandt mig ved en skillevej. Ved Aarhus Nord tænkte jeg, at nu drejer jeg enten til højre og kører hjem og fortsætter mit liv, eller jeg kører til venstre, vender bilen sydpå og kører til Berlin og tænker over, hvordan jeg skal lægge mit liv om. Jeg kørte i min lyseblå Mercedes 190, og jeg tænker altid så godt, når jeg kører bil, så alene den lange køretur sydpå ville give mig god tid til spørgsmålet: hvad har du egentlig gang i, Henrik Jensen?

Jeg svingede til venstre.

På vejen til Berlin ringede jeg til min gode ven Anders, der arbejder ved FDM Rejsebureau, og han bestilte et hotelværelse til mig. Det skulle være Berlin, fordi jeg fem år tidligere havde været der i tre døgn med Johnny Madsen, da TV Avisen skulle lave et indslag i forbindelse med hans sang om "Checkpoint Charlie". Der var jeg blevet meget fascineret af byen. Det er et fedt sted at gå rundt og tænke over, hvad man skal. Ved grænsen købte jeg et par flasker god hvidvin, og da jeg kom derned, satte jeg mig op på mit værelse, åbnede flaskerne og ud-tænke en plan for, hvad jeg skulle gøre ved min vægt. Jeg besluttede mig for at få foretaget en gastrisk banding. Jeg ringede til Lars Frost og hans daværende kone Camilla, som sagde, at hvis jeg ikke kunne låne de 100.000 kroner i banken, kunne jeg låne dem af hende. Så kunne jeg komme i gang, og jeg fejrede det med en tur i byen. Næste dag ringede jeg til min bankrådgiver i Spar Nord og forklarede ham om mine problemer og tanker og operationen og spurgte, om jeg kunne låne af dem, og det kunne jeg.

Nu var pengene hjemme, og beslutningen taget. Mine skuldre faldt helt ned. For første gang i lang tid blev jeg helt afslappet uden hjælp fra alkohol. Nu havde jeg en retning. Jeg blev to-tre dag mere i Berlin og gik rundt i gaderne

og tænkte over konsekvenserne af min beslutning, som, jeg følte, var den helt rigtige. For magelige mig var det en nem løsning. Først operation, og så kunne en af mine venner skaffe mig noget proteindrik, som var helt fantastisk, og det kunne jeg leve af, og så skulle jeg ikke gøre mere, og alting ville blive godt. Jeg tog hjem, bestilte operationen og sendte et af mit privatlivs sværeste mails til min familie, venner, bekendte, kolleger og samarbejdspartnere.

"Kære Venner/familie.

Tirsdag den 10. maj 2005 er en stor dag i mit liv. Der tager jeg på Privathospitalet Hamlet i København for at blive opereret i mavesækken. Denne operation har jeg valgt efter mange års overvægt og efter lang tids overvejelser. Jeg havde i samråd med min læge overvejet det offentlige, men en venteliste på over to år for denne operationsform gør, at jeg vælger at gå til egen lomme (eller rettere Spar Nords) og selv betale for operationen.

Den operationsform, jeg har valgt, er "den nemme", hvis der er noget, der er nemt. Det kræver kun tre dages indlæggelse, og det foregår som en kikkertoperation. Der bliver populært sagt sat et spændebånd omkring min mavesæk så størrelsen på mavesækken kun bliver på 20 procent af den normale størrelse.

I de første 30 dage efter operationen er jeg på flydende kost. Nogle vil måske mene, at det har jeg været i mange år J. Men denne gang er det vand, vitamindrikke og suppe, den står på i en måned. Derefter indtager jeg pureret mad i cirka 14 dage, og derefter kan jeg så begynde at spise normal mad i begrænset omfang. Der er få regler, der tæller ved indtagelse af mad. Blandt andet må jeg ikke drikke til maden, men lige før eller cirka en time efter. Jeg har mulighed for at drikke for eksempel et glas vin, et par øl eller mine elskede cola light imellem måltiderne, bare ikke sammen med mad.

Der er i prisen inkluderet en diætist, som hjælper med kostplaner og lignende, og følger jeg planen til punkt og prikke, skulle jeg gerne have smidt 35-40 kilo i løbet af et år. Det kræver selvfølgelig, at jeg begynder at dyrke motion igen, som jeg virkelig har savnet. Sommeren vil komme til at stå i golfens tegn, og hvad ellers vi kan finde på, og når så vinterhalvåret nærmer sig, hedder det helsecenter, squash, ishockey eller hvad der byder sig.

Så derfor, kære venner, hiv mig med til de arrangementer, sport, motion eller hvad der måtte byde sig - jeg er klar. Jeg håber på alles opbakning til dette mit store livsprojekt. Og for at omskrive fra "Matador" den så kendte, fru murermester Jessens ord, da hun sidder til eftermiddagste hos fru bankdirektør Varnæs.

Om sandkagen siger hun: "Det er ikke, fordi jeg har lyst - men jeg trænger." I min omskrivning hedder det: jeg har lysten - jeg trænger - og jeg glæder mig.

Stor og positiv hilsen
Henrik Røde Jensen"

Bare det at få sendt den mail og for første gang være rigtig åben om mit problem lettede enormt meget i sig selv. Jeg tænkte også, at jeg ved at brede min beslutning så meget ud ville forpligte mig til at gennemføre operationen og holde den rette kurs bagefter.

Det var første gang, jeg for alvor gjorde noget aktivt og radikalt ved mit livs svøbe. Og første gang jeg erkendte, at jeg måtte have hjælp udefra. Næste skridt var forundersøgelse på Hamlet, hvor de testede mig i hoved og røv. De fleste mennesker i den situation har det sådan, at de vil vide alt om operationen. Jeg har det sådan, at jeg ikke vil vide eller se noget eller høre om, hvad og hvor de skærer. Jeg vil bare vide, hvordan jeg skal forholde mig bagefter, så jeg var sådan set ret uvidende, da jeg mødte op til operationen. På daværende tidspunkt havde de ikke danske læger til den slags, så en svensk læge blev fløjet ned fra Stockholm og gjorde, hvad han nu skulle gøre.

Da jeg vågnede og skulle op og gå første gang, en tur ned ad den nærliggende Peter Bangs Vej, fik jeg en følelse af at skulle kaste op, fordi operationen havde vendt så meget rundt i mavesyren. Det var meget ubehageligt. Men det værste var, at de havde stukket et kateter op i mit urinrør. Det overraskede mig, for det havde de ikke fortalt, men det havde jeg jo også bedt dem om at lade være med. Det slemme var, da kateteret skulle ud. Det var fuldstændig som at pisse glasskår. Næste store udfordring var hjemturen, hvor min veninde Sidsel, en frederikshavner der boede på Amager, ville køre mig, for hun skulle alligevel til Frederikshavn på ferie med sine to børn. På grund af operationen var jeg svulmet op af væske, så hele turen på mere end fem timer sad jeg og holdt på maven, der gjorde ondt for hvert eneste bump, og dem var der mange af.

Så var det ellers i gang med mit nye liv. Først de seks uger på flydende og pureret mad. Bagefter kunne jeg kun spise et kyllingelår, så var jeg helt mæt. Jeg gik også i gang med det planlagte aktive liv med fitness og motion og så videre, og jeg nåede at tabe mig 30-35 kilo. Men det holdt kun i tre-fire uger, efter jeg var stoppet med den flydende kost. Jeg spiste mig op og begyndte lige så stille at falde af på den med det hele og endte tilbage i samme mønster som før. Alt for meget hygge. Den med ikke at drikke til maden, fordi man så skyller maden

hurtigere gennem tarmsystemet, fulgte jeg heller ikke, så jeg skyllede maden ud og følte derfor sult, hvilket operationen jo ellers skulle have formindsket. At jeg skulle være påpasselig med alkohol holdt heller ikke. Noget af det første jeg gjorde, da jeg igen måtte spise rigtigt, var at invitere Nanna på middag, og der holdt jeg mig ikke tilbage med vin til maden.

Det var også meningen, at jeg, vist nok hver tredje måned, skulle komme til København for at få nogle dråber, der skulle sprøjtes ind gennem en ventil i mit bryst for at stramme båndet om mavesækken. Jeg tror, at jeg kom to-tre gange, for selvom jeg allerede var tilbage i mine gamle vaner, skulle jeg jo virke seriøs i deres øjne. Jeg ved ikke, hvad jeg tænkte på. De kunne heller ikke rigtig finde ud af, hvor mange millimeter væske, de skulle sprøjte ind, og det var jo også useriøst fra min side, så jeg droppede at komme mere.

Stille og roligt tog jeg på og kom til at veje mere end før operationen. Igen var det udelukkende min egen skyld, at jeg blev ved med at være fed. Hos alle mulige andre virkede indgrebet helt efter hensigten. Men jeg havde atter tabt en omgang til den brølende stærke og dødsensfarlige kombination af afhængighed, magelighed og frygt for fremtiden. Endnu engang kunne jeg ikke finde ud af det, og jeg følte mig endnu mere værdiløs og håbløs. Det var et nyt nederlag og ekstra stort, fordi jeg havde gjort noget så drastisk og meget mere end nogensinde før.

Min egenrådighed har helt sikkert været en hæmsko for min mentale udvikling. Altså, mit ego har styret ud fra, hvordan det plejer at være, for der føles det bekendt og umiddelbart rart. Men det har stået i vejen for min mere sjælelige side, der i virkeligheden vil mig det bedste, og det har dermed svækket min viljestyrke til at holde fast i mine beslutninger om at tabe mig. Alle nederlagene med mine slankeklure og min stadigt tiltagende fedme betød, at mit selvværd faldt og faldt, så jeg ikke kunne holde mig selv ud og slet ikke se realiteterne i øjnene. I de ti år før den 29. oktober 2012 kan det tælles på en hånd, hvor mange gange jeg har været på vægten og set mig i et spejl. Hvis jeg passerede et spejl, kiggede jeg væk. Jeg ville ikke konfronteres med hverken kiloene eller mit udseende, for jeg vidste, at jeg ikke ville kunne lide det, jeg så.

K A P I T E L 6

FOR MIN BY OG EN SAG

Når livet bliver

**FOR
FEDT**

Efter at jeg i 2000 var stoppet som tourmanager for Allan Olsen og Johnny Madsen, stod jeg igen uden job og uden sikkerhedsnet. Der kommer nok noget nyt, tænkte jeg, det plejer der jo, så jeg var rolig og brugte en lang sommer på at spille en masse golf. Som jeg gik der og nød friheden på golfbanerne, tænkte jeg, at jeg trængte til at afprøve et uforpligtende ni-til-fire job, hvor det udelukkende var med den motivation, at jeg skulle kunne leve af det, og hvor jeg havde fri, når jeg havde fri og ikke behøvede at tænke på næste projekt og nye ideer.

Der dukkede Berendsen Textil Service op. Min gamle kammerat Uffe Hansen havde købt alle tre ruter i Vendsyssel og tilbød mig en af dem. Det var et fysisk hårdt job, hvor jeg skulle køre rundt i en stor varevogn og slæbe seks ton måtter hver dag og i øvrigt fik et nyt, eller bare forlænget, kælenavn: Den Røde Løber. Men det var et godt job. Jo hurtigere jeg kørte min faste rute, jo hurtigere havde jeg weekend. Det betød normalt en tre en halv dages arbejdsuge, hvor jeg havde fri torsdag klokken 12. Jeg fik også en glimrende løn, 25.000 kroner om måneden og bonus op til 3.000 kroner, hvis jeg ikke mistede nogen kunder. Det var et dejligt frirum, hvor jeg bare skulle knokle og ikke bruge min hjerne så meget, men jeg holdt kun i syv-otte måneder, for jeg kunne ikke finde ud af at holde min mund. Jeg havde fået at vide, at jeg ikke skulle blande mig i min kørselsleder Brians job, men da jeg så mulighed for nogle forandringer i arbejdsgangen til noget mærkbart bedre, kunne jeg ikke lade være med at sige det, og ret hurtigt fandt Brian og jeg ud af, at jeg nok ikke havde en fremtid hos Berendsen.

Igen gik jeg på golfbanen en hel sommer og brugte god tid til at tænke over, hvad jeg ville videre i mit liv. Min nærmeste fremtid fik jeg foræret, da jeg en torsdag var ude at spille golf, og min telefon ringede ved hul 8. Det var Jakob Kvist, præstesønnen fra Varde, journalist og forfatter, som jeg kendte fra musikmiljøet, og som sammen med pladeselskabsmanden Jan Degner havde stiftet et nyt og progressivt kulturhus i København, ArtPeople, med både pladeselskab, bogforlag, foredrag og booking under deres paraply. Jakob spurgte, om jeg kunne tænke mig at komme over og være jysk modvægt til alle deres allerede ansatte københavnere. Inden jeg havde spillet hul 9 færdig, talte vi os enige, og mandagen efter begyndte jeg i mit nye job som bookingmanager og skulle booke, lancere og promovere koncerter, foredrag, musikere, standup-komikere og forfattere.

Jeg var med til at lave nogle videoer, udgive nogle bøger, dvd'er med stan-

dup-komikere som Anders Matthesen og Mick Øgendahl og cd'er med blandt andre Povl Dissing og med Johnny Madsen, som jeg fik med over fra RecArt i Aarhus. Overordnet gik det bare ikke så godt. Jeg fandt ikke helt min rolle, og den var heller ikke defineret fra selskabets side. Jeg følte mig ikke tilpas og passede ikke rigtig ind hos BrunchPeople, som en af mine gode venner kalder det. Der var for meget snak og for lidt handling, syntes jeg. Jeg kunne ikke give slip på det meget jyske i mig. Jeg er og vil altid være vendelbo, og selvom jeg boede i en dejlig lejlighed på Sortedam Dossering ved søerne i centrum, følte jeg mig aldrig helt hjemme i København. Mit hjem er og bliver Frederikshavn.

I løbet af 2002 og særligt 2003 følte jeg mig mere og mere utilpas og fik tiltagende tanker om, at jeg ville videre. Så fik jeg tilbudt et job hos eventbureauet Evolution A/S og var til samtale med deres direktør og ejer, og jeg tænkte, at det kunne være spændende at give det en chance. Selvom det var i København. Jeg stoppede på ArtPeople, og på min første dag hos Evolution ringede min telefon. Det var bestyrelsesformanden for FOF, Folkeligt Oplysnings Forbund, og Alexandra-Skolen for Skrædderi og Konfektion i Frederikshavn. Om jeg ville være forstander hos dem? Der kunne jeg altså kombinere en ny udfordring med aftenskolekurser med, at jeg kom hjem til Frederikshavn. Det var ikke et svært valg.

Tiden i København var slut, og selvom det ikke gik så godt, som jeg havde håbet, fortryder jeg bestemt ikke. Ud over almindelig erfaring var der mindst tre rigtig gode ting, jeg fik ud af mit ophold i hovedstaden.

I forbindelse med udgivelsen af cd'en "Hjernesange: Verdens farligste dyr", som hjerneforskeren Peter Lund Madsen skrev tekster til, Gangways Henrik Balling skrev musik til og Baals Bjørn Fjæstad sang på, holdt vi et møde, hvor jeg, meget ubehøvlet, sad og gabte hele tiden. Peter Lund spurgte til det, og jeg fortalte, at jeg sov dårligt og meget ofte følte, at jeg var lige så træt, når jeg stod op, som når jeg gik i seng. "Du lider af søvnapnø," sagde han. "Det er ikke sundt, jeg skaffer dig en hurtig aftale hos en af mine venner." Kort efter var jeg til undersøgelse på søvnklinikken ScanSleep og fik en computer med tilknyttede dioder med hjem til at sove med. Næste morgen kunne lægen se, at jeg havde været vågen 348 gange på de syv timer, jeg skulle have sovet. Jeg lå åbenbart og gispede efter vejret og nåede dermed ikke den dybe søvn, som man bliver udhvilet af. Jeg vidste jo godt, at jeg snorkede så kraftigt, at tapetet røg ned af væggene. Men jeg anede ikke, at det ligefrem var farligt, fordi kroppen trættes af

I 10 år sov jeg hver nat med søvnapnø apparatet og havde det med mig overalt som håndbagage. Jeg turde simpelthen ikke lægge det sammen med min bagage, som altid har haft det med at forsvinde. Kun en gang satsede jeg, og så... kunne jeg lære det. Foto: Ole Hust

at kæmpe for hver vejrtrækning, og man ikke får ordentligt iltindhold i blodet, hvilket betyder, at hjertet skal arbejde hårdere og både blodtryk og mængden af stresshormoner øges. Til at hjælpe mig fik jeg en søvnapnømaskine, et åndedrætsapparat med en fullface-maske, der virker som en omvendt støvsuger og puster luft ind og hjælper med at trække vejret og holde tungen svævende, når man sover. Ikke særlig sexet, men en nødvendighed for at blive udhvilet og få et sundere liv, og det gav mig en hel masse øget livskvalitet, som jeg er Peter Lund Madsen evigt taknemmelig for.

Jeg er også dybt taknemmelig for, at jeg lærte den tidobbelte verdensmester og olympiske sølvvinder i kanoroning, Arne Nielsson, at kende, da jeg skulle hjælpe med at lancere hans bestsellerbog "Viljen til sejr". Han har siden 1996 været professionel coach og foredragsholder, og han skulle senere få stor betydning for min personlige udvikling.

Det lykkedes mig også at få et par venner for livet i journalisterne og forfatterne Jesper Dahl Caruso og Karl Erik Stougaard i forbindelse med, at vi skulle udgive deres bog "Det danske golfmirakel" om seks danske golfspillere med international succes. Den opgave fik jeg, fordi der ikke var nogen andre i firmaet, der vidste noget om golf. ArtPeople's forlag, People'sPress, var det første forlag til at tv-annoncere bøger, og efter videnskabsjournalisten Thor Nørretranders og makeup-artisten Nicki Welsh skulle golfbogen være det tredje forsøg med denne store og dyre satsning. Da vi i september holdt markedsføringsmøde med folkene i jakkesæt omkring et stort, rundt mødebord og talte om, hvad salgspotentialet var i sådan en bog, kiggede alle på mig. Jeg skulle jo forestille at vide noget om det, så jeg slyngede ud, at: "Hvis den ikke har solgt 30.000 eksemplarer til nytår, går jeg ned på gaden og løber to gange rundt om bygningen - nøgen!" ArtPeople-bygningens omkreds er nok omkring 500 meter og ligger i centrum af København tæt ved Vesterport Station, så i månederne efter holdt jeg rigtig meget øje med de salgstal. Det endte med 16.000, så vidt jeg husker, og jeg må indrømme, at jeg stadig skylder den løbetur. Hvilket Karl Erik og Jesper jævnlige minder mig om.

Trods de gode bekendtskaber via ArtPeople var det vældig rart at komme hjem til Frederikshavn, også fordi jeg altid har følt, at jeg gerne ville og altid har gjort noget for min by. At arrangere koncerter til borgernes glæde er jo også at gøre noget for sin by, og jeg har altid givet overskuddet til lokale sportsforeninger, som har nydt godt af det. Jeg har aldrig tjent en krone selv på alle de koncerter. Nu fik jeg gennem FOF muligheden for at gøre noget for min by som fast arbejde.

Det var jo ikke uvant for mig at kaste mig ud i noget, jeg ikke vidste noget om, og det må man i særlig grad sige om det at være forstander for skrædderskolen. Der var selvfølgelig en uddannelseschef, Birthe Jørgensen, der stod for det daglige, og det var jeg meget glad for allerede på min første arbejdsdag, hvor skolen holdt reception på Hotel Jutlandia med royal deltagelse af prinsesse Alexandra, der stadig var gift med Joachim og var protektor og som skolen var opkaldt efter. I det fine selskab holdt jeg mig lidt i baggrunden i mit til lejligheden indkøbte jakkesæt.

Det var altså mest FOF-delen, jeg havde fingrene i. Jeg havde fået den bundne opgave, at jeg skulle vende et underskud på en million kroner og truende lukning til et overskud, og jeg havde selv stillet det krav, at jeg gjorde forsøget

med rødder i den måde, jeg altid har grebet tingene an. Utraditionelt. Jeg ville have lov til at satse på og målrette skolens kursusudbud til yngre generationer. Jeg ønskede at skabe anderledes og mere fremadrettede arrangementer for en yngre kundekreds, for der var ikke meget fremtid i den eksisterende, som vel havde en gennemsnitsalder over 60 år. Der skulle med andre ord ske noget nyt. Nye tider på vej. Derfor lavede vi mange sjove og anderledes kurser og events og med massiv markedsføring og kommunikation til borgerne via både lokale og landsdækkende medier. For eksempel havde det indtil min ankomst været sådan, at hele forsiden på de husstandsomdelte FOF-kataloger blot skulle være sort/hvid med det grønne FOF-logo på, men jeg fik Johnny Madsen til at male forsiden til det første katalog, som jeg var med til at bestemme indholdet af. Et

*Til receptionen for det nye FOF-katalog med fremvisning af Johnny Madsens farvestrålende maleri til forsiden. Landsledelsen var ikke særligt imponeret, men jeg havde heldigvis opbakning fra min lokale bestyrelse med formand Ole Horn i spidsen.
Foto: NORDJYSKE Stiftstidende*

indhold som ud over de traditionelle aftenskolekurser inkluderede utraditionelle tiltag som "Bliv jægerpilot for en dag", "Spring bungeejump" eller man kunne prøve en ubåd eller en Formel 1-racer i Frankrig. Der var ikke noget af det, der rigtig solgte, men det gav god omtale og kunder i butikken til andre af vores tilbud.

En utrolig masse omtale fik vi i den grad i december 2004, da vi etablerede en skibakke midt på Frederikshavns rådhusplads. Det burde give folk et andet syn på FOF, skulle jeg mene, og samtidig kunne det igen – efter byens fantastiske, landskendte palmestrand blev indviet i sommeren 2004 – promovere Frederikshavn som byen, hvor der sker noget ekstraordinært.

Det hele begyndte med, at en nordmand, Arild Buli, som ejede Gautefall Ski-center i Sydnorge, havde forelsket sig i en bakke vest for Frederikshavn, hvor han ville anlægge verdens største skibakke med kunstig sne til helårligt brug. Deres slogan var "stå på ski om formiddagen og tag på Palmestranden om eftermiddagen". Det blev bare ikke til noget med skibakken, blandt andet fordi de ikke fik bevilget omkring 20 millioner kroner fra nogle EU-midler, de havde ansøgt om til regional udvikling. Men oplægget gav Ole Hust og mig den idé, at hvorfor ikke lave en skibakke på Rådhuspladsen i hele december måned? Vi fik tilladelser i hus og de rigtige mennesker med på opgaven. Kommunen var klar til at levere maskiner og arbejdskraft. Stilladstårne og træskelet blev bygget, og en landmand leverede 400 baller halm til bakken, der blev otte meter høj, seks meter bred og 15 meter lang. Arild Buli leverer sne fra Gautefall, en speditør, der ellers kørte retur fra Norge med tomme kølebiler, kørte med sneen, og Stena Line sejlede den. Hver tredje dag blev der leveret ny sne, 280 ton i alt. Desuden fik vi palmerne fra Palmestranden, der ellers står i drivhus om vinteren, til at pynte langs skibakken, vi fik en østrigsk skiinstruktør til at undervise, det danske snowboardlandshold til at lave opvisning, og vi fik sågar startet en Skiklub Vendsyssel. Alle kommunens børnehaver tog på tur til skibakken, og en masse af byens borgere fik glæde af den. Det var så fedt dagligt at køre forbi og nyde byens folk tonse op og ned ad den skibakke. Det var heller ikke noget, FOF tjente på, men vi havde det sjovt og fik markeret, at vi var til stede.

Personlig økonomisk vinding har aldrig haft min store interesse. Når bare jeg kan betale mine relativt mådeholdne regninger, er jeg, hvad det angår, ret beskeden. Jeg har levet udmærket af min pladebutik, mit spillested, som tourmanager, køkkenchef, måttemand, bookingmanager og forstander, men det er

Vi bygger skibakke med gode venners hjælp, som sædvanligt

Mon ikke kun det er for fotografens skyld, at jeg har en skovl i hånden, jeg er altså ikke ret god til den slags fysisk arbejde, det ligger ligesom ikke til mig. Foto: Ole Hust

ikke penge, der har drevet mig. Det er det at sætte noget i gang, der har interesseret mig. Derfor bliver jeg aldrig forretningsmand, for det er simpelthen en af mine største professionelle fejl og mangler, at jeg ikke har ikke økonomisk sans. I stedet for at tænke på indtjening er jeg allerede videre til nye projekter. Det er derfor, at det er så vigtigt for mig at have en bogholder og en revisor. Samtidig

har jeg altid haft det sådan, at det har været nemmere for mig at hjælpe andre end mig selv. I mange år var jeg nok også helst fri for at tænke på mig selv. Derfor har jeg et lidt svagt punkt for velgørenhed. Jeg vil meget gerne være med til at gøre en forskel for nogen, der er i nød eller brænder for noget, hvor jeg kan være til gavn på deres videre vej.

Med den motivation har jeg arrangeret en del ting for at skabe overskud til godgørende formål, og jeg har aldrig selv haft noget med økonomien at gøre. Jeg har altid sat mine skiftende revisorer til at stå for regnskaberne for at være sikker på, at det var gennemskueligt, og der ikke var noget at komme efter, hvis der var nogen, der tvivlede på mine hensigter. For eksempel var Per Magnusson til stor nytte, da jeg fandt på en støttekoncert til Frederikshavn Ishockey Klubs elitespillere, da klubben var ved at gå konkurs i 2003. Johnny Madsen, Allan Olsen og endnu en lokal rockmusiker, Ronni Strøm, stillede op i FFK-hallen til en bragende succes, som gav et overskud på hele 280.000 kroner til spillerne. Per sørgede som sædvanlig for økonomien og kontaktede klubben for at få udleveret spillernes B-skattekort, men klubben nægtede og sagde, at vi bare kunne overføre pengene til klubkassen. Det ville vi ikke være med til, for så forsvandt de ned i et sort hul. Vi fik det dog igennem med B-indkomst til spillerne hver for sig, men bagefter pressede klubbens ledelse dem til at betale pengene til klubben, eller de ville blive fyret. Det var meget ufint af FIK-ledelsen, synes jeg, så jeg har ikke hjulpet dem siden.

Til gengæld var jeg slet ikke i tvivl om, at jeg skulle gøre noget i en fart, da jeg den 26. december 2004 sad foran tv-skærmen og så de frygtelige billeder af død og ødelæggelse efter en af nutidens største naturkatastrofer, tsunamien i Asien. Den op til 30 meter høje tsunami efter det undersøiske jordskælv i Det Indiske Ocean ramte 2. juledag klokken 7.58 lokal tid og kostede omkring 230.000 mennesker livet i 11 lande, særligt Indonesien og Thailand. Allerede den 27. december holdt jeg et møde med Frederikshavns borgmester Erik Sørensen og kommunens kulturchef og turistchef samt et par erhvervsspidser og min faste og stærke mediepartner, NORDJYSKE Medier, og jeg fik overalt en ganske tydelig opbakning og støtte til en velgørenhedskoncert i byens nye Arena Nord, der var klar til at blive taget i brug i starten af 2005. Næste skridt var at samle musikere, og jeg gav mig selv en tidsfrist på 48 timer til at finde nogen, der ville spille og synge udelukkende for det gode formål og for betalt transport, kost og logi, og som kunne fylde Arena Nord.

Der skulle noget ekstraordinært til. Det var vigtigt med et trækplaster både for at sælge billetter og over for andre musikere for at få dem med, så min første tanke var, at mine gamle Dalton-venner skulle genforenes og være trækplasteret. Jeg vidste, at det ville blive svært. Johnny Madsen og Lars Lilholt havde flere gange talt om, at det kunne være sjovt at gå sammen igen, men Allan Olsen var af en anden opfattelse. De to andre havde spurgt mig i ny og næ, om jeg ikke kunne overtale Allan til en gendannelse. De mente, at jeg var den, der kunne og skulle overbevise ham. Allan havde flere gange sagt nej, fordi han nok mente, at hans karriere var på vej op ad stigen, og de to andre var på vej ned. Jeg vidste endda, at folk omkring dem ved turnéen i 1993 havde talt om at prøve at få Poul Krebs, Steffen Brandt eller Povl Dissing med i Dalton i stedet for Allan. Jeg troede dog på, at dette var sagen, der kunne overbevise ham. Men der måtte snilde og list til.

Mit indledende spørgsmål til alle tre var, om de havde hørt om eller set billeder fra naturkatastrofen i Asien, og så forklarede jeg mit forehavende. "De to andre har sagt ja," løj jeg til Johnny, som var den første jeg ringede til. "Har Olsen også sagt ja? Okay, så er jeg med." Så var det Lars' tur: "De to andre har sagt ja." "Også Olsen?" Ja, ja. Så var Lars med, og jeg tog en dyb indånding og ringede til Allan. "Nej, satme nej. Meget vil jeg gøre for dig, men ikke det," vrissede han. "De to andre har sagt ja," forsøgte jeg stilfærdigt, og denne gang var det jo ikke løgn, men det gjorde ikke indtryk på ham. "Du skal gøre det af to årsager. For ofrenes skyld og for min skyld," sagde jeg så, hvorefter han blev helt stille. "Okay, men jeg vil have noget for det," kom det så med et grin. Ikke at han ville have penge for det, men vi kan godt lide, at der er noget mellem os, når vi skal gøre den anden en tjeneste. "Hvis din storebror kan levere hummerhaler til mig resten af mit liv, så er jeg med."

Jeg måtte lige tjekke med brormand Morten, og han var heldigvis med på den. Så havde jeg trækplasteret på plads, og det hjalp med min taktik med Dalton først. Når jeg ringede til de andre kunstnere og fortalte, at de var på, tvivlede de ikke på projektets succes og var også med. Povl Dissing, På Slaget 12, Ester Brohus, Randi Laubek, Ronni Strøm, Sussi & Leo og Henning Stærk var med, og jeg fik samlet et fremragende backingband med Knud Møller som kapelmester. Poul Krebs ville også gerne deltage. Han havde dog et logistisk problem. Dagen efter støttekoncerten skulle han og hans band begynde deres vinterturné i Esbjerg, og de var lidt presset, men hvis jeg kunne skaffe et privatfly, der kun-

ne flyve dem frem og tilbage, var de med. Jetflyet kostede 30.000 kroner, og jeg havde jo lovet, at alle indtægter, og ikke kun overskuddet, skulle gå til ofrene for tsunamien, men den klarede borgmester Erik Sørensen med et kommunalt tilskud fra skuffen. Det var jo før finanskrisen og kommunens dårlige økonomi. Der var faktisk kun en kunstner, der sagde nej til at være med, Finn Nørbygaard, og se hvordan det gik ham. Således havde jeg efter 48 timer 14 navne på plakaten og kunne offentliggøre Støt Asien-koncert onsdag den 23. februar 2005.

”Én ulykke kommer sjældent alene,” som Johnny udtalte om Daltons genkomst, og Allan udtalte, at: ”Vi tør godt garantere, at det bliver første, eneste og sidste gang, publikum igen kan opleve Dalton live på scenen.” Derfra tog det kun tre dage at få udsolgt de 4.500 billetter, og selvom BT var det eneste landsdækkende medie, der skrev om koncerten, blev der solgt billetter i hele landet. 30 procent uden for Nordjylland. Det er usædvanligt til en koncert kun med danske navne så højt oppe i nord, og selvfølgelig havde vi mange gode navne, men de fleste kom vist mest for at høre Dalton. De var absolut stjernenaevnet. Uden dem havde det været noget sværere at sælge så mange billetter.

Koncerten blev en stor succes. Alle leverede en top præstation, og publikum gik især amok af glæde, da Dalton kom på og spillede seks af deres største hits. Selv Lars Lilholt var helt oppe at køre og sagde bagefter helt euforisk, at: ”Det var helt rørende. Helt magisk. Jeg synes, vi skal gøre det igen. Vi kan noget særligt sammen. 1 + 1 + 1 giver 10 i vores tilfælde. På et halvt minut lavede vi den kæmpemæssige scene om til en dagligstue.” Jeg var da også lidt stolt, da trioen fire år senere blev genforenet om et album og en turné og tilskrev vores tsunamikoncert æren for, at de igen havde fået lyst til og mod på at være sammen.

Det suverænt bedste ved koncerten var dog, at Erik Sørensen, kommunens erhvervschef Jørgen Ove Jensen og mig selv, der havde drømt om måske en halv million i overskud, kort efter kunne rejse til København og overrække 375.000 kroner a conto til både Mimi Jacobsen fra Red Barnet og Jørgen Poulsen fra Dansk Røde Kors. Efter den endelige opgørelse blev det endda til i alt 840.000 kroner. Jeg havde spurgt, om beløbene kunne øremærkes til særlige missioner, for jeg ville gerne se, hvad pengene gik direkte til, men det kunne man ikke hos to så store organisationer. Som jeg ser det, forsvandt pengene derfor desværre i et stort, sort hul, måske til administration. Derfor har mine støttesager siden da næsten altid været til mindre organisationer, hvor hjælpen går mere direkte til en sag end hos de store, uigennemsigtige nødhjælpsorganisationer.

Foto: Tom Jensen

En vild og fantastisk oplevelse at stå i spidsen for "Støt Asien"-koncerten, hvor jeg står med den mangeårige TV2 Nord-studievært Jørgen Pyndt, som var konferencier sammen med Frank Megabody. Det var stort, at Dalton var samlet, og vi fik samlet ind til store checks til Red Barnet og Røde Kors. Foto: Benny Wæhrens

På min venstre side er det Mimi Jakobsen, Red Barnet, Frederikshaavn Kommunes erhvervschef Jørgen Ove Jensen og borgmester Erik Sørensen og på min højre side Jørgen Poulsen fra Dansk Røde Kors.

Netværket gør en forskel, privat som i business, og jeg har været meget glad for mine to fodboldforbindelser her. Til pressemødet for "Fodboldens Dag" drillede Brian Laudrup og jeg en mellemfornøjet Lars Høgh med hans evner som målmand. Foto: NORDJYSKE Stiftstidende

Efter Støt Asien-koncerten var min sidste store opgave som FOF-forstander at afvikle "Fodboldens Dag". Ideen til den havde igen noget med mit netværk at gøre. Da jeg turnerede med Allan Olsen, og vi spillede i Odense, mødte den legendariske fodboldmålmand fra OB og landsholdet, Lars Høgh, altid op. Han var og er stor fan af Allan og hans musik. Efter koncerterne kiggede han ind i vores omklædningsrum, vi fik en snak og en øl eller to, og det udviklede sig gennem årene til et godt bekendtskab. Da Lars lagde målmandshandskerne på hyl- den, blev han sportsdirektør i OB og senere selvstændig forretningsmand med målmandstræning, foredrag og fodboldskole, og sammen med Brian Laudrup, som han var blevet gode venner med på landsholdet, ville de to udfordre DBU med en mere teknisk fodboldskole, end den DBU præsenterede. Som målmand og angriber ville de stå for en fodboldskole med fokus på det sjove spil foran målet for talentfulde drenge i 14-16 års alderen. Denne Laudrup/Høgh Pro-Camp, som de kaldte den, havde i 2004 sin første store succes gennem en uge på Oure Idrætshøjskole på Fyn.

Allerede da Lars fortalte mig om ideen et halvt år før den første camp på Oure, foreslog jeg, at de kom til Frederikshavn til glæde for en masse unge drenge i min by. Lars vendte det med Brian Laudrup, og vi aftalte at mødes og tale det igennem. Deres oprindelige plan var at udbrede ProCamp'en til større byer, men jeg sagde til dem, at det var bedre at lave et stort arrangement i en lille by end et lille arrangement i en storby. Med det mente jeg, at med netværk kan alt lade sig gøre i de mindre samfund. Man bliver bæret, hvis nogen vil lave noget i de mindre samfund, men i de større byer drukner tingene næsten altid, da udbuddet er så stort. Det lyttede de til og syntes, at det var rigtigt at brede sig ud i landet og komme så langt nordpå, og ganske rigtigt, da jeg skulle til at arrangere, ville alle, jeg ringede til, meget gerne hjælpe. Med at stille op, passe boder, levere mad og drikke og så videre, og på den måde og med gode sponsoreres hjælp lykkedes Laudrup/Høgh ProCamp i Frederikshavn, dog kun en enkelt "Fodboldens Dag", Kristi himmelfartsdag, den 5. maj 2005.

25 drengetalenter blev udvalgt fra 35 klubber i Nordjylland og havde en begivenhedsrig træningsdag med Laudrup og Høgh. Om aftenen var der så fodboldshow i Det Musiske Hus, hvor Høgh og Laudrup blev flankeret af FC Københavns sydafrikanske stjerne Sibusiso Zuma og frederikshavnerdrengen Søren Frederiksen fra Viborg og AaB til at fortælle om deres karrierer og syn på underholdende fodbold. Desuden var der storskærmsindslag med glimt fra deres karrierer, og der var cheerleader-dans og standup show med Mick Øgendahl.

Jeg scorede tilmed min egen personlige triumf, da jeg vandt et årelangt væddemål ved at score på fem ud af ti straffespark med Lars Høgh i målet, og han var jo ikke hvem som helst inde i kassen. Han stod, da Danmark spillede det historiske VM i 1986, han var med til at slå Real Madrid ud af UEFA Cup'en, og han blev vist betegnet som en af verdens bedste målmænd, når det gjaldt straffespark. Præmien var håneretten, som jeg stadig nyder godt af, stort set hver gang vi ses.

Inden jeg stoppede i FOF efter halvandet år, havde jeg i øvrigt også den glæde at kunne præsentere et 2004-regnskab, der viste overskud - 28.000 kroner. Min mission var opfyldt, og jeg måtte videre mod nye mål og drømme.

KAPITEL 7

NOGET STORT PÅ VEJ

Når livet bliver

**FOR
FEDT**

Jeg ser Frederikshavn som den lille gallerlandsby i Asterix-tegneserien. Vi er omringet af romerne/resten af Danmark, men vi står sammen og kan godt slå dem alle sammen, bare vi drikker den samme trylledrik. Den drik er drømmelyst, ihærdighed, netværk og samarbejde. Der er skarp konkurrence mellem mange større danske provinsbyer om at skabe opmærksomhed og skille sig ud fra mængden, så man skal være meget original. Det handler om at vise sit værd ved at vække opsigt, og det kræver så meget samarbejde, at man ser selv sine største konkurrenter som samarbejdspartnere, for samarbejde er vejen frem, især i en lille by som Frederikshavn.

Den nyere historiske virkelighed for vores gamle købstad opkaldt efter Kong Frederik den 6. er, at byen over nogle år i 1990'erne mistede store dele af sine tre største indtægtsskabende erhverv. Skibsværfter på grund af konkurser. Fiskeri på grund af fiskekvoter og ophugningsstøtte. Og turister, fordi der ikke længere var toldfrit salg på færgerne fra Sverige. Det kostede omkring 7.000 arbejdspladser og gav en kollektiv nedtur for hele byen. En hel by med the blues. Omkring årtusindskiftet fandt politikerne i Frederikshavn ud af, at de måtte gøre noget drastisk ved det, og det kom til at ske under byens nye slogan "Fra værftsby til værtsby". Et godt slogan, men bare ikke helt rigtigt, for vi havde stadig et værft tilbage, Orskov Yard, men det er også lige meget, for essensen var, at vi havde nogle fremsynede politikere, der turde satse i modgang. På grund af investeringer, også fra kommunens side med borgmester Erik Sørensen i spidsen, kom det til at gå fremad.

Satsningen blev en succes, og den udvikling ville jeg gerne være en del af. Være med til at vise, at vi er byen, der tør. Byen der har de vilde og skæve ideer. Det var jeg overbevist om, at vi godt kunne overleve på, og efter i mange år at have tjent penge til andre ved at arrangere koncerter og events tænkte jeg, at jeg ville prøve selv at tjene dem. Det skulle være gennem mit eget eventfirma og et varieret udbud af koncerter, foredrag, firmaarrangementer, teambuilding, sportsarrangementer, konferencer, personalepleje og grænseoverskridende events.

Den drøm blev til TOPevent.dk ApS, som åbnede den 1. juni 2005.

Den spæde begyndelse var et skæbnemøde ved Lars Frosts bryllup otte år tidligere. Der blev jeg genforenet med Leo Birk, den tidligere bagersøn fra Søndergade, bosat i Oslo som succesrig entreprenør. Leo er født i 1961, så han er seks år ældre end mig, men jeg husker ham fra fodbold og især fra håndbold,

Den første gang, jeg har en smoking på, er til Lars Frosts bryllup, og det er samtidig første gang, jeg for alvor taler med Leo, som på billedet fra Lyddokken, et lokalt studie i Frederikshavn, indspiller en cd, som vi lavede til Leos polterabend. Foto: Ole Hust

hvor han var målmand ligesom jeg og havde en bolsjestrøbet dragt, der var så fed, at jeg fik min mor til at sy en magen til. Frosts bryllup var første gang siden barndommen, at vi talte sammen, og vi er ikke stoppet med at tale lige siden.

Allerede til brylluppet sagde Leo, at hvis jeg nogensinde begyndte for mig selv, ville han gerne være med. Han vidste ikke, hvad det skulle være, men han var sikker på, at det ville blive sjovt. På et tidspunkt, mens jeg boede i København, var vi ved at købe et filmselskab, men det blev ikke til noget, og da jeg havde afprøvet nogle af mine skøre og skæve ideer i FOF-regi og ville lancere mit eget eventbureau, skulle Leo selvfølgelig være med. Jeg skrev en projektbeskrivelse, og sammen med min daværende revisor Per Magnusson udregnede vi et budget, og Per tog med til møde med Leo i Oslo. Da jeg havde gennemgået projektbeskrivelsen, sagde Leo, at jeg kunne lege lidt med hans børn, mens Per og han gennemgik økonomien. Jeg tog mig lidt af børnene, men skævede hele tiden til, hvornår de kom til den sidste side i budgettet, hvor jeg havde skrevet, hvad Leo skulle betale for at være 50 procent med i firma og overskud. Jeg havde sat prisen lidt højt, syntes jeg. Så der var noget at forhandle om.

Så kiggede Leo op: "Den pris får du ikke!" Pis! "Nej, vi skal ordentligt i gang. Hvad siger du til, at jeg ganger med to?" Det var i orden. Inden jeg forlod Leo, sagde jeg til ham, at han skulle vide, at jeg med mit netværk på et eller andet tidspunkt nok ville få et tilbud om noget rigtigt stort. Som ville være dyrt. Det kunne være millioner, det drejede sig om. Om han var med på den? Det var han. Hvis det var det rigtige tilbud. Så gav vi håndslag, skrev under, og på vej hjem med Stena Line-færgen fejrede Per og jeg det i baren med manér.

Med en økonomisk garant i ryggen åbnede jeg TOPevent i lokaler på det gamle værftsområde i Frederikshavn, nu kaldet Frederikshavns Maritime Erhvervspark, og allerede året efter rykkede vi ind i den nyrenoverede, eksklusive gamle kornsilo, nu Kattegat Siloen, på 3. sal med fantastisk udsigt over både Kattegat og byen.

TOPevent fik en flyvende start med masser af events, personalearrangementer og koncerter. Vi bevægede os i en kæmpe spændvidde fra små koncertture til Hirsholmene til personaleture for flere tusinde medarbejdere. Alene de første fem måneder omsatte vi for 1,2 millioner kroner, og inden året var omme, nåede vi at arrangere koncerter med Kim Larsen & Kjukken, show med Finn Nørbygaard og Jacob Haugaard, foredrag med Arne Nielsson og Leif David- sen samt en gentagelse af skibakken på Rådhuspladsen og Årets Julefrokost for 1.500 mennesker med blandt andre Zididada og Uffe Holm. Det var alt for meget arbejde til, at jeg kunne klare det alene, så ret hurtigt ansatte vi vores eneste medarbejder. Ingen ringere end min betroede gamle ven Ole Hust, som jeg arrangerede de første koncerter sammen med i 1980'erne, og som er uddannet luftfragtspeditør og havde ejet og drevet en købmandsbutik efter sin far.

En af vores første vilde og skæve satsninger var vores køb af en af de gamle, smukke værftskraner, en Demag, 70 meter høj, 600 ton tung og med en løftekapacitet på 60 ton. Der er ifølge Kim Larsen mange mænd, der er faldet for en kran. Jeg faldt bare for en på 600 ton, som vi brugte til grænseoverskridende events og mødelokale til 12 personer i styrehuset. I samarbejde med de to tidligere jægersoldater Peter Knud Jensen og Flemming Sørensen udviklede vi teambuildingkurser, hvor der indgik elementer af kranen, blandt andet rappelling, rutsjebane og en kæmpegyngende med 20 meters frit fald i 50 meters højde.

*<< Speditøren og den pelsdyrartikeluddannede på første dag i eventbranchen.
Foto: NORDJYSKE Stiftstidende.*

Jeg kunne simpelthen ikke stå for denne smukke kran. Og jeg er også godt tilfreds med "hendes" hovedrolle på plakaten for Ballet for kraner, som er en af mine ideer, der endnu ikke er blevet til noget.

Deraf udsprang også en af mine større, skøre ideer, der kom til mig i en natlig drøm: Ballet for kraner. Det skulle foregå på havnen omkring Frederikshavn Værfts store, gamle tørdok. Jeg lancerede balletten allerede i 2005, men på grund af tid- og pengeneudskød vi det til september 2006.

Det gik så godt, at AaB-koncernen, mest kendt for fodbold, håndbold og ishockey, forsøgte at opkøbe os. Først, da de kontaktede os, holdt vi et møde, hvor jeg lagde op til en form for samarbejde, men AaB's arbejdende bestyrelsesformand Per Søndergaard ville mere og foreslog, at de fik medejerskab af TOPEvent. Med AaB kunne vi tage store skridt frem, så jeg tog til et nyt møde med Søndergaard og AaB-direktør Poul Sørensen. Jeg plejer aldrig at være nervøs, når jeg møder folk, men jeg må erkende, at jeg var det både op til og under det møde. Jeg havde præstationsangst og koldsved over, at sådan en stor koncern ville købe sig ind i Leo's og mit lille firma. Poul Sørensen forklarede, at de ville købe sig til indflydelse og fortsat have mig som direktør med fast løn

plus overskudsdeling. Mit krav var, at Leo og jeg beholdt minimum 50 procent ejerskab. Så gik vi hver til sit for at overveje nærmere. Jeg tror, at jeg måske ikke leverede varen. Jeg følte mig i hvert fald ikke komfortabel. Jeg var nervøs for at komme ind i så stor en sammenhæng. På den ene side kunne det være fedt at bytte blod med AaB og få mulighed for at lege med de store, men på den anden side ville vi miste en grad af frihed og den måde, som Leo og jeg kører parløb på. Udgangen på det blev, at det ikke blev. Nok på grund af lidt kølnet interesse fra begge parter.

Ikke så lang tid efter, lige før sommerferien 2006, skete der noget, der som så meget andet begyndte med en god forbindelse. Nogen, der kender nogen, der kender nogen. Jeg var næsten på vej på ferie med min nye kæreste Marlene, da Brian Laudrup ringede til mig og spurgte, om jeg havde lyst til at møde en af hans bekendte, en svensk forretningsmand, der havde kontakter til noget med en amerikansk politiker, vist nok Bill Clintons vicepræsident Al Gore. Vi aftalte at mødes efter min ferie mandag den 7. august klokken 11 på Hotel SAS Royal overfor Hovedbanegården i København. Bagefter tænkte jeg ikke mere over det. Sommeren kom og ferien, og kærligheden blomstrede, så det var først ganske kort før mødet, at Brian sendte en sms med en påmindelse om vores møde. Der kom jeg i tanke om, at jeg havde fornemmet noget stort på vej. Derfor inviterede jeg en mand med et stort sted, Arena Nords nye direktør Claus Pedersen, med til mødet. Han er tidligere jagersoldat, super cool og har god forstand på store konferencer og arrangementer, og han sagde heldigvis ja til at tage med.

Inden mødet med Brian Laudrup og hans kontakt mødtes vi med min gode samarbejdspartner Niels Estrup, der ejer managementfirmaet Owit Music, hjemmeboende i selveste Rabalderstræde i Roskilde og med en masse mellemstore internationale navne i stalden. Vi talte om at få Phil Collins til Frederikshavn Stadion, og det var så spændende, at vi blev lidt sent på den. Derfor kørte Niels os fra vores møde på Strøget ved Storkepringvandet i sin Porsche 911 med mig på forsædet og Claus krummet sammen på bagsædet. Det er ikke en ret stor bil sådan en, og den ligger meget tæt på vejbanen, så da vi kom til SAS Royal, kunne jeg ikke komme op og ud, og Claus måtte hive mig, fede dyr, ud af bilen. Jeg følte mig i forvejen ynkelig på grund af min størrelse og den akavede situation, og det blev ikke bedre, da jeg opdagede, at Brians kone Mette Laudrup og den svenske forretningsmand sad og kiggede på os gennem ruden i morgenmadsrestauranten på hotellet.

Brian var blevet forhindret i at deltage, viste det sig, og Mette var med, fordi hun skulle til at arbejde for den svenske forbindelse, som hun præsenterede mig for. Onni Erik Nordström hed han, tidligere professionel ishockeyspiller med en meget kort karriere i USA og nu ejer af World Celebrity Events Limited med gode kontakter til et væld af internationale superstjerner. Til at begynde med syntes jeg, at han var lidt irriterende og storsnudet. Når jeg sagde Johnny Madsen og Lars Lillholt, sagde han Rolling Stones. Jeg tænkte, at han var sådan en min-far-er-stærkere-end-din-far-type. Det var hans forretningsmuskler så også, for efter lidt tid spurgte han: "Hvor lang tid skal I bruge på at forberede et stort arrangement?" Claus mente, at vi skulle bruge et år, mens jeg sagde, at et halvt år måtte være nok. "Hvad nu hvis jeg tilbyder jer Bill Clinton i Frederikshavn den 28. september?" "Altså, du mener 28. september næste år?" spurgte jeg. "Nej, i år," svarede han. Syv uger senere! Og det ville koste 260.000 euro, små to millioner kroner, til Clinton alene. I den pris var dog også inkluderet Nordströms fortjeneste, som, jeg er sikker på, ikke var lille.

Claus og jeg kiggede på hinanden, og jeg foreslog, at vi lige skulle en tur på toiletet. Jeg var temmelig benovet, må jeg indrømme, for der var to personer, jeg havde beundret i årevis og haft en drøm om at møde. Den ene var Bill Clinton. Så det rykkede i mig, og jeg bad Claus om at ringe til sit bagland, bestyrelsen i Arena Nord, for at høre, om de havde interesse og økonomi og turde satse, så Arena Nord kunne være partner på projektet. Claus blev ikke mødt af umiddelbar begejstring. Kunne det nu sælge billetter? De ville dog gerne holde et møde inden for de næste par dage for at få lidt flere informationer. Jeg ringede selv til Frederikshavn Event, et nystartet og konkurrerende kommunalt event-selskab med skibonitten Kim Høfler som direktør. Han var meget interesseret og ville straks, når der lå flere detaljer klar, tage kontakt til kommunens topfolk for at høre, om de ville være med.

To så tøvende svar kunne vi ikke vente på. Så, selvom jeg virkelig skulle tisse og var i gang med det, ringede jeg samtidig til Leo i Oslo. Det var nu, der var brug for hans løfte om at slå til og være min rygdækning med sine millioner, når jeg fik tilbudt det rigtige, store arrangement. Han syntes, det lød spændende og fristende og havde bare to spørgsmål: 1. Kan vi sælge billetterne? 2. Kan jeg spille golf med Clinton? Jeg svarede "ja" til første spørgsmål og "ved ikke" til nummer to. "Sig ja. Hvis kommunen og Arena Nord ikke er med, gør vi det bare alene," sagde Leo så. "Skal du ikke vide prisen?" Nå ja, det ville han

da gerne lige, og han gentog: "Vi gør det." Jeg afsluttede samtalen, vendte mig mod Claus og meddelte ham glædestrålende, at: "Vi gør det sgu!"

Claus gav mig en high five og grinede højlydt: "Du har pisset dig selv på skjorten." Ja, ja, man har vel kun to arme, og både at besørge og tale i telefon samtidig er jo ikke helt nemt. Men hvor smart var det lige? Her stod jeg med muligheden for at lave den største eventkontrakt i Frederikshavns historie og skulle gerne udstråle seriøsitet og kontrol, og så pisser jeg på mig selv. Heldigvis kan en varmluftshåndtørner på et herretoilet bruges til mange ting, og vi vendte tilbage fra toilettet og gav håndtryk på, at vi havde en aftale. Hvis ikke man satser, hvad skal man så? Det lykkedes os at have pokerfjæset på under resten af mødet med Nordström. Han spurgte, om vi havde organisationen til at lave så stort et arrangement, og vi kiggede på hinanden, Claus og jeg, og svarede samstemmende et højt, rungende: "Ja, selvfølgelig." Vel vidende at det kun var sekundspillere fra Frederikshavn forenede Idrætsklubber og andre frivillige, der skulle løfte den store opgave. Derefter talte Nordström i telefon med Clinton, som var på vej til Tyskland i forbindelse med noget arbejde for Daimler-Benz koncernen. Jeg var dybt imponeret.

Lige efter mødet tog vi ud til en gammel ven udstyret med en god dømmekraft, Bo Uggerhøj, daværende direktør for SOS International og nuværende divisionsdirektør i Falck og formand for Frederikshavn Havn. Vi ville teste hans umiddelbare reaktion på at få Clinton til vores lille by helt heroppe i toppen af den høje pande på Danmarks-kortet. Bos reaktion var naturlig og sund skepsis. Kunne det nu passe, at vi havde fået tilbudt Clinton til Danmark? Da han blev overbevist, diskutererede vi også, om vi skulle lægge det i Frederikshavn eller København. Bo var umiddelbart fortalende for hovedstaden, men vi holdt på Frederikshavn ud fra strategien om, at det er bedre at lave et stort arrangement i en lille by end et lille arrangement i en storby.

Vel hjemme i Frederikshavn satte vi os på min terrasse og snakkede om dagens møde i København, åbnede en flaske champagne og skålede for, hvad vi var sikre på, ville blive til den hidtil mest nationalt omtalte event i Frederikshavn, som ville skubbe til hele tankegangen med events som udvikling i og af byen.

Jeg ringede også til frederikshavneren og tv-værten Jens Gaardbo for at spørge, om han ville være aftenens konferencier og interviewe Clinton på scenen. Han troede, at det var en vittighed. At jeg tog pis på ham. Så han var ret tilba-

geholdende, og selv da jeg endelig fik ham til at indse, at jeg var seriøs, havde han stadig svært ved at forholde sig til det, sagde han. Clinton i hans gamle by!? Men han sagde ja.

Jeg synes, at det er dejligt med skeptikere. De virker som en drivkraft for mig. Men jeg var selvfølgelig klar over, at det var et kæmpe ansvar at få overdraget en politisk superstjernes roadshow. Og så endda kun have syv uger til at få det til at spille. Det er et arrangement, som mange bruger et år på at organisere. Jeg kunne da også mærke med det samme den dag, kontrakten blev underskrevet, at mit liv ændrede sig. Pludselig levede jeg med Clinton nærmest 24 timer i døgnet. Hurtigt droppede vi planen om Phil Collins, som ville koste over fire millioner kroner og en masse arbejde. Vi aflyste også Ballet for kraner, som var planlagt til den 23. september. Vi havde ellers fået en hensigtsserklæring om støtte på 1 million kroner fra både Frederikshavn Kommune og fra den konservative kulturminister Brian Mikkelsen, men begge ville have, at den anden part skulle tage det første skridt og udbetale pengene, og det havde vi ikke længere tid til at gå og vente på. Det eneste større, vi holdt fast i at gennemføre, var, at vi den 3. september sendte 300 rockfans i busser til Rolling Stones i Horsens med stående buffert på en rastesteds undervejs. Ellers var det Clinton, det hele handlede om.

Præcis en uge efter vores møde i København ringede Nordström. Det havde han gjort hver aften, men denne gang lød han noget mere alvorlig og sagde, at han havde en god og en dårlig nyhed. Den dårlige var, at Clinton ikke kunne komme torsdag den 28. september alligevel. Hvad? Alt fedtet om mit hjerte var ved at presse livet ud af mig. Den gode nyhed var så, at han kunne fredag den 29. september i stedet for. Pyha! Men jeg skulle bekræfte flytningen pr. mail lige med det samme. Jeg havde inviteret min nye kæreste Marlene på restaurant i Strandby, hvor vi efter et par hektiske dage fra min side skulle have lidt tid for os selv, men midt i fiskebuffeten måtte jeg i al hast efterlade Marlene og køre til mit kontor i Kattegat Siloen for at komme til min computer og mail. Først ringede jeg til Claus og spurgte, hvordan han fra sit Arena Nord-skrivebord så på muligheden for at flytte arrangementet til om fredagen. Det var han umiddelbart ikke sikker på kunne lade sig gøre. Der skulle være håndboldkamp, floorballtræning og koncert et par dage senere, så tiden og kapaciteten var presset. Dog kunne han selvfølgelig godt se, at der måtte findes en løsning, og at de implicerede klubber måtte kunne forstå situationen, så han satsede, sagde god for det og sendte med det samme en mail med bekræftelse på, at flytning-

gen var i orden. Så kunne jeg maile videre til Nordström og hans advokat og bekræfte, at den underskrevne kontrakt stadig var gyldig, dog med ændring fra 28. til 29. september. Efter den lille aktion kørte jeg tilbage til Marlene, som var den eneste gæst tilbage på restauranten, hvor personalet vist gerne ville hjem. Det var første gang, men bestemt ikke sidste, at jeg satte arbejde foran privatliv.

Flytningen havde også en anden lille, ærgerlig omkostning. Den oprindelige plan for arrangementet den 28. september var, at Clinton skulle komme direkte fra Skotland samme formiddag og efter sit show blive boende i Frederikshavn og have en hel fridag dagen efter. Her skulle vi have spillet golf et hemmeligt sted i Nordjylland, Clinton, Nordström, Leo og jeg selv. Det var jo et af kriterierne fra Leo for at sikre økonomien i arrangementet. Jeg havde fået en af mine venner til at kontakte forskellige golfbaner i det nordjyske, for hvis jeg selv havde gjort det, var det måske sivet ud til pressen, der var interesserede i, hvad Clinton skulle på sin fridag, og vi ville gerne holde det privat. Han bestilte plads på fire forskellige baner, men vi havde nok valgt min hjemmebane Frederikshavn, hvis det var lykkedes.

Næste skridt var at offentliggøre arrangementet, så vi kunne få omtale og sælge billetter. Jeg fik NORDJYSKE Medier med som både kommerciel partner og mediepartner, så jeg spurgte chefredaktør Ulrik Haagerup, om han ville stå for offentliggørelsen. Han skrev selv en pressemeddelelse, som jeg godkendte indholdet af, og Danmarks Radio, TV2 og 24 NORDJYSKE havde det med i deres nyhedsudsendelser, hvor jeg også blev interviewet, ligesom jeg blev det af en række landsdækkende dagblade. Efter den tur i mediemøllen var jeg netop vendt tilbage til mit kontor, da min telefon ringede. Det var en repræsentant fra det lokale politi, der gerne ville tale med mig om Clinton besøget. Han syntes, at jeg måske lige skulle have drøftet det med Frederikshavn Politi, inden jeg meldte en så stor event ud til offentligheden. Det havde han selvfølgelig ret i. Det er nemlig lovpligtigt at anmelde og få en såkaldt lejlighedstilladelse hos politiet, inden man offentliggør et arrangement, hvor der er offentlig adgang. Med de hundredvis af koncerter, arrangementer, events og så videre, jeg havde stået for tidligere, vidste jeg det godt. Jeg havde bare glemt det i travlheden.

Politimanden, der viste sig at være Politiets Efterretningstjenestes forlængede arm mod nord, ønskede at møde mig med det samme, da sådan et arrangement krævede en vis forberedelse fra deres side, som han sagde. Jeg spurgte, om det kunne vente til den efterfølgende mandag, da vi stod foran et kæmpe arrange-

The 42nd President of the United States of America

William Jefferson Clinton & Hans Blix

BUSINESS LEADER SEMINAR
Arena Nord, Frederikshavn

Fredag d. 29 september 2006 kl. 18.30. Dørene åbnes kl. 16.00

BILLETTER:

Guld: kr. 1995,- + moms
Sølv: 1195,- + moms

Billetsalg:

Frederikshavn Turistbureau, 98423266

Læs mere på:

www.frederikshavnerbilletten.dk

The seminar is being organised by WCE

ment, byens Tordenskjoldsdage med over 20.000 tilskuere, der krævede min og alle mine ansattes fulde opmærksomhed. Det kunne det bestemt ikke, sagde den lokale PET-mand, og så ville han for øvrigt gerne vide, hvordan det var lykkedes mig at skaffe Clinton til landet, og om han måtte se den underskrevne kontrakt. Jeg fornemmede, at han ikke helt troede på, at det var muligt.

Jeg nægtede at vise ham kontrakten og fortælle noget som helst om, hvordan det var lykkedes mig at skaffe kontakten til Clinton. Inden offentliggørelsen havde Nordström nemlig sagt til mig, at hvis PET ringede, skulle jeg ikke sige noget som helst, men bare henvise til den amerikanske ambassade. Han sagde, at de selv kunne skaffe deres oplysninger der eller hos United States Secret Service i Washington. Mine oplysninger om arrangementet, og hvem der havde sørget for kontrakten, ville i tilfælde af uoverensstemmelser blive brugt imod mig, sagde han. Hvordan han mente, at det kunne bruges imod mig, er jeg ikke klar over, men jeg havde fuld tillid til ham.

Min samtale med den lokale PET-mand sluttede, da jeg gav efter og sagde, at han kunne kigge forbi kontoret. 10 minutter efter stod han der i fuld uniform. Det var åbenbart virkelig en hastesag. Vi talte igen om arrangementet. Jeg fortalte i generelle vendinger om det store scoop at skaffe Clinton til byen og lidt om logistikken omkring det hele, program, tidsplan, afvikling i byens nye stolthed Arena Nord med spisning og så videre. Når han spurgte til de hemmelige informationer som, hvem jeg havde lavet kontrakten med, var min mund lukket. Jeg skulle ikke have sagt for meget. Jeg havde fornemmelsen af, at det at kunne holde tæt var en vigtig evne at besidde i denne for mig nye branche. Den ene kop kaffe efter den anden blev drukket, uden at jeg afgav flere informationer end højst nødvendigt. Til sidst sagde den lokale PET-mand, at de informationer, jeg havde givet ham, ikke var tilstrækkelige, og at jeg ville blive kontaktet af PET i København.

Fra han forlod mit kontor, gik der heller ikke mange minutter, før min telefon ringede. Det var fra PET, sikkerhedsafdelingen, og denne temmelig stramme mand ville gerne vide mere om Clinton-arrangementet, hvem min kontakt til Clinton var, de samme spørgsmål som jeg netop var blevet præsenteret for en gang. Jeg nægtede igen at svare. Jeg kunne høre, at denne PET-mand højt oppe i systemet prusted, mens han talte med mig. Han var vist ude at motionere. Det var altså virkelig en hastesag, hvis ikke det kunne vente, til han kom tilbage fra sin løbetur. Senere fortalte han mig, at han faktisk havde løbet og passet på vores daværende statsminister Anders Fogh Rasmussen.

Før denne dag havde jeg kun hørt og læst om PET, Danmarks nationale sikkerheds- og efterretningstjeneste, der har som hovedopgave at modvirke og bekæmpe trusler mod den indre sikkerhed og befolkningens tryghed. PET er en del af politiet, som den normale dansker aldrig møder, og PET's sikkerhedsafdeling sørger for at beskytte personer, der ud fra en konkret trusselsvurdering har behov for beskyttelse, hvad enten det er danske statsborgere eller udenlandske gæster. Da jeg igen talte udenom, blev PET-chefen endnu mere hård i stemmen og sagde, at hvis jeg ikke gav ham de informationer, som PET havde brug for, var han manden, der om nødvendigt kunne sørge for, at besøget blev vanskeliggjort og nok endda aflyst. De skulle bruge informationerne for at iværksætte de politimæssige sikkerhedstiltag, der skønnedes nødvendige for at sikre USA's tidligere præsident, og ellers ville han informere U. S. Secret Service om, at PET ikke kunne garantere for sikkerheden for Clinton på grund af mang-

lende informationer fra arrangørens side. Altså: Clinton ville temmelig sikkert ikke komme til landet.

Jeg sagde, at jeg lige måtte vende tilbage til ham og ringede til Nordström. Han var rystet men indrømmede, at han var blevet overtruffet og gav mig ret i, at det nok var bedst at afgive de informationer, PET ønskede. Jeg ringede tilbage til PET-chefen, og vi aftalte, at han kom til Frederikshavn og fik styr på det hele. Et par dage efter mødtes vi ved Arena Nord, hvor han havde fire-fem andre folk med sig. Vi så på forholdene, fik en god snak, og PET-chefen fortalte de lokale betjente i hans følge, hvordan han i hovedtræk forventede, at arrangementet skulle afvikles sikkerhedsmæssigt forsvarligt. Derfra sørgede Nordjyllands politi og PET for alle tilladelser, og kontakten til dem overdrog jeg til Claus Pedersen, der som tidligere jagersoldat var vant til arbejde og termer, der relaterede sig til den slags. Blandt andet brugte han rigtig meget krudt på at få godkendt alle de medarbejdere, vi skulle have omkring arenaen på aftenen: vagter, køkkenpersonale, rengøringspersonale, alle, 358 personer i alt.

Nu var det så tid til, at vi skulle tage fat i de rent praktiske forberedelser.

K A P I T E L 8

EN PRÆSIDENT VÆRDIG

Når livet bliver

**FOR
FEDT**

”Man kan då för fan inte låta USA’s president skita på et torrklosett!”
Onni Nordström var for første gang på besøg i Frederikshavn, og jeg viste ham rundt i Arena Nord og var kommet til det, der skulle være Bill Clintons backstage rum og private toilet under hans besøg. Det vil sige en plan om et tørkloset. Der var nemlig ikke toilet i den ende af hallen, så vores plan var at stille et mobilt toilet op til præsidenten, altså et af de pænere slags. Men Nordström slog i meget klare vendinger fast, at hvis Clinton ikke fik et ordentligt toilet, ville hele arrangementet blive skyllet ud i lokummet. Straks lovede jeg, at vi naturligvis ville få lavet et ordentligt toilet til ham, mens jeg tænkte ved mig selv, at det nok ville blive et temmeligt dyrt løfte.

Nordströms besøg var en måned før, Clinton skulle komme. Jeg hentede ham i Aalborg Lufthavn, og i bilen på vej mod Frederikshavn fik vi en god snak om vores første fælles projekt. Mit umiddelbare indtryk af manden var helt klart, at her havde jeg fundet mig en ven for livet, en mand der forstod, hvad jeg tænkte og forstod vigtigheden af, at alt skulle klappe hver gang ned til mindste detalje.

Vi begyndte med at besigtige det hotel, jeg havde udset til Clinton og hans følge. Det var endnu ikke fastlagt, om Clinton overhovedet ville overnatte i byen, men han er en mand af hurtige beslutninger og som går sine egne veje, havde Nordström ladet mig forstå. Så selv om det planlagte rejseprogram fortalte, at han skulle forlade Frederikshavn samme aften, kunne han sagtens finde på at ændre plan i sidste øjeblik, hvis han syntes om byen, ønskede at spille golf, eller bare gerne ville sove i en hotelseng i stedet for i sengen i hans private jet. Derfor skulle der selvfølgelig stå en suite klar til ham på et femstjernet hotel. Sådant findes bare ikke i Frederikshavn. Eller i Aalborg. Eller i Jylland i det hele taget. Det nærmeste femstjernede hotel ligger i København eller Göteborg, så mit kompromisforslag i Frederikshavn var det firestjernede Radisson SAS Jutlandia Hotel. Det er ikke byens bedste hotel, men det er mine gamle venner Lars og Camilla Frost, der ejer hotellet. Et ældre og hyggeligt familiedrevet hotel, som er bygget i 1967 af Camillas bedstefar og drevet af Camillas forældre indtil 2003. Dem ville jeg gerne give den oplevelse at have USA’s tidligere præsident boende, og det ville være godt for deres forretning at kunne skrive Clinton i deres gæstebog.

Camilla syntes selvfølgelig, at det var en fantastisk god idé, og jeg var slet ikke i tvivl om, at hun kunne leve op til den tillid, det er at have så fornemt besøg. Vi havde lavet en aftale om en rundvisning på hotellet, så hun stod klar i hotellets

reception og tog imod os. Hun havde gjort meget ud af præsentationen af hotellet og givet de værelser, vi skulle se, et ekstra pift. Især Erik Mortensen-suiten, som Clinton eventuelt skulle bo i, var shinet ekstra op. Vi inspicerede både suiten, junior suite, de omkringliggende værelser, etagerne over og under suiten, restauranten, baren, receptionen, nødudgange og taget på hotellet. Nordström var tilfreds, så vi aftalte med Camilla, at vi ville bruge hotellet, hvis også PET og Secret Service godkendte det.

Videre mod Arena Nord bad Nordström mig om at sætte triptælleren i bilen på 0. Clintons folk ønskede at kende afstanden mellem hotel og eventsted. På turen fortalte Nordström malende om Clinton og om, hvor tæt et venskab de havde. Det var jeg lidt imponeret over. I Arena Nord ventede Claus Pedersen, som jo kendte Nordström fra vores første møde i København, og vi gik en runde og forklarede, hvordan vi ville lave arrangementet, spisning, ophold, presse-, VIP- og rygeområde og så videre. Nordström kom med input til, hvordan vi skulle håndtere pressen, hvor de skulle sidde, og hvor de måtte opholde sig. Vi talte også om VIP-arrangementet, og hvordan VIP'erne ville få mulighed for en fotosession med Clinton, og Nordström havde en klar plan. Han virkede yderst professionel omkring alle de ting, vi arbejdede med.

Det sidste, vi gennemgik, var Clintons backstage rum. Det vil sige, der var ikke et rum. Der var en plan om et rum. På det tidspunkt var det bare et materiale-rum til håndboldmål, stole, borde, bolde, springmætter og den slags sportsudstyr. Det lignede slet ikke noget som helst, der kunne bruges til et opholdsrum for en præsident. Både Claus og jeg talte for vores syge moster og forklarede, at der selvfølgelig ville blive ryddet, og at vi ville sætte standsmæssige møbler derind. Den købte han. Og så spurgte han om toiletforholdene.

Efter rundvisningen kørte jeg Nordström til lufthavnen i Aalborg, og straks jeg kom tilbage, blev Claus og jeg enige om at indkalde til et møde. Claus havde desværre fået et nej fra sin bestyrelse til at være med til finansieringen. Næstformand Per Malmberg begrundede det over for mig med, at de ikke mente, at vi kunne sælge billetterne. Men Claus lovede, at han ville bruge både sin arbejds- og fritid på at hjælpe alt, hvad han kunne. En flot gestus. Mødet inkluderede vigtige folk fra kommunen, som havde lovet at være partner på projektet. Det var både kommunaldirektør Jane Wiis, kulturdirektør Lis Rom Andersen, teknisk direktør Mikael Jentsch og Frederikshavn Event-direktør Kim Høfler. Vi skulle lave en liste over de ting, som var nødvendige, for at arrangementet kun-

ne afvikles. Der var en del punkter på listen, store som små ting. Vi begyndte med vores ønske om mandskab fra kommunen, 50 mand i tre dage til at sætte stole op og være vagter og den slags praktiske opgaver, og det var i orden. Så bad vi om hjælp fra særligt udvalgte projektledere i kommunen, Lilly Pedersen, Steen Heftholm, Lene Høegh og Lene Axelsen. Folk som jeg kendte og vidste, hvad de stod for, og vi fik straks bevilget disse dygtige og kompetente mennesker. Sådan bevægede vi os ubesværet ned gennem listen.

Som sidste punkt havde vi så toilettet. De så lidt sjove ud i deres ansigter, da vi fremlagde ønsket, men efter lidt snak frem og tilbage blev der skåret igennem og sagt, at selvfølgelig skulle det toilet bygges, og det skulle bygges sådan, at det også kunne bruges for fremtiden. Bygherren på Arena Nord, det lokale firma Trigon, fik til opgave at bygge toilettet på fem uger. De var pressede og knoklede nærmest i døgndrift for at bygge rummet med standsmæssige kummer og indlægge vand og kloak, men det lykkedes at få det færdigt til tiden.

På et tidspunkt skrev Ekstra Bladet en artikel om, at toilettet blev etableret af sikkerhedshensyn, og det fik Nordström til at flippe helt ud, men jeg fik ham

lidt ned på jorden ved at sige, som sandt var, at Claus Pedersen slet ikke kunne genkende det, han var blevet citeret for. Men dermed endte sagen om toilettet ikke, for da regningen skulle betales, sendte Claus den selvfølgelig videre til kommunen, men da vi ikke havde fået aftalen på skrift, ville de ikke betale. Så Arena Nord måtte erlægge den præsidentielle pris på 250.000 kroner.

Backstage rummet blev også en præsident værdig. Det var Lilly Pedersen fra teknisk forvaltning, der var ansvarlig for indretningen. Hun aftalte med den eksklusive lokale møbelforretning Heile Møbler, at de var behjælpelige med lån af det fineste danske design i møbler, tæpper og billeder på væggen, så hun fik skabt en meget fin dagligstue, hvor Clinton kunne være ugeneret under sit besøg. Vi skulle også bruge to stole til scenen til Clinton og Jens Gaardbo under interviewet. De skulle naturligvis også være dansk design og udformet, så de kunne sidde afslappet, og valget faldt på to grønne Arne Jacobsen Ægget-stole, som Heile også lånte os.

En af de større udfordringer var talerstolen. Den opgave var Steen Heftholm fra teknisk forvaltning på. Han gennemsøgte kommunen, men der fandtes ikke en talerstol i miles omkreds. Jeg forsøgte forsigtigt at foreslå Claus, at Arena Nord skulle investere i en helt ny talerstol. Den ville han virkelig få brug for i fremtiden, argumenterede jeg. Det mente Claus nu ikke, så Steen ledte videre. Det endte med, at vi måtte leje en på Sjælland, og den kostede flere tusinde kroner, så vi talte om, at den måtte være lavet af guld. Det var den så ikke. Da den ankom til Arena Nord dagen før arrangementet, og vi pakkede den ud, fandt vi en gammel og helt faldefærdig talerstol. Noget der kunne bruges som pindebrænde. Den kunne vi ikke lade ekspræsidenten træde op på. Tænkt hvis den braste sammen midt under hans tale, og han brækkede et ben, en arm eller det, der var værre. Det var muligvis god PR, men det skulle vi nok få på andre måder, så vi måtte i gang igen, og tiden var knap. Vi ringede rundt til alle mulige og umulige steder. Til sidst var der et klogt hoved, der mente at der stod en hos NORDJYSKE Medier i Aalborg. Claus greb resolut telefonen, og den var god nok. Vi fik at vide, at den ganske vist trængte til lidt maling og en kærlig hånd, men at den i hvert fald var sikker. Det var godt nok til os, så vi sendte en bil til Aalborg. Den var noget pænere og i mere sikker stand end den sjællandske, så med maling og en pakke skruer blev der arbejdet på at gøre den respektabel og pæn til endelig at blive godkendt til præsidentbesøget næste dag.

Dagen før besøget havde vi også problemer med andre vigtige symboler om-

Foroandling fra redskabsrum til eksklusivt backstage rum. På det nederste billede til venstre er det mig selv til venstre sammen med Onni Nordström og Leo. Jeg må kreditere min tidligere kæreste Marlene for ideen med dansk design, min søde gamle ven, Lilly Pedersen, for udførelsen og Heile Møbler for leverancen, som er vigtigt at få fra lokale virksomheder, så de føler sig som en del af byens succes.

kring scenen. Vi havde ellers været i god tid med at skaffe flag til at hænge over scenen. Fra lignende arrangementer havde vi set, at flagene fra de deltagende nationer altid hænger over scenen, så det var selvfølgelig også med i vores scenografi. Bare det at skaffe flagene i en voksen størrelse var det første problem. Vi prøvede forskellige flagfabrikker, og vi måtte til Nørresundby for at skaffe det danske, det svenske og det amerikanske flag. Der skulle også være et EU-flag, og det lånte vi på Flådestation Frederikshavn. Men da vi skulle til at hænge flagene op, var de virkelig krøllede, og på dette fremskredne tidspunkt måtte nogen så i gang med strygebræt og strygejern.

Der var nok at se til der i sidste øjeblik. Da Secret Service kom og inspicerede to dage før, viste det sig, at vi manglede et gelændertov til rundt om scenen. Vi havde stillet op til deres krav om, at der skulle være tre meter fra første række op til scenekanten, men en meter fra scenen ville de pludselig have dette gelændertov. Det lånte vi dels i Aalborg Kongres og Kulturcenter og dels på flådestationen. De dele, vi lånte hos flåden, trængte også til maling, men det klarede den lokale autolakerer ganske hurtigt. Det er sådan, vi gør tingene i Nordjylland, og det er derfor, tingene lykkes. Vi bytter og låner af hinanden, og så er vi ikke bange for at give et nap med, hvis det gavner byen eller andre, der har brug for det eller har fortjent det. En fantastisk mentalitet. Det er netværket, der virker, og i et mindre samfund som vores er der altid nogen, der kender nogen, der kender nogen.

Det viste sig også at være en fordel, da PET's sikkerhedsfolk kom, for Claus kendte mange af dem fra sin tid i Jægerkorpset, så deres samarbejde om at sikre flugtveje og udføre bombeinspektion i hallen gled derudad. Til gengæld blev det for meget, da Nordström, et par timer før Clinton skulle ankomme, kom og forlangte et sort tæppe for vinduerne ind til VIP-receptionen, så vi ikke risikerede, at almindelige folk eller endnu værre paparazzi-fotografer kunne kigge ind, selvom det lå i fem meters højde på 2. sal i arenaen. Han havde ændret så mange andre ting i dagene op til, og nu blev det nok for vores sædvanlige praktiske blæksprutte, Niels Østergaard, der også stod for alt lyd og lys i salen. Han nægtede pure at ændre mere. Helt forståeligt, for det var et vanvittigt krav så sent i processen. Så sent som dagen før skulle vi pludselig konstruere en gang bag arenaen, så Clinton kunne komme ud af sin bil og ind i arenaen uden at skulle gå på noget måske vådt græs. Det ordnede vi med paller med plader på og tæpper over. Så var der to trin op, som heller ikke var i orden, så det skulle

nivelleres ud, for at Clinton kunne gå en lang glidende gang ind i arenaen. At han ikke måtte gå på græs og to trin op er jeg sikker på, ikke er noget, Clinton selv har fundet på. Han er da sikkert ligeglad. Men når Nordström befalede det, skulle det ske. Således også det sorte tæppe for vinduerne, så Claus måtte få fat i den lokale VVS-mand, der var på døgnvagt og kom og satte et vandrør op, som tæppet kunne hænge i.

På den og alle mulige og umulige andre måder er der ingen tvivl om, at det var en vanvittigt stressende periode. Jeg arbejdede næsten i døgn drift. Og det er bogstaveligt. Jeg stod tidligt op om morgenen, gik sent i seng om aftenen, og ofte, når jeg sov, ringede Nordström Fuldstændig uden tanke på, at det var nat, for at tale om et eller andet praktisk. Så selvom syv uger var meget kort tid, føltes det som nogle meget lange uger.

Men nu, NU, var alt klar til, at Bill Clinton kunne træde ind på scenen i Arena Nord.

KAPITEL 9

PRÆSIDENTEN KOM TIL BYEN

Når livet bliver

**FOR
FEDT**

”Welcome to the 42nd President of The United States of America, Mr. William Jefferson Clinton.”

Omsider blev det den 29. september 2006, og jeg kunne næsten ikke vente med at høre den fastlagte velkomst til Bill Clinton i højtalerne i Arena Nord. Klokkeren var 18, han var i god tid før sin tale klokken 20.30, da han landede i Aalborg Lufthavn i sin private jet af typen McDonnell Douglas MD 87, et charterfly ombygget til blandt andet at indeholde et stort soveværelse, en stor stue, et køkken, tre toiletter og bad.

Det var godt ni år efter, at han, som den første siddende præsident for USA nogensinde, besøgte København og holdt offentlig tale på Nytorv ved Strøget, og fem år og otte måneder efter han stoppede som præsident i januar 2001. Siden havde han årligt holdt omkring 120 af den slags foredrag, og ifølge Washington Post næsten et om dagen i 2006. Nu kom han efter tre dage i træk at have talt i Baden Baden i Tyskland, Glasgow i Skotland og Manchester i England. Endelig var Clinton på vej til min hjemby med ikke engang 30.000 indbyggere siddende i den tredje bil i en kortege på fem sorte biler fulgt af seks politomotorcykler og masser af blå blink, der lyste op mod den stjerneklare himmel.

Omkring samme tid gjorde jeg mig klar til at skifte til mit stiveste puds. Jeg havde købt et jakkesæt til anledningen, og endda med et slips til, hvilket jeg kun har båret ganske få gange i mit liv, fordi jeg synes, at det snærer så forfærdeligt om halsen. Store dele af dagen brugte jeg på at blive interviewet af diverse tv-stationer, radiokanaler og avisjournalister, der var på stedet eller havde mig igennem på telefonen. For at have en til at koordinere det hele havde jeg bedt min gode ven, journalist Michael Plejdrup fra Danmarks Radio, om at være min personlige pressechef. Om dagen gik jeg bare rundt i mit normale tøj, men Michael sørgede nu for at følge mig ned i et omklædningsrum, hvor jeg tog et bad og skiftede til det fine tøj. Vi havde lige 10 minutter til at falde lidt ned og sidde og gennemgå resten af aftenen. Lige der, nåede jeg godt nok at blive nervøs. Det havde jeg slet ikke nået de syv foregående uger, fordi det havde været et langt sejt træk af konstant arbejde.

Michael forsøgte på bedste vis at få mig til at slappe af og fokusere på opgaven. Men min puls var høj, da jeg åbnede døren ind til bagscenen. Overalt gik sortklædte, civilklædte sikkerhedsfolk rundt med øresnegle. Mange talte lavmælt i walkie-talkier. Det er helt sikkert, at der bliver holdt øje, når ekspræsidenten skal komme til byen. Inde i salen kunne jeg høre, at aftenens konferen-

cier, Jens Gaardbo, slog over i engelsk og introducerede Frederikshavns borgmester, Erik Sørensen. Borgmesteren bød velkommen på egne og byens vegne, takkede arrangørerne og sluttede sin velkomsttale med at betegne den 29. september 2006 som "den største dag i Frederikshavns historie og i mit eget liv". Så præsenterede han næste taler, som var Hans Blix, Sveriges tidligere udenrigsminister og formand for Det Internationale Atomenergiagentur, der fortalte om sine år som leder for FN's våbeninspektører, blandt andet i Irak, fra 2000-2003.

Motorvejen blev spærret af cirka to kilometer før og efter kortegen på vej fra Aalborg mod Frederikshavn.

Foto: Peter Broen, NORDJYSKE Stiftstidende

Clinton er netop stedet ud af kortegen og går straks over mod de gæster, der har stillet op bag afskærmningen i håb om at få et kort kig på ham. Men de får meget mere, nemlig håndtryk, billeder og samtale. Bemærk Clintons nærvær – den mand har altså overskud. Foto: Jørgen Anker Simonsen

Foto: Jørgen Anker Simonsen

Midt under Hans Blix' tale ankom Clintons kortege bag Arena Nord. Da han steg ud af bilen, styrede han straks mod de folk, der var mødt op uden billet, men havde taget opstilling i håb om at få et glimt af ham. Her hilste han pænt på de fleste, skrev autografer, stillede op til billeder og det hele med en respekt-indgydende direkte og vedvarende øjenkontakt. Det var tydeligt, at han nyder at honorere disse såkaldt almindelige mennesker, og det er ikke uden grund, at den mand er så folkeligt populær. Bagefter stillede han også velvilligt op til interviewet med DR og TV2, inden han kom ind og blev fulgt direkte til sit backstage rum. Nu var han her. Af alle steder i verden på Rimmens Allé 37 i Frederikshavn. Og det var mig, der havde fået ham til byen. En uvirkelig tanke. Men sand. Og en fantastisk følelse, der stadig giver mig gåsehud, hver gang jeg taler om det eller tænker på det.

Så var der pause, hvor publikum trak ud i foyeren eller til en af de to små hal-ler omkring Arena Nord for at få en forfriskning, eller de gik ud i det lukkede rygeområde foran. Clinton skulle til VIP-receptionen på 1. sal i Spar Nord-loungen for 60 Very Important People, der fik serveret mad, leveret af min gamle Johnny Madsen Fanklub-makker Michael Larsen fra Svineriet i Aarhus, en tale af borgmesteren og et billede sammen med Clinton. Det var dels folk, der havde

*Imens vi venter på
præsidenten ved den
røde løber.
Foto: Tom Jensen*

hjulpet os i planlægningen og dels folk, der havde betalt 6.000 kroner pr. billet, som fik denne unikke mulighed for at komme tæt på ham. De stod i en lang række, kom frem på skift, håndtryk, smil, billede, videre. Clinton indtog præcis samme position hver gang. Jeg var selv en af de 60, og jeg ville rigtig gerne have min kæreste Marlene med på billedet. Hun var ikke meget for det, for hun vil helst ikke være centrum i noget, men det lykkedes at få hende med – hun til venstre for Clinton og jeg til højre – og det er jeg glad for, fordi for mig er hun en del af historien om Clintons besøg. I dag hænger billedet på ærespladsen hos mine forældre.

Jeg havde også sørget for, at der var 60 eksemplarer af Clintons biografi, "Mit liv", som han skulle signere til VIP'erne som en overraskelse, for det havde jeg ikke fortalt nogen. Han nåede bare kun at skrive i omkring 30, og da jeg ikke følte, at jeg kun kunne give et eksemplar til halvdelen, gav jeg dem i stedet til folk, der havde hjulpet med planlægningen.

Fotosessionen gik hurtigt og smidigt, selvom den måtte afbrydes to gange, da præsidentens personlige mobil ringede. Hans assistent svarede, holdt telefonen tæt ind mod kroppen og sagde noget til Clinton, som spurgte: "Who is it?" Første gang var det Anders Fogh Rasmussen, som var statsminister på det tids-

*En oplevelse for livet
for både borgmester Erik
Sørensen, Leos kone
Anita Patrick, Leo
og ikke mindst mig selv.
Og Clinton ser da også
glad ud.
Foto: Anita Odfeldt*

punkt og for øvrigt inviteret, men desværre forhindret. Andet opkald var fra den engelske premierminister Tony Blair. Vi brugte også lejligheden til at overrække en gave til Clinton fra kommunen. Da jeg først talte med borgmesterkontoret om den, blev det foreslået, at byen skulle give ham Luksusmakrelgulf fra Sæby Fiskeindustri. Men selvom det var en gave med udspring i vores region, forærede jeg ham i stedet et B&O-anlæg. Det, syntes jeg, var mere passende til en mand af hans kaliber.

Så var kun det absolutte højdepunkt tilbage. Clintons tale til Frederikshavn. Bag scenen, i det såkaldte Red Area, som sikkerhedsfolkene kaldte området lige omkring Clinton, var vi kun ganske få mennesker. Hans personlige assistenter, en kvinde og en mand, tre-fire Secret Service Clinton Protective Division-folk, tre-fire PET-folk, to fra det lokale politi, Clintons personlige danske livlæge med ekspertise i hjertet, fordi Clinton et par år før havde fået foretaget en bypass-operation, Erik Sørensen, Jens Gaardbo, Claus Pedersen og mig selv.

Clinton kiggede ud i salen gennem scenetæppet, og bagefter gik han hen og stillede sig helt op ad mig, der stod og blev en hel del stjerne-imponeret over, at han var så tæt på mig. Han var min drøm, der var gået i opfyldelse. Clinton var roligheden selv. "Fantastic crowd," sagde han til mig. "Nice town." Og så spurgte han om borgmesterens navn, som han ville være helt sikker på, så vi øvede lige på, at han skulle sige "Mayor Sorensen".

Det var borgmesteren, der skulle først på scenen for at introducere Clinton, og han virkede lidt nervøs, hvilket jeg sagtens kunne forstå. Det er ikke hver dag, man står ved siden af en amerikansk eks-præsident og skal præsentere ham på engelsk foran et tusindtalligt publikum. Erik Sørensen er også af en årgang, hvor man ikke havde så meget engelsk i skolen, eller sagt på en anden måde, man kan godt høre på ham, at det er mange år siden, at han har haft engelsk i skolen. Hans engelsk er dog bedre end den senere udenrigsminister Villy Søvndal, så verdens vigtigste mænd og kvinder blev udsat for det, der var værre. Men fire uger tidligere havde jeg sendt ham de tre linjers tekst, som han skulle øve sig på og kunne ordret udenad, fordi Clinton-staben vil være sikker på, at det er samme introduktion over hele verden. Jeg spurgte ham derfor, om jeg lige måtte høre ham i de tre linjer. Nej, det var ikke nødvendigt, for det havde han styr på, sagde han. Han var vist lidt irriteret på mig, fordi jeg uden forberedelse og manuskript også havde bedt ham præsentere Hans Blix.

Så fik jeg et tegn fra lydmanden, lyset dæmpedes, og Erik Sørensen gik frem

til mikrofonen. "Det er den største aften i Frederikshavns historie. Jeg er så stolt, som I kan forestille jer det," sagde han og kom så til den indøvede tekst. "Ladies and gentlemen. It is an honour for Frederikshavn and Denmark, to welcome the 32nd President of The United States of America, Mr. William Jefferson Clinton." Han sagde "32nd President." 32.! Ikke rettelig 42. Der var vist ingen, der bemærkede fejlen, og jeg gjorde først bagefter, fordi jeg så det på tv. Så borgmesteren vendte sig upåagtet om og gik langsomt hen mod bagtæppet, stoppede op på det aftalte sted på scenen og ventede på Clinton, som var på vej op ad trappen. De mødte hinanden med et håndtryk, et stort smil og udvekslede et par ord, inden Clinton trådte op på talerstolen.

Så skete det. Noget uventet i Nordjylland og noget ret bevægende. Inden Clinton nåede at sige noget, rejste alle 2.800 mennesker i salen sig op og hujede, piftede og gav ham stående klapsalver. Det er uvant her i Nordjylland at hylde en person, før varen er leveret. Man klapper ikke af noget, før man ved, at det er billetpengene værd - i det her tilfælde op til 2.500 kroner inklusiv buffet. Men de klappede i så mange minutter, at jeg nåede at gå fra området bag scenen, passere politivagterne, PET og Clintons Secret Service-folk og finde min plads på første række midt for. Det var her, realiteten rigtig ramte mig. Ventetiden var forbi. Det lykkedes sgu!

Med mange gange "tak" lykkedes det også Clinton at dæmpe den klappende forsamling.

"Thank you very much, thank you, thank you. Thank you very much, thank you ladies and gentlemen. Thank you so much for the wonderful welcome Mayor Sorensen. Thank you so much for welcoming me to your beautiful community."

Derefter gik der nærmest standup-komiker i verdens tidligere mest magtfulde mand gennem otte år.

"Jeg har været i Danmark fem gange, og jeg talte lige med statsminister Rasmussen, som sagde, at hvis jeg kom igen inden for seks måneder, skulle jeg betale skat. Jeg sagde, at jeg kom fra et land, hvor man synes, at rige mennesker ikke skal betale skat, og et eller andet sted skal jeg betale skat, så hvorfor ikke her." Og han fortsatte. "Om lidt vil jeg sætte mig over, og Jens Gaardbo vil stille mig nogle spørgsmål. Det gode ved ikke at være præsident længere er, at jeg er ligeglad, hvad spørgsmålene er. Jeg kan svare, hvad jeg vil. Problemet er, at folk også er ligeglade med, hvad jeg siger."

Flagene trængte til et strygejern, og "Mayor Sorensen" trængte til en afpudsning af sit engelsk. Men det gik, og præsidenten og Secret Service opdagede vist ingenting. Foto: Jørgen Anker Simonsen

Det var sjovt formuleret, men ikke sikkert at det var helt sandt, for i hvert fald havde hans administration et klart princip om, at de skulle godkende alle spørgsmål inden. Men det var også ligeegyldigt, for hele arenaen var begejstrede over Den Store Kommunikator, som Clinton også kaldes.

Mens han talte, kiggede jeg rundt. Det var et fantastisk syn. Men jeg blev også irriteret over ting, der ikke var, som jeg havde planlagt. Jeg vidste, at lyden i arenaen ville være helt perfekt, for lydteknikerne havde arbejdet i to dage på at skabe en lyd, så selv det mindste suk fra Clinton ville kunne høres på bagerste række, men ventilationen gik i gang, så jeg kunne høre en svag summen. Den var sat til at gå i gang automatisk, men den skulle have været slået fra, havde vi aftalt. Samtidig blev jeg også distraheret af et lys fra et tv-kamera, der blev tændt på en DR-reporter på balkonen til venstre for scenen. Vi havde ikke tilladelse til, at de måtte sende live fra hallen, så det kunne give problemer fra Clin-

ton-staben. Og så var der flagene. De var stadig krøllede, så det var åbenbart ikke blevet til noget med det strygejern. Efterfølgende, da vi så billederne fra salen, opdagede vi endda endnu en flagfejl. Det amerikanske Stars And Stripes vendte på hovedet, så stjernerne var i den forkerte side, men ingen havde bemærket vores brøler, åbenbart heller ikke Clintons folk, der ellers havde opholdt sig i hallen de sidste 48 timer før start.

Min mest presserende tanke var dog en drøm, der havde plaget mig hver nat de sidste to uger. I drømmen kunne jeg se et missil, affyret fra taget på Alpha Diesel, flyve hen over byen fra nord og videre mod facaden over hovedindgangen i Arena Nord og fortsætte ind mod scenen, hvor det hele eksploderede. Den drøm, sad jeg nu og frygtede, ville blive til virkelighed. Tænk, at jeg i det største øjeblik i min karriere sad og havde svært ved at tænke på andet end død

Dagen efter blev de to Ægget stole solgt til en ejendomsmægler fra Randers. Han ringede til mig, og jeg sendte ham bare videre til Heile, som solgte dem til almindelig listepris. Hvis jeg havde tænkt mig om, skulle jeg have købt dem til evigt minde, og jeg ringer eller skriver en gang om året til køberen for at høre, om de er til salg. Indtil videre har jeg ikke haft held med det, men han har lovet, at jeg er nummer et i køen. Foto: Jørgen Anker Simonsen

og ødelæggelse og små fejl og mangler. Sygt! Men det er bagsiden ved at være perfektionist helt ud til fingerspidserne og gå meget op i, at intet må kikse. Jeg sætter mit præg på alle beslutninger ved så stort og vigtigt et arrangement, og jeg bemærker enhver lille detalje, der ikke er som planlagt, eller som jeg har godkendt det. Den slags slinger gør nærmest ondt på mig.

Efterhånden kunne jeg dog slappe mere af og nyde, at folk i Arena Nord var vilde med Clinton. Han var en fantastisk taler. Verdensklasse. Og jeg bed særlig mærke i, at han på et tidspunkt i sin tale sagde, at: "Drømme uden indsats medfører bare skuffelse. Indsats uden drømme er bare udmattende. Det er kombinationen af drømme og indsats, der skaber resultater og udvikling." Hørt!

Da han efter en times tale uden manuskript satte sig over i den grønne Ægget-stol for at blive interviewet, indledte Jens Gaardbo en halv times interview med at fastslå, at: "Det har altid været godt at være frederikshavner. I aften er det endnu bedre."

Da dette utrolige halvanden times højdepunkt var ovre, gik Clinton ned foran scenen og skrev autografer i yderligere næsten halvanden time, inden han forlod bygningen – og havde brugt toilettet, kan jeg hilse og sige. Udenfor blev han igen, helt fortjent, mødt af folk med bifaldende råb, pift og klapsalver. Igen

Clinton kan skimtes til højre i mængden af autograffægere, som blev tilfredsstillet hver og en. Foto: Jørgen Anker Simonsen

stillede han op til billeder, autografer og håndtryk, før hans kortege efter klokken 23 kørte mod Aalborg Lufthavn, som holdt særåbent to timer længere end normalt. Og der kunne de medfølgende journalister og fotografer rapportere, at han gik op til 100 meter væk fra sin rute fra bil til fly for at hilse på flere folk. Imponerende som han kunne blive ved med at servicere sine fans.

I Frederikshavn var det slut. På Hotel Jutlandia stod tre etager klar, men allerede da Clinton ankom, fik jeg at vide, at tanken var, at han ville flyve direkte hjem, fordi han skulle spille golf i New York dagen efter. Det var jeg egentlig lidt glad for. Så var det overstået, når han var færdig i arenaen, og så var der ikke mere arbejde og pres. Nu skulle det fejres. Jeg inviterede alle de tætteste medarbejdere ned på hotellets pub, John Bull, til fri bar. Borgmesteren slog på klokken for mig og annoncerede det, og han betalte også regningen. Folk var helt euforiske. Jeg blev meget hurtigt meget fuld, og Marlene tog mig med hjem i seng. Ud på morgenen vågnede hun ved, at jeg satte mig op i sengen og tissede ud over sengekanten. Hun prøvede at stoppe mig, men jeg skubbede hende væk og sagde: "Flyt dig. Jeg snakker med Clinton." Så meget var han åbenbart på min hjerne, og kombinationen af syv ugers pres, at noget stort var overstået, træthed og for meget alkohol for hurtigt betød åbenbart, at jeg mistede kontrollen. Så besøget fra Clinton begyndte med tis på min skjorte og sluttede med tis på mit soveværelsesgulv.

Efterfølgende var der meget at glædes over. Erik Sørensen sagde om Clintons besøg, at: "Det har betydet utroligt meget for Frederikshavns udvikling og selvforståelse, og jeg er sikker på, at der vil gå mange år, før vi får et lige så stort arrangement til byen."

Besøget medførte 290 avisartikler og masser af radio- og tv-indslag. Michael Plejdrup havde selvfølgelig også kontakt til et DR-kamerahold og fik blandt andet vist dem over til, hvor Clinton ville komme ud af bilen, hvilket han tilfældigvis vidste. Også Ulrik Haagerups tv-kanal, 24 NORDJYSKE, og NORDJYSKE Stiftstidende fulgte Clinton hele vejen fra og til lufthavnen. Og det, at vi havde fået at vide af Clinton-staben, at vi ikke måtte vise tv fra salen, var åben-

>>

Jeg er utrolig stolt over, at jeg på denne måde fik takket samtlige 358 hjælpere, der gjorde Bill Clintons besøg muligt. Lige fra ham eller hende, der gjorde toiletterne, til Jens Gaardbo. Alle er lige uundværlige til sådan en stor event.

Havde nogen fortjent hans håndtryk - så var det jer ...

Erik Sørensen, Chris Sørensen, alle brugere af Arena Nord, Lene Axelsen, Lilly Pedersen, Andreas Nordström, Liss Nordström, Sebastian Nordström, Onni Nordström, Lene Høegh, Ole Mølgaard, Bent Nielsen, Dorthe W. Brassøe, Pauli Jørgensen, Helle Mølgaard, Lars Y. Jensen, Tem Frank Andersen, Frederikshavn Politi, Rigspolitiet, Ålborg Politi, Rammegalleriet, Heile Møbler, Dansk Design Center - København, Chocolate Graphics, KMD, Nordjyske Bank, Park Blomster, Idé Blomster, Butik Marquerite, Blomsterhandler Ernst Hansen, Mariendal, Garant Tæpper, Glaskunster Birgit Van, Park & Vejforsyningen, Ole Rasmussen, Anitha Kiis, Annette Christensen, Bente Worum, Birgit Andersen, Bjarne Skovbak, Bjarne Skou Jensen, Bo Andersen, Dorthe Nielsen, Egon Jensen, Gert Larsen, Gitte D. Christensen, Hanne Madsen, Hanne Lindballe, Hanne Nielsen, Helle Nielsen, Henriette Pedersen, Jan Eriksen, Jan Ross, John Christensen, John P. Jensen, Jørn Jensen, Lotte Jensen, Lars M. Thomsen, Leif Sørensen, Lene Jensen, Lizzie Thomsen, Michael N. Nielsen, Ole Andersen, Ove Nielsen, Ove Birkbak, Per Mølgaard, Peter Tannert, Poul Andersen, Rudi Worum, Sten Christensen, Søren Nielsen, Torben Rafn, Liselotte Snebang, Tina Dalsgaard Jensen, Frederikshavn Kommune, Arena Nord, Trigon, Frederikshavn Produktions-skole, Nordjyske Medier, Floorballklubben Bulldogs, FFI brydeafd., Frederikshavn Badmintonklub, VEB, Peder Wesselgruppen, Restaurant Svineriet, Power Supply PA, VideoWorks, Tankegang, Ken Buchholtz, Katja Brændstrup, Kent Nørregaard, Habib Khouri, Claus Rengnér Fischer, Per Svensson, Thomas Ø. Thomsen, Lise Hadziantoni, Tom Jensen, Michael Lund, Jacob Dalsgaard, Just Jensen, Bjarne Pedersen, Ole Olesen, Jan Nielsen, Camilla Frost, Radisson SAS Jutlandia Hotel, Ulrik Haagerup, Per Lyngbye, Poul Sørensen, C.C. Madsen, Hans Christensen, Lars Slinger, Jens Bundgaard Poulsen og resten af holdet på Nordjyske, Søren & Lars Brogaard, Henrik Ølgod Thomsen, Uffe Silver, Gærumvejens Auto, Parita Shuh & Pete Selfridge, Clinton Office - New York, Anders Skovlund, Bo Uggerhøj, Leo Birk, Anita Patrick, Knud Bjerre, Arne Nielsson, Berit Nørgaard, Jesper Dahl Caruso, Michael Frederiksen, Ejvind Nielsen, Dan Sørensen, Flemming Sørensen, Peter Knud Jensen, Gerner Neergaard, Hans Schmidt Andersen, Per Magnusson, Lars Hostrup, Jan Michael Madsen, Jan Rysholt, Jens Ole Amstrup, Søren Bach Svendsen, Jacob Rye Kobber, Annie Hansen, Niels Gorm Andersen, Jesper Christiansen, Karsten Nielsen, Ascherhoug, Kim Madsen, Lars Espersen, Leif Nielsen, Henning Ejby Andersen, Mette Vibe Outzon, Anita Odfeldt, Poul Beck, Rikke Salling, Skol, Torben Mark, Peter Marquard, Anette Hartmann Jensen, Ole Madsen, Trine Naldal, Jørgen Anker Simonsen, Steen Heftholm, Jens Gaaribo, Henrik Jørgensen, Poul Erik Strandby, Ole Hust, Mikael Jentsch, Lis Rom Andersen, Jane Wiis, Stener Glamann, Per Malmberg, Susie Skov, Michael Plejdrup, Britta Østergaard, Sæby Festservice, René Frederiksen, Knud E. Jensen, Søren Mørch Boesen, Niels Østergaard, Finn Jensen, Theis Wermuth Jensen, Pauli Larsen, Klaus Lauritsen, Jesper Johansen, Mads Møller Lauritsen, Rasmus Møller Lauritsen, Niels Martin Sperling Andersen, Morten Brøndbjerg, Orla Vestergaard Nielsen, Claus Pedersen, Bjarne Leander Nielsen, Thora Brogaard, Sonja la Cour Petersen, Poul Erik Hansen, Heidi Bay, Gitte Jensen, Jørgen Spotteck Larsen, John Roskær Axelsen, Birgitte Kirkved, Lykke Hansen, Julian Ejsing, Hans Ole Stenbakken, Lene Thomsen, Mette Bedjiri, Susanne Madsen, Anni Lena Jørgensen, Hans Jørgen Jensen, Anette Grønbech, Bjørn Grønbech, Ronni Grønbech, Thorkild Christoffersen, Finn Bjarne Jensen, Steffen Højbjerg, Henrik Jensen, Claus Jensen, Berit Rasmussen, Henning Rasmussen, Heidi Rasmussen, Tina Christensen, Jane Stubben Nielsen, Karl Villadsen, Charlotte Villadsen, Jane Enevoldsen, Gitte Svendsen, Charlotte Christoffersen, Ole Schiøler, Søren Høj Strandby, Michael Larsen, Jeppe Kramer, Bo Helgreen, Klaus Mortensen, Katrine Storgaard, Torben Riis Hansen, Mette Hedelund, Sune Angel, Maria Petersen, Vibeke Stefansens, Keld Secher, Brian Mosberg, Anders Fransen, Søren Andersen, Kurt Østergaard, Hans Christensen, Jane Winther Nielsen, Dorthe Frederiksen, Gitte Madsen, Peter Jensen, Rasmus Søgaard Jacobsen, Peter Ewald Søgaard Jacobsen, Cindy Pedersen, Allan Carlsen, Hanne Carlsen, Simone Madsen, Ole Rasmussen, Johnny Studsgaard, Svend Erik Studsgaard, Brian Studsgaard, Svend Åge Larsen, Anders Degen, Birthe Brogaard, Kristian Brogaard, Morten Brogaard, Uffe Størner, Gert Hansen, Ole Gammelgaard, Peter Christian Jensen, Erik S. Christensen, Jens Godsk Jørgensen, Marianne A. Sund, Søren Holmenlund, Marianne Holmenlund, Jess T. Jensen, Jesper Skovgård, Bonny B. Nielsen, Ditte Kjer, Mads Thomsen, Johan D. Hansen, Else-Marie Sørensen, Niklaes Sørensen, Susanne Olesen, Jesper Hejlesen Nilsen, Jens August Borg, Peter Rafn, Casper Larsen, Marianne A. Rasmussen, Henrik Berg, Preben Nielsen, Mikal Nielsen, Mark Christian Bech, Rene Tversted, Emil Andersen, Kirsten Andersen, Christine Andersen, Casper Anderson, Mailbrit Bøjstrup, Anders Bøgsted Christensen, Jane Christensen, Niklas Christensen, Peter Christensen, Tom Christensen, Ann Aae Christiansen, Michael Aae Christiansen, Mads Aae Christiansen, Mia Aae Christiansen, Charlotte Di Nardo, Christopher Di Nardo, Irene Di Nardo, René Di Nardo, Erik Fredborg, Mette Fredborg, Gitte Hansen, Janne Hansen, Karsten Hansen, Lasse Hansen, Jan R. Jensen, Lene Jensen, Michael Jensen, Morten B. Jensen, Peter R. Jensen, Aino Møller Kristensen, Peter Kristensen, Marian Larsen, Jeanette Lassen, Mikkel Lund, Lone Lyshøj, Louise Lyshøjs, Lea Magnusson, Line Magnusson, Lotte Vestergaard Nielsen, Michael Vestergaard Nielsen, Peter Horsageer Nielsen, Jane Olsen, Anne Overgaard, Martin Overgaard, Anne Schou, Christian Schou, Kasper Schou, Lone Schou, Michael Skovsgaard, Kurt Sørensen, Peter Sørig, Christian Thode, Lotte Thomsen, Chris Toftelund, Elsa Toftelund, Sandra Trampedach, Ellen Magrethe Vestergaard, Emil Østergaard, Jens Østergaard Johansen, Finn Aaen, Jonna Aaen, Hans Andreasen, Erik Christensen, Tom Nielsen, Michael K. Jensen, Hans J. Jensen, Hans Andreasen, Erik Christensen, Tom Nielsen, Michael K. Jensen, Hans J. Jensen, Idefa Gruppen, Ole Hust, Kirsten Lübbert, René Bech, Anne Marie Bang, Marlene Nørgaard og en særlig tak til *Hans Blix og William Jefferson Clinton*.

- Med håb om at alle er husket på denne store dag.

FREDERIKSHAVN EVENT

WCE
WORLD CELEBRITY EVENT

TOPevent.dk

bart det eneste punkt, hvor Onni Nordström var meget afslappet, for han sagde ikke noget til, at DR sendte, og jeg spurgte endda selv 24 NORDJYSKE, om de ville live-transmittere hele Clintons tale på tv. Det var et kæmpe scoop for dem, og vi gav dem også lov til at genudsende den to dage efter, og vi har aldrig hørt for det fra Clinton Office.

Al den omtale, hvor Frederikshavn hver gang blev nævnt, var PR til en beregnet værdi af 40-50 millioner kroner, og det har helt sikkert været med til at ændre Frederikshavns image i en positiv retning. Byen fremkalder nu et andet billede i hovederne på rigtig mange mennesker. Eller som direktør i Dafolo Marketing, John Christensen, udtalte: "Jeg er ikke i tvivl om, at Clinton løftede Frederikshavn. Det gav os mere tro på os selv og vore egne muligheder for at skubbe ting i gang. Mere selvværd frem for alt."

Det gav da også mig mere selvværd og boostede mig lidt. For en periode. En meget kort periode, hvor jeg især var glad for samarbejdet med Claus. Det var os to, der kørte det. Med hjælp fra 357 andre navngivne personer, som jeg viste min taknemmelighed i en takkeannonce i NORDJYSKE Stiftstidende om søndagen. Det var virkelig en holdindsats af de store, og det var fedt at være en del af. Men når alle folk efterfølgende klappede mig på ryggen og sagde, at det havde været fantastisk, var det ikke den fornemmelse, jeg selv havde. Slet ikke. Var det virkelig så stort? Jeg burde være så glad, men jeg var helt tom indeni. Jeg kunne slet ikke føle glæde over, at det var gået. Og gået godt. Det gjorde, at jeg følte mig meget utaknemmelig. Der måtte være noget galt med mig.

En dag på vej til København ringede jeg til Arne Nielsson, roeren og mentaltræneren, og fortalte ham om det. Han sagde, at det kendte han godt, og det kunne vi tale om, og han inviterede mig hjem til sit hus i Holte, og da jeg sad ved hans køkkenbord, begyndte jeg bare at tude. Han fortalte, at det var fuldstændig på samme måde, han havde det, da han var blevet verdensmester første gang i 10.000 meter i toerkano i 1987 i Duisburg. Både han og makkeren Christian Frederiksen var også helt tomme bagefter. Var det bare det her, de havde trænet for i tre år? Trænet, spist og sovet og intet andet i tre år, og så var det overstået med et knips. Det littede meget at høre en historie, hvor jeg kunne genkende mine følelser. Jeg troede, at jeg var den eneste i verden, der havde den slags tanker, men jeg var altså ikke den eneste, der havde prøvet at have det sådan. Arne lærte mig, at man skal nyde det i nuet. Man skal huske at have hænderne over hovedet, også mens det står på.

Arne har også lært mig noget andet, som han på et senere tidspunkt gjorde mig opmærksom på i forbindelse med et arrangement, vi holdt i Det Musiske Hus i Frederikshavn. På vej ind i salen gik vi sammen gennem forhallen, og Arne sagde bagefter til mig, at han ville gætte på, at folk omkring os syntes, at jeg virkede arrogant, fordi jeg bare gik gennem mængden uden at hilse på nogen og uden at se op. Det gjorde jeg jo, fordi jeg var så usikker på mig selv og ikke ville se på, at det helt sikkert lyste ud af folk, at de tænkte: se ham den fede! Men han gav mig det råd, at når man går ind til en flok mennesker, så ser man op og smiler rundt til dem, og hvis der er mindre end 30 mennesker, nøjes man ikke med det, så går man rundt og hilser på alle sammen. Bare at tænke på det gjorde mig skrækslagen, men det gav mig alligevel stof til eftertanke.

Jeg skulle nok til at gøre noget for at ændre på mit liv.

K A P I T E L 1 0

DET VIRKELIG VIGTIGE I LIVET

Når livet bliver

**FOR
FEDT**

Ikke alle mennesker er skabt til at være to, og jeg er nok en af dem, der har svært ved at indordne mig i den kasse, der hedder parforhold. Jeg er bange for at binde mig, og jeg kan godt forstå, at de få kærester, jeg har haft gennem årene, har haft det svært med mig. Jeg har brug for utrolig meget frihed, og jeg må erkende, at jeg også i den forbindelse har været formand for Dansk Flygtningenævns og ofte bare har skullet væk for at være alene. Det har haft noget med mig selv at gøre, ikke med kæresterne.

Da jeg mødte Marlene Sand Nørgaard, skulle det være anderledes.

Vi mødtes gennem datinghjemmesiden Dating.dk og havde første date lørdag den 13. maj 2006 hjemme hos hende i den meget lille by Dania ved Mariager. Jeg havde fået Madkongen, som min gourmetven Kim Wolff Nielsen kaldte sit cateringfirma i Frederikshavn, til at lave noget mad, jeg havde med i foliebakker. Marlene havde selv sit eget lille cateringfirma, så hun gennemskuede med det samme, at jeg ikke havde kokkereret selv, men hun sagde det heldigvis først ved en senere lejlighed. Det var en meget hyggelig date, vi havde, inklusiv overnatning, selvom det var imod vores begges principper. Søndag kørte jeg hjem, og da jeg havde taget en lur, ringede jeg til Marlene og spurgte, om hun gav eftermiddagskaffe. Det gjorde hun, og kaffen trak lidt ud. For vi hyggede os, og på vej hjem mandag morgen ringede jeg til min gode, gamle ven Henrik Ølgod Thomsen og sagde, at nu havde jeg fundet kvinden, som jeg skulle have børn med.

Faktisk havde jeg på det tidspunkt opgivet min tro på, at jeg skulle have børn. Lars Frost har fire styks, dem har jeg altid set mig lidt som reservefar for med dertil hørende fornøjelser og pligter som kørsel til diverse sportsgrene og sågar forældremøder med mere, og jeg troede egentlig, at det var nok. Men jo ældre jeg blev, jo mere fik jeg tanker om egne børn. Der var bare lige det problem med først at finde hende at få dem med.

Lykkeligvis fandt Marlene og jeg ret hurtigt ud af, at det skulle være os to. Da vi havde været kærester i tre-fire uger, tog vi 17 dage til Berlin, Venedig og Toscana som et sats på vores forhold, og det var en fantastisk tur, forholdet holdt, og med vores lidt fremskredne aldre, hun var 34 og jeg 39, var vi enige om, at vi skulle se at få nogle børn sammen. Det prøvede vi så på. Og vi var utålmodige. Det var lige før, at jeg skulle til at have tjekket min sædkvalitet, da jeg den 20. april 2007 kom hjem for at spise frokost og på min tallerken fandt en lille pakke. Den indeholdt en positiv graviditetstest og et par små, lyserøde

strømper. Marlene var gravid. Jeg blev lamslået og lykkelig og tudede. Det var så stort. Mit kæmpe ønske om at blive far var ved at blive til virkelighed. Den ene af strømperne tog jeg i min bukselomme og tænkte, at den skulle blive der som en lykkesok. Tro kan flytte bjerge, og jeg har så meget overtro i mig, at jeg i hvert fald lige der troede på den slags.

Den første tid af graviditeten gik fint, og vi glædede os, men allerede i uge 16 begyndte det at gå skævt med smerter i Marlenes bækken. Hun var hos jordemoderen, der sagde, at det skyldtes, at hendes bækken udvidede sig, og at det var normalt, og fosteret sprællede derinde, men hun blev for en sikkerheds skyld bedt om at holde sig lidt i ro og slappe af, når hun kom hjem fra arbejde. Det hjalp bare ikke, tværtimod blev det snart sådan, at det gjorde ondt for hvert eneste skridt, hun tog. Da vi kom hjem fra en meget stillesiddende sommerferie, igen Berlin og Italien, tog plukveerne til. På Sygehus Vendsyssel i Hjørring fik Marlene en ekstra scanning, som viste, at hendes livmoderhals var så godt som halveret. Den skal først forkorte sig, når man er tæt på fødsel, så Marlene blev beordret sygemeldt og sengeliggende.

Efter endnu en scanning ugen derpå blev hun indlagt, og til den næste scanning i uge 23, var det en ældre svensk læge med briller og overskæg, der scannede hende og satte en enorm skræk i livet på os. "Du er ved at føde. Din livmoderhals er væk. Du skal med ambulance til Aalborg lige nu!" Af sted med os, og jeg fik at vide, at jeg skulle tage min egen bil og vente med at køre til fem minutter efter ambulancen, fordi jeg ikke måtte køre lige så stærkt som den. Jeg nåede alligevel næsten at overhale den, og da vi kom ind på Aalborg Universitetshospital, hvor de har faciliteterne til alt for tidligt fødte børn, blev Marlene scannet og undersøgt. Så var der den ulidelige ventetid på dommen. Den gynækologiske afdeling var så overfyldt, at Marlene fik rullet en seng ind på et lager, hvor vi ventede i timevis. Endelig kom overlæge Lars Madsen ind og beroligede os med, at hun ikke var ved at føde, men at der var stor sandsynlighed for, at hun ville gøre det før tid, og han forsøgte at forberede os på, hvad der kunne ske ved at vise os en mappe med billeder af, hvor små for tidligt fødte babyer kunne være. Det var så uvirkeligt at sidde og se på de billeder, og jeg tænkte hele tiden, at det ikke ville komme til at ske for os.

Marlene skulle blive på en aflastningsstue, og hun var selvfølgelig meget bange for, hvad der ventede. Jeg måtte ikke overnatte, så da jeg gik, fik hun en af mine kasketter til at sove med lige som en bamse for at give tryghed.

Den første tid delte hun stue med to kvinder, der skulle ligge stille, fordi de tidligere havde mistet deres barn grundet for tidlig fødsel. Det var barskt at høre om, men deres historier gav alligevel tro på, at man kunne komme videre, hvis uheldet var ude. Natten efter Marlene blev indlagt, gik hun ind i uge 24, og det var af afgørende betydning, for hvis hun fødte, ville vores barn ikke længe være at betragte som en abort, men være et rigtigt barn med ret til al mulig hjælp til at overleve. Derfor blev Marlene vækket klokken 23.50 af en sygeplejerske, som klokken 00.00 skulle give hende den første af en del sprøjter med et lungemodnende stof, der skulle gøre babyen mere levedygtig, når den kom ud.

I de følgende uger havde jeg en hverdagsrutine, hvor jeg begyndte dagen med at køre til hospitalet i Aalborg, tilbage til kontoret i Frederikshavn og retur til Aalborg igen til aften, og jeg var naturligvis hos Marlene mest muligt i weekenderne. Det var ren overlevelse i de uger. Og bekymring. Hvad ville der ske, hvis hun fødte for tidligt? Ville barnet være skadet? Men jeg havde også hele tiden en tanke om, at det nok skulle gå. Vi håbede og håbede.

Den 31. august 2007 var jeg med til et netværksmøde i Hjørring, men jeg havde en mærkelig uro i kroppen og kørte hurtigt videre til Aalborg for at besøge Marlene. Vel hjemme igen gik jeg i seng, og klokken 03 ringede telefonen. Marlene var blevet kørt på fødegangen. Fødslen var op over. Jeg fløj ud af sengen, og nærmest i en bevægelse tog jeg tøj på, pakkede en lille taske, lavede en kop kaffe, kom i bilen, og 27 minutter senere var jeg i Aalborg. Godt at det var midt om natten uden trafik og uden politi på min vej.

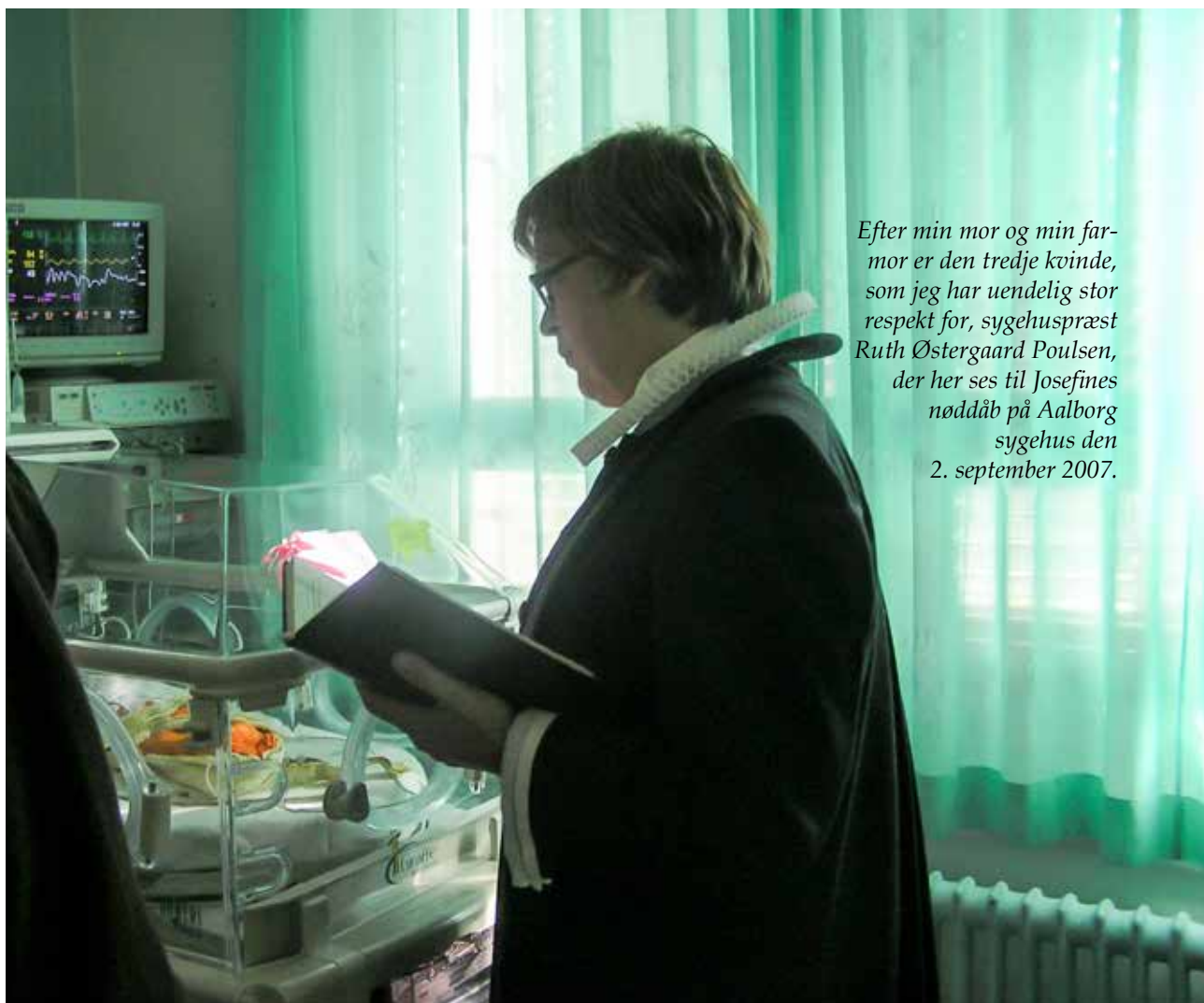
Jeg smed bilen lige foran hoveddøren og stormede ind, men jeg havde ikke behøvet skynde mig så meget, for Marlene havde fået et vehæmmende stof, og der gik nogle timer, hvor der ikke skete noget. Vi ventede og græd og rasede og var afmægtige og fattede håb og opgav og glædede os. Og vi fik også sovet lidt. Ud på formiddagen kom jeg i tanke om min bil foran indgangen og gik ned og flyttede den, og da jeg kom tilbage og tog fat i døren ind til stuen, rejste Marlene sig halvt op i sengen, og i samme øjeblik gik vandet. Så skulle det pludselig gå stærkt med at få babyen ud ved kejsersnit. Det var kun i 26. graviditetsuge plus en dag, hvor det normale er 40 uger, så indenfor kort tid var fødestuen fyldt med 14 læger, sygeplejersker og jordemødre. Marlene havde nok at bekymre sig om, alligevel viste hun overskud til at spørge ud i rummet: "Er der slet ikke nogen, der tager sig af Henrik?" Det var rørende. Jeg blev spurgt, om jeg ville med op på operationsstuen og sagde "nej", men Marlene sagde "ja", så sådan

blev det, og jeg skulle iklædes sterilt operationstøj. De kom med en størrelse large, som selvfølgelig var alt for lille, men det betød ikke noget, for jeg havde travlt med at have det dårligt over at skulle til at se, at de skar maven op på Marlene. Jeg var sikker på, at jeg ville besvime af det følgende blodbad. Men heldigvis, i sidste øjeblik, trak de et forhæng for, så jeg blev forskånet.

Der gik ikke længe, så kom der et lille babyskrig. Klokken var 12.30, og vi var blevet forældre. En børnelæge tog vores barn og småløb forbi os, mens hun i et splitsekund viste en blodig grøn bylt med et lille hoved og sagde: "Tillykke, det blev en velskabt pige." Jeg kunne ikke lade være med at tænke: "Tillykke med hvad?" For hvordan mon vores lille pige havde det? En hel flok læger og sygeplejersker fulgte efter for at gøre vores datter klar på den akutte neonatale afdeling for meget tidligt fødte. Lidt efter kom jeg med ind i rummet ved siden af for at kigge ind i kuvøsen til hende. Det var mærkeligt. Jeg var glad, fordi jeg var blevet far, og hun levede, men jeg forstod slet ikke omfanget af, at hun var født tre en halv måned for tidligt og var så lille, 31 centimer og 930 gram, en lille alien-lignende pige, der ikke en gang var på størrelse med en liter mælk. Men hun var vores lille mirakel.

Nogle timer efter fødslen stod jeg ved kuvøsen og skiftede ble på hende for første gang, en meget, meget lille ble til en meget lille pige, der jo ikke var bagt færdig, tænkte jeg. Hendes situation var kritisk. Først var det med at tage en time ad gangen. Så to timer. Så tre timer. Så en halv dag. Bogstaveligt talt et skridt ad gangen. Marlene lå på sin stue og havde meget ondt efter kejsersnittet. Først fik hun to Panodiler, men de endte med at give hende morfin. Heldigvis var hun klar til dagen efter fødslen at komme ned og for første gang få vores lille datter op på maven iført sin kyse og de tilsluttede slanger og ledninger. Senere på dagen fik vi at vide, at vi hellere måtte få foretaget en nøddåb, bare for alle eventualiteters skyld, for selvom det efter omstændighederne gik godt, kunne det hurtigt vende. Hospitalspræsten Ruth Østergaard Poulsen blev tilkaldt, vi trak i det pæneste tøj, vi havde, og så rakte Ruth sin hånd ind gennem en lille låge i kuvøsen, duppede lidt vand på panden og døbte vores datter Josefina efter Marlenes første dukke, en negerdukke.

Vi sang en sang, og Ruth bad en bøn for Josefina. Det var en fin lille ceremoni, som jeg stadig kan blive rørt over at tænke på, især fordi vi efterfølgende flere gange oplevede, at stuen pludselig skulle ryddes lynhurtigt, så en familie kunne være alene til en nøddåb for deres barn, der døde kort efter. I den måned Jo-

Efter min mor og min farmor er den tredje kvinde, som jeg har uendelig stor respekt for, sygehuspræst Ruth Østergaard Poulsen, der her ses til Josefines nøddåb på Aalborg sygehus den 2. september 2007.

sefine var på den akutte neonatale afdeling, var der fem små væsener, der ikke overlevede, blandt andet lille Mikkeline, der døde på sin en måneds fødselsdag. Det var følelsesmæssigt noget af det hårdeste, jeg har oplevet. Vi havde det sådan, at når vi kom ind på stuen, kiggede vi ned i gulvet, satte os hen til vores kuvøse, og først der så vi op for at se, om alle kuvøser stadig var der, og om alle børnene havde overlevet natten. Det var en virkelig hård tid.

Vi blev foreslået at tage nogle samtaler med en psykolog og/eller præsten Ruth. Min første tanke var: hvorfor? Og at jeg aldrig har været særlig kristen, men vi sagde ja til at tale med Ruth, og det blev vi meget, meget glade for. Hun er det mest fantastiske menneske, fuld af empati og god at tale med. Hun ramte noget i mig, da jeg havde allermest brug for en at læne mig op ad, og sådan gør hun en forskel for rigtig mange mennesker, ved jeg, og hun har min respekt på højde med den, jeg har for min mor og min farmor.

På tredje dag fik vi desværre den melding, at Josefine havde fået en hjerneblødning, størrelse 3, hvor 1 ikke er voldsomt og 4 forårsager de værste hjerne-skader. Vores verden gik itu. Jeg brød hulkende sammen. Ville vores datter blive lænket til en kørestol, uden sprog og mulighed for en normal tilværelse? Det var vores største skræk. Overlæge Lars Madsen beroligede os dog med, at han trods alt mente, at der var gode chancer for, at hun kom til at gå.

For stort set alle så meget for tidligt fødte børn er det normalt, at de får en hjerneblødning, men det er ikke blødningen i sig selv, der giver problemer. Det er arvævet, når blødningen trækker sig tilbage, som forårsager skader på hjernen. Vi skulle vente en helt ekstremt hård uge på en ny scanning for at blive klogere. Der var ingenting at se. Ingenting. Det var endnu et mirakel, og jeg begyndte for alvor at tro, at nogen eller noget holdt hånden over os.

Undervejs i løbet af Josefines måned på akut neonatal fik hun en del blod tilført, og det skete jævnligt, at den hjertemaskine, hun var tilsluttet, gik i gang for at holde hende i live, når hendes lille hjerte gik i stå, men det blev lidt dagligdags, og vi gav hende blot et lille skub, så slog hjertet igen. Det vigtigste var, at hun voksede støt og roligt, og efter en måned i kuvøsen blev hun flyttet til den almindelige neonatale afdeling og over i en vugge. Det betød, at vi ikke længere skulle have så meget hjælp til hendes pleje, at det var en stor følelse, at vi selv kunne tage vare på vores barn som rigtige forældre.

Josefines fødder var ikke mere end et par centimeter lange her seks dage efter hendes fødsel.

Da hun fortsatte med at vokse efter planen, blev vores angst og bekymringer langsomt trængt i baggrunden af hendes livslyst og sundhed, og den 22. november 2007, 106 dage efter den alt for tidlige fødsel og tre uger før den oprindelige terminsdag, blev Josefine og Marlene udskrevet. Vores skønne, livsduelige datter var bagt færdig til 3.220 gram og 47,5 centimeter, og jeg havde fået Henrik Ølgod til at komme som chauffør i en limousine, for hun og hendes mor skulle selvfølgelig køres standsmæssigt hjem. Nu kunne vi begynde en rigtig tilværelse som forældre, og jeg kunne flytte den lille lyserøde lykkesok fra lommen til en skuffe.

Under hele indlæggelsen sendte jeg nyheds-sms'er hver anden eller tredje dag til familie og venner. Altid med en positiv tilgang. At det skulle nok gå det her.

Henrik Ølgod var velklædt chauffør i limousinen hjem til Frederikshavn. På denne historiske dag valgte jeg at se stort på, at Marlene ikke er så meget for opmærksomhed.

Det var min måde at komme af med det på uden at behøve at skulle tale en hel masse med alle mulige, hvilket jeg slet ikke havde overskud til. Siden da tænker jeg hver dag på, at det er helt utroligt, så heldige vi og Josefine er sluppet. De eneste mén, hun fik, var to såkaldte jordbærmærker, blodansamlinger der bulede ud på huden, et stort et på venstre overarm og et lille et på ryggen, og dem fik hun fjernet i 2014.

Efter den barske omgang med Josefine var jeg indstillet på, at vi ikke skulle have flere børn, men Marlene holdt fast i, at Josefine ikke skulle være enebarn, så jeg gik faktisk og var nervøs for, at hun skulle komme og sige, at hun var gravid igen. Jeg kunne ikke overskue risikoen for, at vi skulle igennem det samme forløb en gang til. Derfor gik jeg nærmest i panik, da der en dag igen lå en lille pakke med en positiv urinprøve på min tallerken. Syv måneder før terminen blev Marlene delvist indlagt og delvist aflastet hjemme, hvor hun skulle ligge ned hele tiden. Det var lang tid at gå og frygte en gentagelse af forløbet to år tidligere.

Som Ole Hust siger det: jeg var ikke mentalt til stede i månederne før begge mine døtres fødsler. Derfor skylder jeg ham stor tak for at holde kontoret kørende i de to lange perioder. Men månederne gik, og den 15. januar 2010 klokken 23.55 blev Laura født til tiden og med hjælp fra en sugekop, fordi hun var så sund og stor – 4.690 gram og 57 centimeter. Hun er, ligesom Josefine, rødhåret, som Marlene altid har ønsket, at hendes børn skulle være, og også så kraftigt rødhåret at man slet ikke kan være i tvivl om det fædrene ophav. Og jeg lykkelig for, at Marlene vedholdende mente, at Josefine ikke skulle være enebarn, så vi nu har en guldklump nummer to, som også er en rigtig fars pige.

I dag er Marlene og jeg ikke kæresten længere, og vi deler pigerne efter en 9/5-ordning med ni dage hos mor og fem hos far. Det fungerer fantastisk med vores samarbejde, og vi bytter for eksempel uden problemer dage, hvis den anden skal noget på de ellers planlagte forælderdage.

Tilbage står en evig taknemmelighed for det fantastiske personale på Aalborg Universitetshospitals neonatal-afdeling. Det er ikke bare et job for dem, det er et kald. De er så dedikerede både fagligt og i lige så høj grad menneskeligt med deres omsorgsfulde empati. Derfor tænkte jeg allerede dengang, at jeg gerne ville støtte afdelingen på en eller anden måde. Jeg talte med dem om det, og de sagde, at det var der aldrig nogen, der havde gjort. Bare det at få nogle farvestrålende billeder på væggene ville de være glade for.

En morgen i brusebadet fik jeg den idé, at vi skulle lave "Den dag cirkus kom til byen". Min idé kom sig af, at jeg havde en drøm om, at jeg gerne ville ride gennem Aalborgs gader på en elefant. Jeg tænkte, at elefanten skulle symbolisere Bodil fra "Far til fire"-filmene, som alle børn kender, og jeg sikrede mig, at min ven Einar Trie fra Cirkusfabrikken i Nordsalling kunne skaffe en elefant. Jeg satte et møde op med Aalborgs borgmester Henning G. Jensen, kommunaldirektør Jens Christian Munk og forvaltningschef Anni G. Walther, hvor jeg kom trækkende med min datters store udgave af Bodil og satte den for enden af borgmesterens lange mødebord, så de sad og stirrede en del på den, mens jeg fortalte om min idé. Hvorefter de lovede at hjælpe mig. Kommunens eventchef, den tidligere AaB-fodboldspiller Søren Thorst hjalp mig videre. Min tanke var, at det skulle være et indsamlingsshow med vægten lagt på cirkus i Gigantium idræts- og kulturcenter. Desværre strandede det på grund af noget med brugsretten til hallen, men sådan er det. Ikke alt lader sig gøre. Lykkeligvis gav en af de sponsorer, jeg havde fået en aftale med, rejseforsikringselskabet SOS International, alligevel 15.000 kroner, som blev brugt til farverige billeder på neonatal-afdelings vægge.

Her i eftersommeren 2015 har jeg været så heldig at få en mulighed for til at hjælpe i den samme gode sags tjeneste. Det skete, da jeg blev kontaktet af en mor, Anne, som jeg kendte fra vores fælles tid på neonatal-afdelingen. Hendes dreng sidder i kørestol, har ikke et sprog og kan ikke udføre nogen fysisk aktivitet. Derfor er hun med i foreningen Hjernebarnet, hvor forældre hjemme hos sig selv træner deres hjerneskadede børn, en del af dem for tidligt fødte, så de kan udvikle deres potentiale. Den sag vil jeg selvfølgelig meget gerne støtte. Især når jeg ser på, hvor heldige vi har været med Josefine. Derfor har jeg gjort et par af mine politikervenner på Christiansborg opmærksomme på Hjernebarnet, ligesom jeg har trykket vores regionalkendte TV2-Nord-reporter Mogens "Kom Forbi" Jørgensen lidt på maven. Han er nu "På Mission" for godgørende formål. Når man har et netværk til at sætte noget i gang, skulle man være et skarn, hvis man ikke hjalp med at bidrage til det, der virkelig er vigtigt her i livet.

K A P I T E L 1 1

CIRKUS CLINTON

Når livet bliver

**FOR
FEDT**

Vi tjente 1,2 millioner kroner på Bill Clintons besøg i Frederikshavn, og da jeg fik overstået min umiddelbart efterfølgende krise efter mit hælende besøg hos Arne Nielsson, var jeg helt oppe at køre over det. Jeg røg helt over i den anden grøft og må indrømme, at det steg mig lidt til hovedet. Jeg følte, at jeg red på en bølge af succes og var helt uovervindelig. Jeg tænkte: kom bare an! Jeg, og Leo også, havde virkelig lyst til og mod på mere af det store. Vi var nogle "sværlige kåle" og tænkte, at vi havde fundet vores model til en guldkalv. Store politiske shows og ekspansion af vores virksomhed. Sådan skulle vores fremtid være. Drosle ned for de mindre arrangementer og ind med store internationale verdensstjerner.

En blandt mange henvendelser, jeg fik efterfølgende, var fra Frederikshavns daværende turistchef, Pauli Jørgensen. Han havde inviteret den norske forretningsmand og direktør i Color Line i Norge, Terje Marcussen, med til Clinton-showet, og nu ville Marcussen, som var mangemillionær efter salget af sin virksomhed Sørlands Chips, gerne mødes med mig. Det lød spændende, og da vi mødtes, fortalte Marcussen mig, at han både var imponeret over Clintons karisma, og den indvirkning hans besøg havde haft på Frederikshavn. Så om jeg kunne hjælpe ham med også at få Clinton til hans hjemby, Bergen? Det mente jeg selvfølgelig nok, sagde jeg, og fortalte ham lidt om prisniveauet, som slet ikke afskrækkede ham. Især fordi han ud over sine egne penge også havde et godt forhold til Bergens borgmester, Herman Friele, der som ejer af Norges største kaffefirma, familiedynastiet Friele Kaffehus, heller ikke manglede noget.

Jeg kontaktede Onni Nordström og spurgte om muligheden, og der gik ikke længe, før han vendte tilbage. Det kunne godt lade sig gøre. En dag i maj 2007. Men der var tre datoer mere. Og jeg skulle tage alle fire dage, hvis det skulle lykkes. Det var jo en gigantisk mundfuld. Jeg var lige kommet mig oven på syv uger med Clinton i døgn drift for at afholde én dag. Men okay, intet føltes for stort, så jeg var klar. Og Leo var med.

I baghånden havde jeg en henvendelse fra Lars Windfeld, tidligere fodboldmålmand i AGF og nu koncerndirektør i selskabet omkring AGF, Århus Elite, som også var interesseret i at få Clinton til sin by. Så næste skridt var at kontakte Aarhus' daværende borgmester Nicolai Wammen. Det er ud fra min strategi bag alle større events, jeg står for, at byens borgmester skal være involveret som spydspids og økonomisk bidragsyder, så jeg sikrer mig byens opbakning. Lars Windfeld og jeg forelagde Nicolai Wammen den mulige plan, som han var

helt med på. Men da Clinton lige havde været i Frederikshavn, ville han gerne toppe det med et ekstra politisk verdensnavn, hvortil jeg foreslog Kofi Annan, der netop var fratrådt som FN's 7. generalsekretær og var klar til en ny karriere. Det ville blive Annans første offentlige tale, siden han fratrådte, og han var naturligvis ikke en billig herre, så det ville øge prisen en del. Men Aarhus-borgmesteren sagde blot, at han nok skulle finde pengene, foretog en opringning til den daværende rektor ved Århus Universitet, Lauritz B. Holm-Nielsen, bad om en million kroner og fik det. Sådan!

Så var to af de fire datoer solgt, og det var oplagt at prøve at få den ene af de to resterende lagt i Oslo, hvor Leo bor. Som altid begyndte jeg med at gå efter borgmesteren, den tidligere forsvarsminister Per Ditlev-Simonsen, men han var som et undtageligt fort at komme i kontakt med. Gennem flere uger talte jeg med hans rådgivere og direktører, men nærmere kom jeg ikke. Indtil en dag jeg kom i tanke om, at jeg kunne prøve via Danmarks ambassadør i Norge, Theis Truelsen, som jeg tidligere havde fortalt om vores plan. Han syntes, at det var stort, at en dansker kom til Norge og arrangerede den slags, så han inviterede mig ind på ambassaden, hvor han ringede til Ditlev-Simonsen, og 20 minutter senere sad vi på borgmesterkontoret. Det gik så stærkt gennem byen, fordi der på det tidspunkt ikke så længe efter Muhammed-krisen var vurderet en terrortrussel mod ambassaden, så når ambassadøren skulle transporteres gennem byen, foregik det med kortege og blå blink. Det var en lidt vild oplevelse, og bagefter var det ærefrygtindgydende at stå i Oslo Rådhus' forhal, hvor de uddeler Nobel-priser. Derfra fortsatte det sådan set i rasende tempo, for på borgmesterkontoret udvistest der imponerende effektivitet. Der gik en time, så var borgmesteren i spidsen for Clinton-besøget.

Den sidste ledige dato kom nærmest af sig selv via en af Leos venners søster i Australien, som havde læst, at jeg arrangerede Clinton i Frederikshavn og kendte en, der gerne ville have ham til sin hjemby, Tromsø. Derfor havde jeg pludselig, mens jeg sad på toilettet, den norske rigmand Ernst Myrbakk i røret. Han er en erhvervsmand og ejendomsinvestor, der tjente sine første penge på at sælge B&O-fjernsyn, musik, videospil og pornofilm. Og han er handlekraftig. Da vi havde talt færdig, og jeg havde tørret mig og vasket hænder og gik ind og åbnede min mail, lå der allerede en bekræftelse på, at han havde indsat 130.000 euro til mig på en spærret konto.

Dermed havde vi TOPEvents interne plakat klar, og den så helt utroligt godt

Fire fantastiske plakater. Den turné kommer jeg vist aldrig til at slå.

BUSINESS LEADER SEMINAR
42nd President of the United States of America
WILLIAM JEFFERSON CLINTON
&
Hans Blix

POLAR HALLEN
TROMSØ
Søndag d. 20. maj 2007 kl. 18.30
(Gæstebilletter kl. 16.00)

3 billettkategorier:
*GOLD • SILVER • BRONZE
BILLETTSALG: www.BILLETService.no
(*inkl. buffet)

TOPevent.no VESTREGATA WCE

Mer billettinformation på www.TOPevent.no

42nd President of the United States of America The 79 Secretary-General of the United Nations
WILLIAM JEFFERSON CLINTON & **KOFI ANNAN**
ONCE IN A LIFETIME

NRGI ARENA / ÅRHUS
Mandag den 21. maj 2007 kl. 18.30
(Gæstebilletter kl. 16.00)

3 billettkategorier:
*GULD • SØLV • BRONZE
(*inkl. buffet og Arkitektviser af Skottum)

Billetsalg: Aarhus Elite Billettkontor, tlf. 7027 3672 eller www.aarhus-elite.dk samt www.BILLETService.dk

TOPevent.no ÅRHUS AarhusElite WCE

Mer billettinformation på www.TOPevent.dk

ud: "Once in af lifetime. Scandinavian Tour 2007. TOPEvent with partners proudly present:" Og så fire dage i træk med Bill Clinton. Den 20. maj i Tromsø sammen med Hans Blix. Den 21. maj i Aarhus sammen med Kofi Annan. Den 22. maj i Bergen med Blix. Og den 23. maj i Oslo med Annan.

Det lød af meget, og det kostede også meget. I Aarhus, Bergen og Oslo skulle vi for Clinton alene betale 280.000 euro pr. gang. I Tromsø var det 300.000 euro plus 40.000 euro til ekstra flybrændstof, fordi det er så langt mod nord. I alt 1.180.000 euro eller cirka 8,85 millioner kroner. Og igen, som i Frederikshavn, er der ingen tvivl om, at Onni Nordström havde en rigtig god fortjeneste til sig selv indlagt i de priser.

I forbindelse med planlægningen af de tre shows i Norge etablerede vi vores eget kontor og udvidede med TOPEvent.no. Dermed havde vi nu tre kontorer, idet vi allerede i begyndelsen af 2007 udvidede i Danmark. Jeg havde fra begyndelsen af Leos og mit samarbejde arbejdet ud fra en filosofi om, at vi først erobrede Frederikshavn, så Aalborg, så Aarhus og til sidst København, men Leo mente, at vi skulle gøre det omvendt og tage hovedstaden først, og ja, hvorfor ikke? Jeg havde ikke glemt eventbureauet Evolution, hvor jeg var ansat en en-

The 42nd President of the United States of America

**William
Jefferson
Clinton**
&
Hans Blix

BUSINESS LEADER SEMINAR
Grieghallen, Bergen

Tirsdag 22 mai 2007 kl. 1830
Dørene åpnes kl. 1600

BILLETTSALG:
www.billettservice.no eller Grieghallen
Billett-kategorier:
Gold (incl. buffé og drikk) - silver & bronze
For more billettinformasjon - se www.temaforedrag.no

The seminar is being organised by WCE

42nd President of the United States of America

WILLIAM JEFFERSON CLINTON & ROFF ANNAN

OSLO SPEKTRUM
Onsdag den 23. mai 2007 kl. 18.30
Dørene åpnes kl. 17.30

Billett-kategorier:
*GOLD • SILVER • BRONZE
*inkl. bankett på SAS Plaza, Oslo

Billettsalg: Oslo Spektrum på tlf. 815 11 211
www.oslopektrum.no
www.BILLETTSERVICE.NO

Mer billettinformasjon på www.TOPEvent.no

kelt dag, og etter nogle møder med ejeren, Rolf Lyng Olsen, købte vi 75 procent af selskabet, der holdt til i 280 kvadratmeter på en af de fineste adresser midt på Strøget i København.

Evolution blev vi ekstra glade for nu, for vi kunne trods alt ikke klare den store Clinton-opgave alene. Inden vi rigtigt kunne begynde at koncentrere os om den, havde vi også lige noget andet stort at se til. For allerede inden den fire-dobbelte date med eks-præsidenten havde vi skrevet kontrakt med Nordstrøm om tre gange Al Gore i Danmark og i øvrigt to gange med den tidligere tyske forbundskansler, 1998-2005, Gerhard Schröder i Kina, men i det sidste tilfælde solgte vi selve planlægningen videre til en anden arrangør.

Det første arrangement med Al Gore sammen med Hans Blix var i Aalborg den 17. januar 2007 i Kongres og Kulturcenteret ved et lukket møde for ansatte og studerende ved Aalborg Universitet. Det næste var dagen efter i København. Gore var på det tidspunkt højaktuel med sin bog og film "En ubekvem sandhed", som på kontroversiel vis satte klima- og miljøforandringer på verdensdagsordenen og samme år gav ham Nobels fredspris. Derfor var han en dyr herre, der kostede 140.000 euro eller 1 million kroner pr. gang, mens Blix gik

Al Gore modtager sin æresdoktorgrad fra Aalborg Universitet omgivet af nu afdøde dekan Ole Prehn til venstre og til højre rektor Finn Kjærdsdam, der gik af i 2014. Foto: Lars Horn / Baghuset

til den mere beskedne pris af knap 150.000 kroner. Vi satsede på, at det skulle foregå i Tappehallerne på Carlsberg med plads til 3.500 mennesker og billetpriser på 1.600-2.000 kroner. Desværre blev efterspørgslen ikke, som vi håbede, så vi flyttede det til Cirkusbygningen med plads til 1.000 tilhørere og endte derfor med en økonomisk øretæve på et par hundrede tusinde kroner.

I Aalborg havde vi på forespørgsel fra universitetets dekan fået arrangeret, at Gore og Blix skulle modtage en æresdoktorgrad, som blev overrakt i forbindelse med en fin reception i Aalborgs gamle rådhus i selskab med nogle af byens spidser. Det begyndte rigtig sjovt, da Aalborg-borgmester Henning G. Jensen holdt en indledende tale, som han havde meddelt, at han ikke behøvede manuskript til. På et engelsk af nogenlunde samme årgang som Erik Sørensens til Clinton i Frederikshavn afsluttede han talen med at sige, at: "Here in Denmark we have this tradition that we drink up or the resten in the hair", og så tømte han sit glas. Der er da humor, der vil noget, men jeg gad egentlig godt vide, hvad Gore, Blix og universitetets intelligentsia syntes om den bemærkning.

Jeg og mine folk fra Frederikshavn stod for det meste af det praktiske i Aalborg og sørgede også for transporten af Al Gore, der skulle hentes i Glasgow.

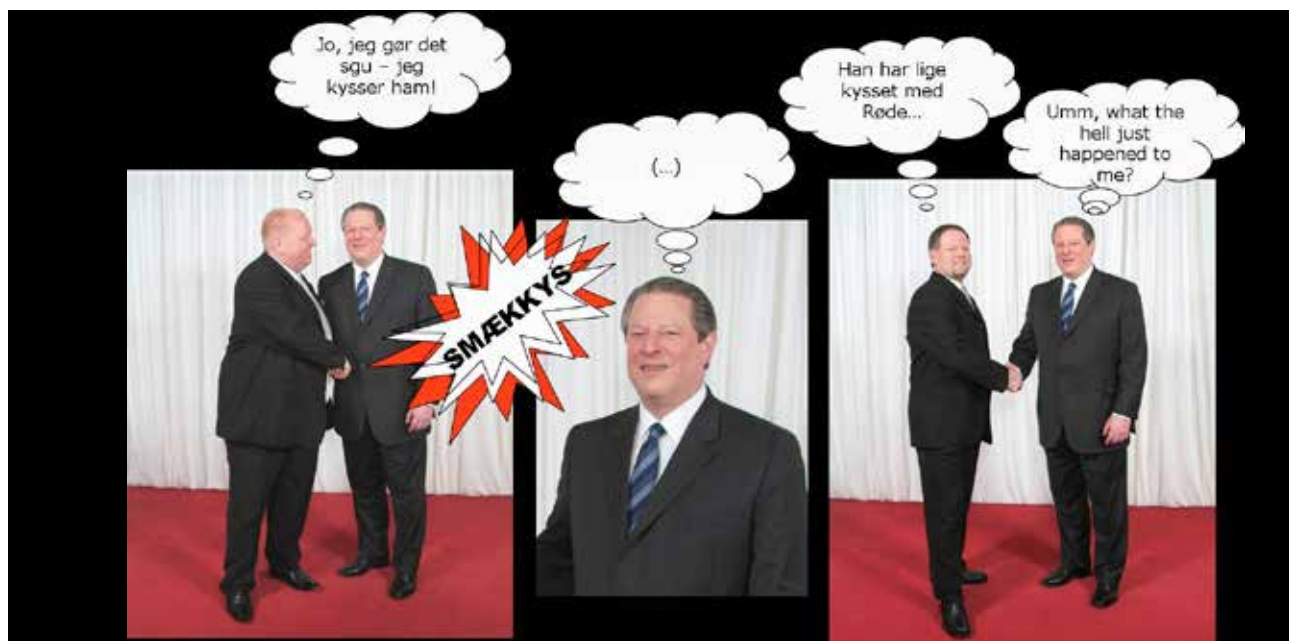
Sådan så der ud inde i kroppen på den smukke Falcon Jet.

Når man har med den slags politiske stjerner at gøre, kan det jo ikke foregå med Ryan Air og DSB, så jeg lejede en privat Falcon Jet til at hente ham, fragte ham videre til København og derfra til Frankfurt, hvor han havde en efterfølgende aftale. Da det var mig, der betalte turen, og da det nok var den eneste gang i mit liv, jeg ville få mulighed for at flyve i privat jet af den størrelse, bestemte jeg mig for at flyve med fra Aalborg til København. Det var en eksklusiv oplevelse at sidde der sammen med Gore, Blix, en PET-agent og Nordström og blive vartet op af to stewardesser, der serverede drinks. Men det var også en dyr omgang, der kostede det samme som Clintons toilet, 250.000 kroner.

Da vi kom til København, hvor Evolution stod for det meste, skulle vores stjernegæster bo på SAS Royal-hotellet. Der var de så søde at låne os to af de Ægget-stole, de havde stående i receptionen, så Ole Hust og Søren Brogaard kom slæbende med to ægte Ægget-stole på hovedet, for at Jens Gaardbo endnu en gang kunne sidde ordentligt, når han skulle interviewe en amerikansk eks-(vice-)præsident. Gore viste i øvrigt flere prøver på sit gode humør den dag. På vej fra sin suite ned til receptionen for at fortsætte til Cirkusbygningen stort set på den anden side af gaden satte elevatoren sig fast. Det var en kritisk situation,

fik vi at vide af hans assistent, for han lider af elevatorskræk, men selvom der næsten gik et kvarter, før vi fik ham ud, var der ingen sure miner, og da han endelig kom over i Cirkusbygningen og så et stort banner, vi havde fået hængt op midt i salen med et portræt af ham, stoppede han op og spurgte: "Hvem er den unge, slanke mand?" Han havde vel taget 20-30 kilo på, siden billedet var blevet taget. Og han viste mere humor, da han indledte sin tale med at sige: "I used to be the 43rd President of The United States." Det var han faktisk ganske kortvarigt efter præsidentvalget i 2000, men efter nye stemmeoptællinger og en afgørelse i USA's højesteret endte George W. Bush som landets 43. præsident.

I det hele taget var det noget mere løst og nemt med Al Gore end med Bill Clinton. Ikke på grund af dem personligt, men fordi Gore ikke er bevogtet så massivt som sin tidligere chef. Der var kun to-tre PET-folk, der fulgte ham. Men så gik det også lidt galt. Da Hans Blix og Gore var færdige på scenen, havde vi det halve Folketing inde for at få taget billeder sammen med Gore, og det tog så lang tid, at vi kom i tidsnød. Pludselig skulle det gå stærkt med at få ham og

En medarbejder fra Evolution i København lavede med humor denne skitse efter Al Gore-besøget. Ja, det er jo mig til venstre, og det er Ole Hust til højre.

Blix til lufthavnen. Tre PET-biler fløj af sted, og efter den afsluttende travlhed kunne jeg ånde lettet op. Nu var det slut for vores vedkommende. Bortset fra at der ikke gik mere end 10 minutter, før min telefon ringede. Det var min bekendte PET-chef fra Clinton-showet i Frederikshavn. "Har du stadig Hans Blix hos dig?" De havde simpelthen glemte ham, og da jeg fandt Blix og stod sammen med ham og ventede på, at de skulle komme retur for at hente ham, fortalte han uden nogen som helst bitterhed eller bebrejdelse, at det ikke var første gang, det var sket. Han er sådan en rar mand.

Vi var i slutningen af januar, og der var kun fire måneder til Clinton Scandinavian Tour, som vi nu for alvor skulle i gang med og samtidig holde hemmeligt, indtil vi kunne styre offentliggørelsen og få den optimale medieomtale ud af det. Først offentliggjorde vi Bergen, og borgmester Herman Friele og jeg var i alle norske medier og tale om, hvordan det var en enestående mulighed for at profilere Bergen i resten af Norge og endda sætte byen på verdenskortet.

Dernæst var det Tromsø, hvor alt gik så nemt, fordi Ernst Myrbakk havde sørget for selskab af sine forretningspartnere og ligeledes multimillionærer, Toyota-magneten Tormod Harila og glarmester- og galleriejer Per Krane. Til sammen satsede de 2,2 millioner kroner på projektet, og de kunne få alt til at glide. Ligesom vi fik stor hjælp af vores pressechef, Kim Nordli, som i forvejen var pressechef for Tromsøs projekt med at blive Norges kandidat til de Olympiske Vinterlege i 2018. Den 20. februar offentliggjorde vi det i Tromsø, på Rica Ishavshotel, og da jeg bagefter lå på mit værelse på hotellet og fik en lur, blev jeg vækket af Ole Hust, der havde tændt for fjernsynet og set nyhederne på NRK. Der udtalte Herman Friele, at han følte sig "luret", og han var "sur, følte sig holdt for nar" og var "stærkt irriteret" over, at Clinton kom til Tromsø. Endda før hans by, Bergen. Han mente, at Tromsø havde "tilranet" sig Clinton, og han brokkede sig over, at arrangøren - mig - ikke havde informeret om det og ikke forstod følelserne i det.

Der var åbenbart noget, jeg ikke vidste om Norge, og det var, at de tre regioner omkring Bergen, Tromsø og Oslo, kæmper mod hinanden. Indædt åbenbart. I krig nærmest. Det anede jeg altså ikke, så jeg havde ikke været i ond tro ved ikke at fortælle det i Bergen. Jeg tænkte, ligesom når jeg arrangerer koncerter, at hvis der er langt nok geografisk mellem de forskellige byer, så er det ikke noget problem, fordi de ikke tager publikum fra hinanden. Men det handlede om historie og stolthed og tilsyneladende også om at træde lidt på hinanden,

Forberedelserne i Tromsø er i gang dagen før, vi offentliggør besøget i den direkte transmitterede pressekonference fra Rica Ishavshotel. Til venstre og højre for mig er det Søren Brogaard og partner Tormod Harila. Overfor mig er det pressechef Kim Nordli og i blå trøje partner Ernst Myrbakk. Foto: Ole Hust

for Tromsø-borgmester Herman Kristoffersen var fremme og kommentere med største selvfølge, at det da kun var helt naturligt, at Clinton kom til Tromsø først.

Straks efter Herman Frieles tv-udgydelser ringede jeg til ham, og over for mig var han helt rolig og forklarede, at hans utilfredshed mest af alt var et politisk spil, fordi det var hans plan at han ud af de 750.000 norske kroner, han havde garanteret mig i støtte, ville tage de 200.000 fra kommunekassen. Problemet var, at det endnu ikke var blevet formelt behandlet i kommunalbestyrelsen, hvor han havde politiske modstandere, som med Tromsø forrest i billedet nok ikke var særlige villige til at støtte hans bevilling. Han beklagede samtidig, at han var nødt til at hænge mig ud, og han garanterede, at jeg ville få hele det lovede

beløb. Hvilket jeg også fik, betalt af hans egen lomme, fordi han er en mand af ord og ære. Mindre forsonlig var chipsmillionæren Terje Marcussen, som følte sig så meget ført bag lyset, at han ikke ville samarbejde mere med mig. Løsningen på det blev, at de kørte arrangementet i Bergens Grieghallen uden vores praktiske deltagelse.

Inden de fire majdage med Clinton havde vi lige en enkelt vigtig dato mere. Tirsdag den 6. marts skulle vi i Arena Nord i Frederikshavn afholde det tredje og sidste arrangement med Al Gore, som jeg havde glædet mig ekstra meget til. For ligesom med Clinton var der en til af verdens største politikere, som jeg beundrer og længe havde haft en drøm om at møde: Mikhail Gorbatsjov. Den store leder af Sovjetunionen fra 1985-1991 og manden der fik Nobels fredspris 1990 for at opløse den forhadte kommunistiske union uden krig og til næsten udelt international glæde. Desværre meldte han afbud to dage før, hvor jeg modtog en sygemelding – på russisk. Jeg har endnu ikke fået den oversat og fundet ud af, hvad der var i vejen med ham. Ud over min personlige ærgrelse var det en krisesituation i forhold til publikum, der havde købt billet. Vi løste det sådan, at vi tilbød folk, at de kunne få halvdelen af billetprisen tilbage. Det var der naturligvis en del, der fik, men der var faktisk kun få, der decideret brokkede sig, og der var også en hel del, der ikke ville have penge tilbage. Tilbage stod 1.700 billetkøbere, som fik en god oplevelse med Al Gore, og da vi havde en forsikring mod aflysning, som gav os 400.000 kroner i erstatning, endte vi alligevel med et overskud på et par hundrede tusinde.

Herman Friele med borgmesterkæde.

<<

Hvem kan russisk? På denne lægeerklæring skulle der gerne stå, at Gorbatsjov har været udsat for en faldulykke og derfor ikke kommer til Frederikshavn.

>>

*Et umenneskeligt pres gennem mere end ni måneder, begynder for alvor at sætte sit præg på mig, her på Rica Ishavshotel.
Foto: Hans Christensen*

De sideløbende forberedelser til Clinton i Tromsø mindede mig om den måde, som borgerne i Frederikshavn tog imod både Clinton og Gore. Alle var begejstrede, var engagerede og ville gerne hjælpe, fordi de syntes, at det var stort for deres by. Det kørte faktisk så godt, at vi allerede der drømte om, at vi i fremtiden kunne stå for mindst et stort årligt arrangement i Tromsø, selvom det er noget af en anstrengende afstand at komme derop nord for Polarcirklen. Der er 2.000 kilometer mellem Frederikshavn og Tromsø eller lige så langt som fra Frederikshavn til Cannes ved Middelhavets kyst. I løbet af fire måneder pendlede jeg turen syv gange. Hver vej med tre transitstop undervejs i lufthavne. Jeg var tilmed så uheldig, at min bagage forsvandt eller blev forsinket – hver gang. Den ene gang efter offentliggørelsen af Clinton-dagen varede hjemrejsen fire døgn på grund af voldsom snestorm i både Norge og Danmark. Og en af gangene rejste jeg endda direkte fra Tromsø via København til Sydafrika for at være med på en golftur, som Frost og jeg var så heldige, at Leo inviterede til, for ellers kunne vi ikke være med. Jeg kan ikke huske meget golf fra den tur, for hver eneste dag havde jeg utallige telefonmøder med diverse forbindelser i de fire Clinton-byer.

Arrangementet i Tromsø blev også lidt af en udfordring mod slutningen. Showet skulle foregå i Polarhallen, som er en overdækket fodboldbane med kunstgræs, hvor det var et kæmpe arbejde at lægge gulv, bygge scene, pakke

alle vægge ind i sort stof og gøre plads til 3.500 mennesker. Værst var det dog, at Secret Service tre dage før arrangementet ville have ændret en masse i vores planer, fordi det viste sig, at det var ting, som Nordström havde godkendt men ikke havde dækning for længere oppe i systemet. Desuden skete der det, at når vi havde fulgt anvisningerne fra en Secret Service-agent og fået det godkendt, blev det en time senere forkastet af en anden Secret Service-agent. Folk med forstand på den slags har fortalt mig, at det er et typisk magtspil i Secret Service, hvor især de nyligst tilkomne agenter er nogle stræbere, der gerne koster rundt med arrangører for senere at blive underkendt af deres overordnede. Dagen før showet blev Ernst Myrbakk så stiktosset over det, at han ønskede at aflyse det hele. Han gad slet ikke se på Clinton men skulle nok betale alligevel. Der blev Nordström alligevel nervøs og bad mig hjælpe ham, og vi fik kølnet Myrbakk. Måske hjalp det også lidt med billetter til forestillinger med nogle stjerner, som Nordström havde i sin promotorstald.

Jeg var ellers fristet til at slå til på hans tilbud om aflysning. Efter endnu en nat næsten uden søvn spekulerede jeg seriøst på, om det var værd at bruge et halvt år af mit liv med så meget stress. Heldigvis var det samme dag, Hans Blix ankom og virkede oprigtigt glad for at se mig. Han er virkelig en hyggelig bedstefar, på dengang 78 år, og vi grinte meget sammen, da jeg fortalte ham, at min kæreste Marlene var blevet så vild med ham i Frederikshavn, at det sidste,

hun sagde til mig inden min afrejse, var, at der var to mænd i hendes liv: Hans Blix og mig.

En anden grund til at jeg holdt modet oppe, var, at jeg havde Hans Christensen, min gamle ven der introducerede mig til Johnny Madsens "Akvariefisk" på Frederikshavn Lokal Radio med som min personlige assistent. Han skulle også skrive en artikel til NORDJYSKE Stiftstidende, men da journalister ikke var tilladt i inderkredsen, var han officielt seniormedarbejder i TOpevent og udstyret med et ansættelsesbrev. Han kom endda så langt ind, at han kørte en af bilerne i kortegen, da de skulle bringe Clinton til hotellet, og da han holdt i lufthaven, kom der en Secret Service-agent og smed en sort sportstaske og en golftaske påtrykt Clintons navn og præsidentielle segl ind i bilen. Men der var langt mere drama på vej. For på tilbageturen til hotellet lød der pludselig skud omkring kortegen. Nu var journalisten pludselig meget tæt på en mulig historie med sikkert internationalt potentiale: Clinton i attentatforsøg! Men det viste sig, at skuddene kom fra et jagtselskab i fjeldet, som grænser lige op til byen. Dermed var det dog ikke slut med de journalistiske åbninger for Hans. Tilbage ved hotellet, da han ville bære Clintons tasker ud af bilen, opdagede han nemlig, at der ud af sportstasken var faldet en lille sort lommebog, med hvad der lignede Clintons personlige telefonnumre. Tænk hvad en journalist kunne have brugt det til. Men nu var Hans jo min betroede ansatte, så han lagde selvfølgelig lommebogen tilbage i tasken med det samme.

Seniormedarbejder i TOpevent, Hans Christensen, i samtale med pressechef Kim Nordli. Klokkeren er cirka 03, og midnatssolen danser. Foto: Ole Hust

Der hygges backstage i Tromsø. På billedet til venstre er det borgmester Herman Kristoffersen, som også ses siddende på billedet til højre, hvor det til venstre er Soein Ludvoigsen, Norges tidligere fiskeriminister og aftenens moderator, og til højre er det Hans Blix.

Foto: Yngve Olsen Sæbbe

Da aftenen kom, hvor Clinton betrådte talerstolen i Polarhallen, måtte jeg trods min gode mavefornemmelse for Tromsø konstatere, at vi var blevet ramt af et skuffende billetsalg. Desværre var der sket det, at vores lokale arrangørpartnere troede, at billetterne ville sælge sig selv, så den første måned efter offentliggørelsen tog de på ferie, og bagefter kom der aldrig rigtig gang i salget. Måske også fordi byen var godt vant med store navne. De havde tidligere haft besøg af både Pave Johannes Paul II, Nelson Mandela og Mikhail Gorbatsjov. Således endte der med ikke en gang at være halvt fyldt med 1.500 mennesker, hvoraf 40 VIP-gæster havde betalt 10.000 kroner for håndtryk og billede med Clinton.

Men det blev en velgennemført aften. Alt klappede. Clinton var i godt humør. Og på trods af det økonomiske tab var der ingen utilfredshed hos de tre millionærsmusketerer, der dækkede underskuddet med et par hundrede tusinde kroner hver og tilmed et smil, fordi de var glade for at have givet noget stort og flot til deres by. Så alle var godt tilfredse, og der var god stemning, da vi bagefter mødtes til VIP-reception på Rica Ishavshotel ned til havnen og med udsigt til midnatssol, fordi der er lyst døgnet rundt på den tid af året. Lige indtil Nordström dukkede op og kom med en hel skidtspand med kritik af ting, som han

mente var fejl og ting, der var gået galt, og som han gav mig hele skylden for.

Efter det var jeg glad for, at det var Evolutions folk, der i samarbejde med Århus Elite stod for arrangementet i Aarhus med Clinton, Kofi Annan og et samlet budget på 3,75 millioner kroner. Heraf var der 200.000 kroner i støtte fra Nicolai Wammens kommunekasse og en million kroner fra Aarhus Universitet, som til gengæld kunne invitere studerende med til topmødet og få mulighed for at møde Clinton og Annan. Det blev en kæmpe succes med en helt fyldt NRGi Arena, 4.000 mennesker.

Derfra fortsatte Clinton og hans stab til Bergen, hvor arrangørerne havde regnet med, at alle 2.100 billetter ville være revet væk på kort tid. De solgte kun 1.400 og gav mig skylden, fordi de mente, at det skyldtes, at jeg mod bedre vidende havde bildt dem ind, at foredraget i Bergen ville være det første, Clinton skulle holde i Norge. Samt at jeg var vidende om, at netop det var betingelsen for støtten fra Bergen Kommune ved Herman Friele. De mente, at det var årsagen til, at mange mennesker undlod at købe billet, hvilket de ellers "havde udtalt, at de ville", som der stod i brevet fra deres advokater, som de pudsede på os med krav om, at TOPevent skulle betale 1.339.602 norske kroner til dækning af deres forventede fortjeneste plus det reelle underskud. Vi dækkede som aftalt vores andel på godt 750.000 norske kroner som dækning af omkostninger, og resten måtte de kigge i vejviseren efter, for jeg havde på intet tidspunkt lovet dem, at Clinton ville komme til deres by først.

Sidste stop på Clinton Scandinavian Tour var som bekendt Oslo, hvor vores team med Ole Hust, Henrik Ølgod og Kim Nordli stod for det sammen med Leo og Anita og min TOPevent-betroede ven, Søren Brogaard, som havde hovedansvaret og havde været der flere dage i forvejen.

Til stor efterfølgende morskab for os alle kom Søren ikke alene til at stå for en masse praktisk planlægning, han blev også viklet ind i rigtig meget politi- og Secret Service-lignende arbejde såsom at køre med i kortegen, der skulle hente Clinton i lufthavnen. Da han holdt klar på p-pladsen ved SAS Plaza Hotel i en otte personers Mercedes Vito-van, som vi havde lejet, bemærkede han, at nogle folk fra Secret Service og den norske sikkerhedstjeneste PST var uenige om noget med indregistreringen af en af bilerne i kortegen. Og bedst som han sad og huskede på, at han i forbindelse med Clinton-besøget i Frederikshavn havde fået at vide af danske PET-folk, at værtslandets politi altid bestemmer over Secret Service, var der pludselig to Secret Service-agenter, der flåede døren

til Vito'en op, kastede sig ind og beordrede: "To the airport!" Søren, der skulle være fulgt efter nogle af de andre biler, kendte ikke vejen til lufthavnen, men kørte i, hvad han formodede, var den rigtige retning. På et tidspunkt holdt han stille i en kø i en tunnel, da to motorcykler med udrykning kom og skubbede bilerne i køen væk. "Follow them. Step on it. Step on it," råbte de to agenter, og da han fulgte ordre, drejede han ud i Clinton-kortegen, der som på film i bedste amerikanske stil havde fri adgang hele vejen til lufthavnen.

Da han holdt derude, kom norsk politi og sagde, at de skulle overtage hans bil. Det viste sig, at det var den, Clinton var tiltænkt at skulle sidde i, da de havde tilbageholdt den oprindeligt tiltænkte bil, fordi den var på amerikanske nummerplader. Det eneste, Søren kunne tænke på, var, at han syntes, at det var pinligt at Clinton skulle køre i en udlejningsbil, hvor han havde bemærket, at benzindækslet ikke kunne lukke og derfor hang og dinglede. Desuden undrede han siger over, at de Secret Service-tasker, som han kom til at sidde ved siden af i en civil norsk politibil på vej tilbage til hotellet, var fyldt med våben. I Danmark havde PET konfiskeret alle deres våben som noget af det første, efter de ankom.

I Oslo Spektrum, med en daglig lejepris på 800.000 norske kroner og plads til 8.600 tilskuere, var der ikke mere end 2.000, der havde købt billet. Men det forhindrede ikke Clinton og Annan i bagefter at gå ud for at fejre deres solide bidrag på den eksklusive Grand Café i centrum af Oslo. Imens ventede Søren i bilen udenfor, så han kunne bringe Kofi Annan og hans kone og privatsekretær til lufthavnen. Da middagen var færdig, og selskabet kom ud på gaden, blev de mødt af en masse private og pressefolk, og Clinton blev omringet og stod længe og hilste på og talte med folk og gav autografer og billeder, som han nu gør. Annan, derimod, fik hurtigt passage til bilen, og han blev så utålmodig i ventetiden på Clinton, at han to gange bad sin sekretær sige til Søren, at han skulle køre, ellers ville de stige ud og tage en taxa. Det kunne Søren selvfølgelig ikke risikere, så han gik ud og spurgte en Secret Service-agent, om han måtte køre, men han fik meget bestemt at vide, at han skulle sætte sig ind i bilen og vente, og det skulle Annan også, for de skulle følges i kortege med Clintons bil. I bakspejlet kunne Søren konstatere, at det tilsyneladende ikke rigtig passede den tidligere generalsekretær og Nobels fredspris-vinder anno 2001.

Da Annan var sendt afsted, og TOPEvent-holdet mødtes på hotellet for at gå videre ud i byen og fejre det, bestilte Kim Nordli syv taxaer, en til hver medar-

Det sejeste hold der findes, i midten sammen med Bill Clinton og Kofi Annan backstage i Oslo Spektrum. Fra venstre er det Ole Hust, Kim Nordli og Søren Brogaard.

bejder, og så bad han de undrende chauffører køre en tur i kortege rundt i byen. Var der nogen, der havde fortjent sådan en tur, var det Søren og kompagni.

Clinton blev og overnattede i kongesuiten på 360 kvadratmeter på 28. etage på SAS Plaza, og næste formiddag da han skulle på Aker Brygge lystbådehavn for at spise frokost med en af Norges rigeste mænd, Kjell Inge Røkke, på hans luksusyacht, var Søren igen en del af kortegen. Mens han havde Secret Service-agenter i bilen, sms'ede han til pressechef Kim Nordli, hvor de skulle hen, så Nordli kunne underrette videre til sine pressekontakter. Hvorefter Søren

Det norske kronprinsepar Haakon og Mette-Marit hilste også på Kofi Annan og Bill Clinton i Oslo Spektrum, hvor de blev kørt ind i en limousine gennem en eksklusiv vej tunnel under hallen.

hørte Secret Service-folkene undre sig over, hvordan der allerede kunne være omkring 10 journalister og fotografer fremme på Aker Brygge. Det har vi også grint meget af siden.

Til gengæld var der ikke meget morskab ved Leos og min fejlbedømmelse. At vi troede, at danskere og nordmænd lignede hinanden rent mentalt, blot med det plus til nordmændene at de var rigere. Der tog vi grueligt fejl. De var i hvert fald ikke meget for at komme til lommerne og købe Clinton-billetter.

K A P I T E L 1 2

LIVSKRISE

Når livet bliver

**FOR
FEDT**

Nu fortæller jeg sandheden. Der er ikke mange, der har vidst det indtil nu. Men jeg var der slet ikke til de tre sidste majdage 2007 med Bill Clinton. Mens han talte i Aarhus, Bergen og Oslo lå jeg totalt underdrejet i mit hus i Frederikshavn eller sad og restituerede på min terrasse ud over Bangsbo Å.

Det begyndte allerede to uger op til Al Gore og Mikhail Gorbatsjov i Frederikshavn den 6. marts, hvor jeg var helt ude af billedet. Det var lige efter pressemødet og balladen i Tromsø, hvor jeg følte mig så slidt, at jeg var nødt til at trække stikket og aftale med Ole Hust, Søren Brogaard og Claus Pedersen, at jeg ikke var til at komme i kontakt med i nogle uger. Vi var bare nødt til at holde det hemmeligt for omverdenen, for vi havde ikke råd til at vise tegn på slinger og svaghed.

Sandheden er, at jeg gik helt ned. Blev syg af stress, var frustreret, bange, deprimeret og kunne ikke overskue noget som helst andet end at være i Leos sommerhus i Bratten Strand 15 kilometer nord for Frederikshavn, hvor vi boede, fordi vores hus var ved at blive bygget om. Derude væltede jeg simpelthen om på gulvet, sov næsten ikke, men lå bare på en madras på gulvet og så tv, mens Marlene servicerede mig med det mest livsnødvendige.

Hust, Brogaard og Claus Pedersen kiggede forbi, og de var den eneste kontakt, jeg havde i de 14 dage, det varede, før jeg kom op igen. Det betød, at de stod med alt arbejdet med planlægningen af Gore og Gorbatsjov alene, og de måtte derfor knokle meget mere, end de gjorde i forvejen. Især Claus var ikke særligt imponeret eller begejstret, men jeg tror faktisk, at det gjaldt mit liv, for hvis jeg ikke havde trukket stikket, havde jeg fået et hjerteslag. Jeg var sikker på, at manden med leen stod lige rundt om hjørnet. Det var virkelig livsnødvendigt for mig på det tidspunkt at få koblet helt af, og det gjorde jeg så. Men jeg må også indrømme, at jeg samtidig levede utroligt hårdt og misbrugte min slidte kæmpekrop med lidt rigeligt alkohol og en del sovepiller for at få hjernen til at koble fra. Når Marlene sov, tømte jeg en flaske hvidvin eller to for at få ro i øverste etage, for jeg følte mig meget presset. Hver morgen var jeg så dårlig af mavesyre, der stod helt oppe i halsen af presset og hvidvinen, at jeg kastede op på stranden, når jeg gik tur med Marlenes hund, Chili. Som i øvrigt blev om-døbt til Madsen efter min musikalske stjerneven, fordi den lugtede, pruttede og savlede ligesom ham.

Det stod på frem til søndagen før Gore og Gorbatsjov, da afbuddet fra Gorbats-

Her har jeg lige rejst mig fra gulvet i Leos sommerhus for at møde Al Gore i Arena Nord og få taget billedet sammen med Steen Karlsen. Jeg blev lukket ind ad bagdøren og kørte tilbage til sommerhuset lige efter for at undgå kontakt med publikum og andre mennesker.

job kom. Det var så meget krise, at jeg var nødt til at rejse mig og kalde til møde på mit kontor. Et "war room", som den gamle jægersoldat Claus Pedersen kaldte det. Men vi fik klaret den krig også, og jeg fik samlet mig til sammen med Claus at få gennemført Gore. Ligesom det lykkedes mig at tage mig sammen til at gå i front for de fortsatte forberedelser til Clintons Scandinavian Tour og afviklingen af Tromsø.

Det gik sådan set rigtig godt, indtil Onni Nordström gav mig den skideballe foran alle VIP'erne på Rica Ishavshotel og sluttede med at fortælle mig, at jeg selv måtte finde til Aarhus dagen efter. Hans Christensen og jeg skulle ellers have fløjet med Hans Blix i et privatfly, som Nordström godt nok havde booket, men TOPEvent havde betalt. Det føltes som om han smadrede en skovl i hovedet på mig, og det viste sig, at jeg åbenbart var mere end almindeligt skrøbelig. Summen af flere måneders pres og økonomisk risiko var ellers afløst af glæde over, at det første af de fire shows var vel gennemført, men det blev pludselig reduceret til ingenting, og det blev for meget for mig. Jeg knækkede helt sammen. Eller som Hans skrev i sin reportage "Cirkus Clinton" i NORDJYSKE Stiftstidende, lignede jeg en, "der har cyklet fra Frederikshavn til toppen af Mount

*Et billede på min sinds-
tilstand: sort. Selvom jeg
var midt i min karrieres
højdepunkt – her on top
of the World på Rica
Ishavshotel – med de fire
Clinton-dage i træk, følte
jeg, at jeg skulle være hel-
dig bare at overleve.
Foto: Hans Christensen*

Everest på en gammel damecykel og nu punkterer 200 meter før toppen.”

Vores norske pressechef, Kim Nordli, har også fortalt mig, hvordan han oplevede det. ”Jeg har aldrig tidligere set et menneske blive så fuldstændig knust af et andet menneske lige foran mine øjne. Al kritik var uberettiget og et godt eksempel på Onni Nordströms manglende menneskeforståelse og empati. Det er farligt at spekulere på, hvorfor hans skideballe kom, men hvis jeg skulle spekulere, så var det, fordi Røde fik mere opmærksomhed end ham i forbindelse med arrangementet. En solkonge skal altid selv eje glansen af solen.”

Efter Nordström var gået amok på mig, gik Kim, Ole, Hans og jeg op på mit hotelværelse og diskuterede, hvad jeg skulle gøre. Vi vidste, at Nordström, før han lod al sin galde flyde ud over mig, havde set DR's 21 Søndag-nyheder med et indslag, som vi havde båndet deroppe to uger før, hvor jeg stod frem og fortalte, at jeg var arrangør. Jeg havde fortalt ham om indslaget, men alligevel blev han så rasende over det, at han havde ringet til DR for at få indslaget fjernet fra deres hjemmeside. Jeg prøvede nu det samme. Først forsøgte jeg at få fat i den journalist, der havde produceret indslaget, men han svarede ikke der klokken 03

om natten. Næste mand, jeg forsøgte, var min gode DR-ven, Michael Plejdrup, der tog telefonen, fordi han kunne se, at det var mig der ringede, men han fortalte, at man ikke bare sletter noget fra DR, der er blevet vist, så han kunne ikke hjælpe. Jeg måtte give op og gik i seng. Men jeg kunne ikke sove. Det eneste, jeg tænkte på, var, at jeg ville ud af byen og hjem med det først mulige fly.

Hans Christensen kunne heller ikke sove og ville også hjem, men vi havde det praktiske problem, at min telefon var blevet lukket på grund af endnu en gang overforbrug, og Hans havde ikke udlandstelefoner på sin. Derfor tog vi bare chancen og kørte til lufthavnen i håb om, at der var plads på det første fly til Oslo. I lufthavnen fandt jeg en mønttelefon og ringede til Leo, og mens tårerne løb ned ad kinderne på mig, var det eneste, jeg kunne sige, at: "Jeg kan ikke mere. Jeg vil ikke mere."

I flyet på vej til Oslo tog jeg min telefon frem, fandt Nordströms nummer og trykkede "slet". Så var han ude af mit liv, og jeg har ikke talt med ham siden. I Oslo ringede jeg igen fra en mønttelefon til Leo, som indvendte, at jeg ikke måtte give op, for på den måde lod jeg jo Nordström vinde sit magtspil - "og det må du ikke," forsøgte han. Men jeg var ligeglad. Jeg var færdig. Jeg ville hjem.

I flyet videre til København sad jeg og småhulkede hele vejen men formåede at holde det nogenlunde inden i mig, mens Hans sad og holdt lidt om mig og stille forsøgte at trøste mig. Nede på jorden i Kastrup virkede min telefon igen, fordi Søren Brogaard havde sørget for at få den åbnet, og Leo ringede til mig. Det eneste, jeg var i stand til at sige, var at gentage: "Jeg kan ikke mere." Så faldt jeg helt sammen. Jeg kunne ikke en gang stå på mine ben, så jeg måtte gribe efter et tøjstativ i en af lufthavnsbutikkerne og hang der og stortudede, mens Hans måtte støtte mig og tage min telefon og fortælle Leo, at jeg ikke var i stand til at tale.

Det var selvfølgelig helt forfærdeligt at stå der til offentligt skue og krænge mig sådan ud i et totalt sammenbrud, men det føltes egentlig som en forløsning. Jeg havde faktisk bogstaveligt levet med Clinton, og lidt Gore, i døgn drift fra den 7. august 2006 til den 21. maj 2007. Det var ni en halv måneders ophobet stress, der kom ud på en gang. Det var ligesom at lukke luften ud af en luftballon, og det var en kæmpe lettelse bagefter. På flyveturen fra København til Aalborg følte jeg ro i min krop for første gang i ni måneder, og det var en dejlig følelse at ringe til Marlene fra Aalborg og fortælle, at nu kom jeg hjem. Direkte i seng.

Derfra overtog Leo hele det overordnede ansvar. Jeg havde gabt over alt for meget. Stress og bekymringer over Clinton i Frederikshavn, vores udvidelser med mandskab i både Frederikshavn, København og Oslo, økonomisk tab på Gore i København og planlægning og efterfølgende dårligt billetsalg til Clinton Scandinavian Tour. Det var en spændende tid og både de bedste og værste ni måneder i mit liv. Oven i havde jeg mine problemer med min tiltagende massive vægt, og det viste sig, at summen af alle de ting bogstaveligt talt ikke var menneskeligt muligt. Ikke for mig i hvert fald. Jeg rullede om på skjoldet. Jeg havde ikke kræfter til mere. Jeg havde ikke mere i mig, heller ikke trods. Jeg har aldrig i mit liv prøvet at være så opgivende. Det var så absolut mit livs største krise indtil da.

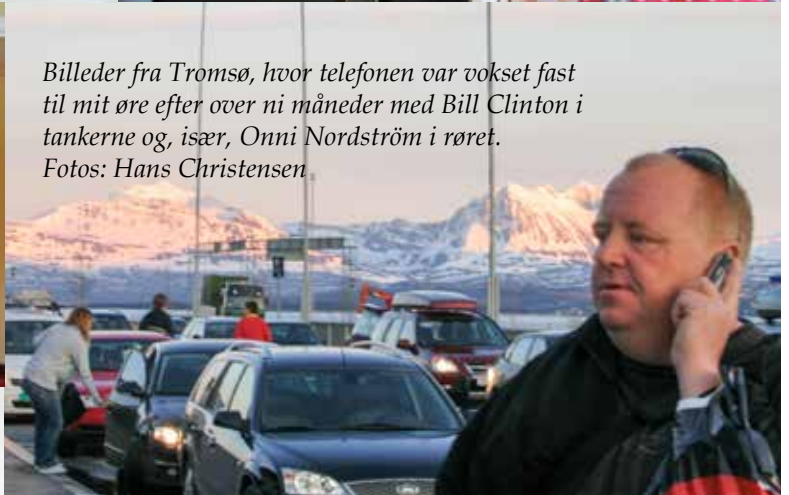
I de forudgående ni måneder havde det føltes, som om min telefon næsten var groet fast til mit venstre øre. Jeg talte nærmest i telefon i døgndrift. Med flere hundrede mennesker, der var involveret i de fem Clinton- og tre Gore-arrangementer. Plus at der konstant var en masse pressefolk, der ville have informationer. Det var slet ikke unormalt med dage med 12-14 timer i telefonen. Jeg talte så meget, at min telefon to gange blev lukket af teleselskabet, fordi jeg havde talt for over 20.000 kroner. De eneste tidspunkter, jeg havde rigtig fred, var, når jeg var ude at flyve, og ingen kunne ringe til mig imens, og der gik jeg altid nærmest ud som et lys af lettelse og træthed.

I rigtig mange af samtalerne og en stor del af taletiden var det Nordström, der var i den anden ende. Han ringede hele tiden. 20-30 gange i døgnet. Ofte om natten. Han havde heller aldrig prøvet at have så travlt, og han skubbede rigtig mange af sine bolde over til mig og byggede presset op. Efterhånden fandt jeg ud af, at mange af alle de besværligheder, balladen og usikkerheden, vi oplevede, når vi for eksempel byggede arenaer og haller om til at huse Clinton-arrangementerne, skyldtes, at Nordström ikke fortalte videre til Clintons amerikanske agent, at han solgte arrangementet videre til os. Han sagde altid, at vi ikke måtte sige, at vi kom fra TOPEvent, og vi stod ikke som medarrangør, og derfor samarbejdede Secret Service og lokale samarbejdspartnere som udgangspunkt selvfølgelig ikke med os.

Nordström var egentlig bare et mellemlid mellem Clintons management og mig, og han ville ikke have, at vi havde direkte kontakt. I første omgang tænkte jeg, at det nok var, fordi det ville gøre ham overflødig, og at jeg måske kunne finde ud af, hvor meget han tjente som mellemmand uden den store arbejdsind-

*Billeder fra Tromsø, hvor telefonen var vokset fast til mit øre efter over ni måneder med Bill Clinton i tankerne og, især, Onni Nordstrøm i røret.
Fotos: Hans Christensen*

sats. Senere fandt jeg ud af, at der står i hans kontrakter med den amerikanske agent, at Nordström ikke må sælge arrangementet videre, og det var vel sagtens derfor, at han blev så rasende efter 21 Søndags indslag, for han frygtede nok, at næste skridt blev, at hans forretningsmetode blev afsløret.

Under alle omstændigheder fik jeg i løbet af vores samarbejde at føle, at Nordström i den grad skiftede karakter. Det begyndte med, hvad jeg anså som et venskab, et partnerskab, ja vi var nærmest soulmates i forståelsen af hinanden. Siden følte jeg mig mere og mere usikker på ham, fordi han modarbejdede mig og hele tiden kørte en magtkamp for at vise, at det var ham, der bestemte. Til sidst måtte jeg erkende, at jeg havde taget alvorligt fejl af manden.

Kim Nordli blev også godt træt af ham og har formuleret sine oplevelser på denne måde: "Førsteindtrykket var gammel playboy - solbrun, selvcentreret, verdensvant. Både i Tromsø og Oslo, hvor jeg var med, kom han sejlene ind til arrangementet i 12. time og skulle være "überboss". I praksis bidrog han med ingenting og var kun til stede for at sole sig i glansen af andres hårde arbejde. I alle mediesammenhænge er han meget bevidst om at titulere sig "Bill Clintons personlige ven, stabschef og højre hånd". I praksis tager han sig særdeles godt betalt for, at andre tager risikoen, og samtidig fremstiller han sig selv som den store eventarrangør. Han ville ikke være noget, hvis ikke personer som Røde i realiteten gjorde alt arbejdet, tog risikoen og udviklede projekterne. Manden kender ingen ydmyghed i forhold til det arbejde, som andre lægger, og heller ingen forståelse for det. Jeg ved faktisk ikke, om han reelt har nogen arrangementsmæssig kompetence. Det eneste, som betyder noget, er, at han kan sole sig i glansen af et velgennemført arrangement, som andre har udviklet, produceret og gennemført. Der er en del begreber, der kan bruges om den type mennesker, men jeg vil holde mig til mit subjektive indtryk, at manden fuldstændig mangler empati og har et ego på størrelse med planeten Mars."

En dag sendte Ole Hust mig en artikel fra NORDJYSKE Stiftstidende: "Sådan spotter du en psykopat". Det var psykiatrisk overlæge Henrik Day Poulsen fra Psykiatrisk Center København og forfatter til bogen "Hverdagens psykopater", som fortalte om dyssocial personlighedsstruktur, bedre kendt som psykopati. Han refererede til studier, der viser, at to-tre procent af befolkningen opfylder de lægelige kriterier for psykopati. Så psykopater findes ikke kun i fængslerne men blandt os alle, og psykopatien forekommer anslået tre gange oftere hos mænd end hos kvinder.

I artiklen beskriver Henrik Day Poulsen – og jeg citerer – hvordan en psykopat typisk: "har facaden i orden, men manipulerer, lyver, snyder, er følelseskold, mangler empati, udnytter sine omgivelser, har ekstrem kontroladfærd, blæser selv de mest ligegyldige ting op og nedgør dig ofte og kan finde på at gøre det i andres påhør. Psykopaten elsker spændingen i at ydmyge dig og se, hvor langt han kan gå. Psykopaten er kun interesseret i sig selv, og han er der kun så længe, du er med til at opretholde hans opfattelse af virkeligheden."

Det mindede mig bare om noget, jeg har mødt. En type, jeg har været udsat for.

Jeg er også stødt på forskning af forskningsoverlæge og forskningschef for Psykiatrien Region Sjælland, Erik Simonsen, som er forfatter til bogen "Psykopatiske chefer – lige så charmerende som farlige", og han konkluderer, at op til 8-10 procent af ledere har den ikke-selverkendende sygdom psykopati. Det er altså slet ikke så usædvanligt at have en psykopat som sin overordnede.

Nu er jeg ikke hverken psykiatrisk overlæge eller forskningsoverlæge og kan derfor på ingen måde konkludere, at Onni Erik Nordström er psykopat. Men jeg tør da godt sige, at der er psykopatlignende træk.

Her bagefter har det også slået mig, hvor meget Nordström gør for at være stort set usynlig udadtil. I den periode, vi samarbejdede, har han højst sendt mig fem mails, og de var uden arbejdsrelaterede informationer. Han er stort set aldrig i medierne, giver i hvert fald aldrig interviews, og han eksisterer nærmest ikke på internettet. Derfor vil jeg gerne advare mod samarbejder med ham. Jeg ved, at der desværre siden mig er andre danske arrangører, der både økonomisk og menneskeligt har slået sig gevaldigt på ham og hans World Celebrity Events Limited. Det gælder i hvert fald arrangører af Bill Clinton i Brøndby og Göteborg, Clinton i Sønderborg, Al Gore i Ringkøbing og Tony Blair i Frederikshavn, og det er mit håb, at de er de sidste private arrangører og kommuner, der lader sig forblænde og narre af Nordström. Ligesom jeg gjorde.

Det piner mig stadig, at jeg gik ned, da det store Clinton-show skulle i luften og kulminere efter et halvt års forberedelse og byggen op. Jeg skulle som den eneste have været i alle fire byer, og så faldt jeg lige før målstregen.

Lige da jeg forlod Tromsø og satte mig hjem på min terrasse, tænkte jeg ikke over konsekvenserne og havde slet ikke tanker på mine medarbejdere, der stod alene tilbage. Der gik dog ikke mere end et par timer, før Henrik Ølgod ringede fra Oslo, at de havde ringet til ham fra hospitalet, at hans mor var ved at dø. Jeg var godt nok i mit livs krise men fandt fokus til, at en af mine bedste

Onni Erik Nordström, en mand med mange ansigter og en for læger interessant psykiatrisk profil. Foto: Yngve Olsen Sæbbe

venner havde brug for min hjælp, og det skulle han have. Jeg sagde, at han skulle tage en taxa til lufthavnen, og så sørgede jeg for, at der lå en billet til ham i lufthavnen i Oslo, og jeg hentede ham i Aalborg og kørte ham til Aalborg Universitetshospital, hvor han nåede at sige farvel til sin mor, inden hun lukkede sine øjne for sidste gang.

Ole Hust beskrev siden, at da jeg rejste hjem, havde han det, som om han havde tabt sin PC i havnen – "så ved man pludselig ikke noget." Jeg syntes ellers, at jeg havde været god til at uddelegere, men jeg sad hjemme på terrassen med de fleste nøgler i lommen og forsøgte at hjælpe med at låse op med telefonisk fjernstyring og hjælp. Jeg måtte jo prøve at redde nogle af de stumper, som jeg havde ødelagt ved ikke at være der.

Jeg følte en stor skyld over, at jeg ikke formåede at få vores projekt i mål, og at andre måtte knokle endnu mere for det. Jeg havde det frygteligt. Følte mig som en stor fiasko. Det tog meget hårdt på min psyke. Jeg så det som et stort nederlag, og det har jeg ikke været klar til at indrømme over for andre end mine nærmeste, at jeg kun kom tæt på Clinton to gange. Men nu er det gjort. Og det føles rart.

Efter Clinton var rejst ud at mit liv, gik der små to måneder, hvor jeg koblede helt fra og forsøgte at finde mine ben og især mit hoved. Jeg gjorde ingenting andet end at modtage mine venner og deres snak og råd og kram med stor glæde, og jeg holdt ferie med Marlene, som jeg må beundre for, at hun havde holdt mig ud og ikke var løbet skrigende bort. Desværre gik der ikke engang to måneder, før problemerne med Marlenes graviditet begyndte og derefter utryghed og udfordringer med vores alt for tidligt fødte Josefine.

Jeg havde også et sidste hængeparti med Nordström, som jeg via mine forbindelser havde skaffet aftale om et arrangement med Clinton og Hans Blix i Torshavn på Færøerne den 1. oktober. Bagefter ville han ikke betale min provision på 25.000 euro, ligesom han heller aldrig betalte min provision for arrangementet i Bergen, 20.000 euro, i alt cirka 335.000 kroner, som der ifølge min advokat ikke var nogen grund til at bruge energi på at inddrive, for Nordströms selskab var indregistreret på Jersey, og så var der aldrig noget at komme efter. Det eneste positive at sige om det er, at det var den definitive afslutning på min dårlige svenske forbindelse.

Det var et usædvanligt hårdt år, der også stillede store krav til mine omgivelser, som jeg er dybt taknemmelig for, og som heldigvis er svære at slå ud.

KAPITEL 13

KOLDE FØDDER

Når livet bliver

**FOR
FEDT**

Jeg, en korkprop.

Leo og jeg tabte millioner på Bill Clintons Scandinavian Tour. Syv-otte stykker. Så efter at vi oven på Clinton i Frederikshavn havde følt, at træerne faktisk voksede ind i himmelen, kom vi helt ned på jorden igen.

Omkring samme tid som Clinton fik vi tilbudt at stå for det praktiske i forbindelse med gallaåbningen af det nye Operahuset i Oslo i april 2008 med deltagelse af blandt andre den norske Kong Harald og vores egen Dronning Margrethe. Det var vi meget beærede over og taknemmelige for, men vi takkede nej. Måske skulle vi have satset på det i stedet for?

Det var i hvert fald nok en fejl, at vores fokus i så høj grad handlede om ekspansion. På kort tid gik vi fra at have en ansat i Ole Hust til at have 12 stykker på lønningslisten i TOPEvent i Oslo, Evolution i København, og i Frederikshavn havde vi ansat en sælger. Hun havde overbevist os om, at hun kunne sælge sand i Sahara, men da det ikke lykkedes hende at sælge nogle af vores produkter, endte det med at være en oplevelse, der kostede os 300.000 kroner i udgifter. Vi besluttede også at lukke kontoret i Oslo, da vi havde rigeligt at se til i Danmark. Vi var nødt til at komme op på hesten igen, og forretningsmæssigt er jeg som en korkprop. Jeg har aldrig set begrænsninger, altid set muligheder: det skal nok lade sig gøre det der – det skal vi nok klare!

Vi havde stadig vores satsning på Evolution i København, og det skulle der skrues op for i januar 2008 med en ny direktør. Natten inden jeg skulle over og præsentere hende for vores ansatte, havde jeg så meget tandpine, at det eneste, der hjalp, var at stå ude i frostvejret og suge luft ind på den ømme tand.

Så jeg havde slet ikke sovet og var godt træt og smadret, da jeg sad i taxaen fra Kastrup Lufthavn og fik en opringning. Det var Evolutions direktør, Rikke Salling, som lige ville fortælle mig, at firmaet lige havde indkasseret et tab på 800.000 kroner på at arrangere VVS-firmaet Brødrene Dahls 140 års jubilæum for 1.500 ansatte i Dronning Margrethe Hallerne i Fredericia. Årsagen var, at vores projektchef ikke havde fået kontrakt på diverse tillægsydelser, som Brødrene Dahl efterfølgende ikke ville betale. Jeg ringede straks til Leo, og han sagde, at jeg skulle ringe til den nye direktør, bede hende vente og så tage ind og fyre projektchefen og samtidig bede Rikke Salling, der selv havde sagt op, forlade lokalet øjeblikkeligt. Det gjorde jeg, og i løbet af de næste dage sagde resten af personalet selv op, så inden jeg nåede at se mig om, sad jeg helt alene i de store, mennesketomme lokaler.

Jeg følte det, som om jeg havde stået på timetervippen med bind for øjnene, og det her var så en af de gange, hvor der ikke var vand i bassinet. Hurtigt blev jeg enig med Leo om at give op. Jeg tømte kontorerne, og et par dage efter smed

Den sidste handling som ejer af og direktør for Evolution Event & Congress var at tage et billede af skiltet på den dyre adresse. Det ærgrer mig, at jeg aldrig fik pillet skiltet ned til minde, da det jo havde været forholdsvis dyrt for os.

jeg nøglen ind ad brevsprækken og forlod København. Det var en af de gange, hvor jeg har tænkt: hvorfor arbejder jeg ikke på værftet eller er mekaniker eller skraldemand? Jeg ved fra venner, at det er gode, dejlige jobs, som jeg slet ikke undervurderer, men det er jobs, der ikke kræver så meget kreativitet og vilde ideer. Jeg fortryder det ikke og vil ikke kalde det en lærestreg, men der var dog den læring i det, at vi nok havde fået lige vel meget fart på. Det var endnu et stort pengetab for os, og 2008 var også et år, hvor vi samtidig blev ramt af finanskrisen, så ordrebogen blev tynd. Men vi overlevede.

Det var mere end min læge, Kaj Bernth, mente om mine personlige udsigter. I forsommeren 2008 var jeg igen nede hos ham for at få ham til at udskrive smertestillende piller til min ryg, mine knæ og mit generelle helbred, og han sagde meget bestemt til mig: "Det går ikke på denne måde længere. I stedet for at vi bliver ved med at symptombehandle, skal du gøre noget ved det. Ellers dør du. Du skal erkende, at du ikke kan gøre det selv, så jeg synes, at vi skal indstille dig til en offentligt betalt gastrisk bypass-operation."

Det var virkelig galt fat med mig. Jeg vejede 171 kilo og måtte overgive mig. Efter nogle måneder blev jeg af Mølholm Privathospital ved Vejle indkaldt til et fælles informationsmøde for en masse fede mennesker. Jeg kiggede rundt og tænkte, at de var meget tykke alle de andre. Jeg - en 171 kilo gigantbamse - så ikke mig selv som SÅ fed. Det siger meget om mit eget selvbillede, mit benægtte-forsvarssystem, at jeg fortrængte. Min hjerne var helt ubevidst med i formandskabet for Dansk Flygtningenævns. Mange af de andre havde pårørende med. Det havde jeg selvfølgelig ikke, for selvom jeg for anden gang var ved at kaste mig i lægevidenskabens vold, skulle jeg nok klare det her alene. Lægerne fortalte om operationen, hvad der skulle ske efterfølgende, hvilke konsekvenser operationen havde, og det, jeg husker bedst, er, at de sagde, at de havde foretaget 1.400 af den slags operationer og kun med ét dødsfald til følge. Den næste kunne blive mig!

Jeg har det jo sådan, at jeg ikke vil vide en masse om operationen, men for at kunne forklare om det her, har jeg sat mig ind i de overordnede fakta. Selve indgrebet, som er en kikkertoperation, går ud på, at lægerne skiller den øverste del af mavesækken fra, så den bliver en mavelomme på kun cirka 20 milliliter eller nogenlunde på størrelse med en bordtennisbold, hvor en normal mave er omkring en håndbold. Det kombineres med en delvis frakobling, cirka 130 centimeter, af tyndtarmen, og den resterende nedre del sættes direkte på ma-

velommen. Det giver fire fordele resten af livet. Det begrænser den mængde mad, der kan være i maven. Det begrænser appetitten. Det begrænser evnen til at optage næringsstoffer, fordi maden ikke skal gennem tolvfingertarmen og lige så meget tyndtarm som tidligere, og derfor har tarmsystemet ikke så lang tid til at nedbryde føden. Og det begrænser muligheden for at spise sukkerholdig mad, fordi søde sager som slik, is, sodavand og frugtjuice passerer hurtigere ned til tyndtarmen, hvilket giver en hurtig stigning i blodsukker og dermed udløsning af kroppens naturlige insulin og et efterfølgende hurtigt fald i blodsukkeret. Altså hurtig stigning og hurtigt fald. Det kan kroppen ikke klare, og den reagerer med det, der kaldes dumping: hjertebanken, svimmelhed, svedeture, kvalme, diarré, angst og træthed.

Inden operationen skulle jeg tabe mig ti procent af min vægt for at bevise, at jeg havde viljestyrken til at gøre noget ved mit problem. Så da jeg kom til den efterfølgende individuelle samtale, var det vigtigste for mig at finde ud af, hvor hurtigt jeg skulle tabe mig de 17 kilo, hvilket skulle ske med målrettet motion og kostomlægning efter en plan, de udleverede. Det viste sig, at jeg nærmest selv måtte sætte tidsrummet, og jeg sprang selvfølgelig over, hvor gærdet var lavest og valgte så lang tid som muligt; tre måneder. Samtidig fik jeg at vide, at operationen i mit tilfælde var særlig kompliceret og med forhøjet risiko, op mod 10 procent, fordi jeg i forvejen havde det gastriske spændebånd, som skulle fjernes. Faktisk kunne det være, at de slet ikke ville risikere at foretage operationen, men det kunne de først finde ud af, efter de havde åbnet mig og set, hvordan båndet sad derinde.

At jeg lå i den høje ende af risikozonen gjorde det bestemt ikke nemmere for mig. Der var jo allerede en, der var død. Jeg vendte den frygt tusinder af gange, ikke mindst natten før jeg i september skulle indlægges og derfor slet ikke fik sovet. Inden jeg kørte mod Mølholm, konstaterede jeg, at jeg havde tabt mig 19 kilo, så jeg var i det mindste fysisk klar. Det var værre med psyken. I bilen sad jeg og grublede: hvad er det egentlig, du er på vej til? Da jeg kom til Randers, hamrede mit hjerte løs, jeg koldsvedte, rystede og var så bange, at jeg var nødt til at tale med nogen om det. Det blev min entreprenørven Søren HP, som jeg næsten lige havde været på Skanderborg Festival med. Der havde jeg fortalt ham om den forestående operation, og vi havde talt en del om hans søn, Jonas, der lige havde fået konstateret kræft, så vi var meget fortrolige med hinanden.

”Jeg føler mig ikke afklaret med det. Jeg tror, det er noget lort for mig,” sagde

jeg. "Hvis du ikke er klar, så vend om og meld afbud, det har de garanteret prøvet mange gange før." Det var lige præcis det, jeg gerne ville høre. Så jeg vendte om. Og på vejen hjem følte jeg mig lettet og heldig. Jeg burde selvfølgelig være flov over, at jeg ikke turde tage skridtet, men sådan havde jeg det slet ikke. Nu var jeg fri for alt det døde, den forhøjede risiko og besværet ved at tage mig selv alvorligt og leve et nyt liv. Siden ringede de fra hospitalet et par gange hvert halve år. Om jeg var blevet klar i mellemtiden? Det var jeg ikke.

Selvom der også arbejdsmæssigt var krise, var det sådan set nogle spændende år. Jeg kunne jo ikke holde mig helt væk fra nogle af mine store, vilde drømme. En af dem var i løbet af 2009 at få Arnold Schwarzenegger til Frederikshavn for at tale om klima, som han gik meget op i som guvernør for Californien fra 2003-2011. I bestræbelserne på at få åbnet døren til The Governor brugte jeg mine kontakter til at angribe det fra to fronter. Han er jo en mand, der kan klare mange angreb. I hvert fald på film.

Først kontaktede jeg den danske ambassadør i USA fra 2005-2010, Friis Arne Petersen, der er fra Skagen, og som jeg tidligere havde mødt ved en enkelt lejlighed. Det var efter Clinton-besøget i Frederikshavn, hvor han var i byen for at holde foredrag og ringede til mig for at høre, om jeg havde tid til at mødes med ham. Det blev jeg meget stolt over. Tænk, den danske ambassadør i USA ville mødes med lille, store mig. På det møde sagde han, at hvis jeg troede, at han kunne være mig behjælpelig med noget, måtte jeg endelig kontakte ham. Så det gjorde jeg. Om han kunne gøre noget? Dernæst ringede jeg til min stærke ven og skuespiller i Hollywood, Sven-Ole Thorsen, der har været ven med Arnold hele sit voksne liv. Om han kunne gøre noget?

På nogenlunde samme tidspunkt begyndte omtalen af det store klimatopmøde, COP 15, i København i december 2009, og der bad jeg min socialdemokratiske ven i Folketinget, Bjarne Laustsen, om han ville spørge vores EU-klimakommissær, Connie Hedegaard, som skulle være vært for klimatopmødet, om hun havde tænkt sig at få Schwarzenegger med. Det viste sig at være et dumt træk af mig, for en uge senere meldte Friis Arne Petersen tilbage til mig, at han nu fra officielt hold var blevet bedt om at få Schwarzenegger til København, og det var han naturligvis nødt til at arbejde for frem for Frederikshavn. Derfor blev det ikke mig, men Connie Hedegaard, der endte med at trykke Terminator i næven.

Jeg gjorde også forsøg på at få Nelson Mandela til Frederikshavn. Dialogen var der, men han var for syg til at rejse så langt, fik jeg at vide, og mit forsøg med

Min gamle ven Sven-Ole Thorsen på besøg ved TOPEvent-kontoret i forbindelse med forsøget på at få Arnold Schwarzenegger til byen.

den kinesiske præsident var også forgæves. Så talte jeg med fodboldklubben FC Hjørrings bestyrelsesmedlem Henrik Konnerup om, at det kunne være sjovt at få landsdækkende omtale af Hjørring. Skulle vi ikke prøve at få et af vor begges

yndlingsbands AC/DC til i løbet af sommeren 2009 at spille på byens dyrskueplads? Det var en af de vilde drømme, der ville noget, og vi gik benhårdt efter den. Jeg havde en bekendt, der kendte Paul McCartneys manager, som kendte AC/DC's manager, så ad den vej fik vi gang i forhandlingerne. Vi skulle bruge 20 millioner kroner alt i alt og begyndte vores indsamling ved at holde to sponsormøder, som vi indledte med videoen til den australske supergruppes megahit "Thunderstruck" på fuld skrue. Der var mange, der blev tændt på projektet. Vi fik blandt andet tilsagn fra alle byens fem bankdirektører, der ville stille en million kroner hver i garanti, og vi nåede samlet op på 12-13 millioner. Vi fik også godkendelse til dyrskuepladsen, som er landets næststørste efter Roskilde. Så vi var faktisk langt med forberedelserne. Det er yderst vigtigt, når man er i gang med så store planer, at man holder kortene tæt inde til kroppen, så andre ikke får samme idé. Jeg var jo i færd med at få en aftale hjem uden om alle de etablerede musikbureauer i Danmark, og alle i vores arbejdsgruppe var blevet udstyret med mundkurv. Men der var to personer fra gruppen, som ikke kunne holde planerne hemmeligt. Pludselig stod de på dyrskuepladsen med en ghettoblaster, der spillede AC/DC og fortalte om det i tv-nyhederne på 24 NORDJYSKE. Det betød, at andre pludselig fik samme idé, og da de nok var lidt mere pengestærke end os, spillede vores drømmeband to udsolgte junikoncerter i Parken i København i stedet for.

Som en slags plaster på såret kom jeg samme sommer til at møde et af mine andre store idoler, golfstjernen Colin Montgomerie. Det skete i forbindelse med, at et større konsortium planlagde det meget ambitiøse Palm City Family & Golf Resort med sommerhuse og golfbane lige nord for Frederikshavn. Planen var åbning i 2011 med en golfbane i verdensklasse, og ansvaret for driften skulle lægges hos det internationalt anerkendte Braemar Golf med base i golfsportens hjemby, St. Andrews i Skotland. Banen skulle hedde Montgomerie Golf Course efter Colin Montgomerie, som skulle designe den, og som golffreak var jeg lykkelig, da jeg kom med i planlægningen, og især da jeg skulle til Skotland for at møde "Monty". Han er mit idol, fordi jeg synes, at det er sjovt, at han ser ud som sådan en sur gammel mand, når han spiller golf, og fordi han er en meget utraditionel figur i den ellers meget traditionsbårne sport. Det var også sjovt at møde ham, og det er fedt at have et billede med os sammen. Men desværre blev de vidstrakte Palm City-planer ikke til noget. Finanskrisen kom i vejen, og selskabet bag gik konkurs i 2012.

Sammen med Colin Montgomerie i Skotland. Jeg havde en idé om, at "Monty" til pressemødet for afsløringen af Palm City Golf Resort-planerne skulle starte med at spille sig fra toppen af Kattegat Siloen til en green ude i havnen og videre ud mod Palmestranden, hvor han skulle slå bunkerslag, og videre op mod 1. teested på den kommende bane, hvor han og borgmesteren skulle klippe den røde snor for igangsætningen af arbejdet. Han syntes, det lød forrygende, men vi kom desværre aldrig så langt.

Selvom jeg har været involveret i og stået bag nogle af Frederikshavns største arrangementer, har det slået mig mange gange, at jeg aldrig har haft en officiel opgave for Frederikshavn Kommune. Jeg har flere gange aktivt forsøgt at få det, men de har altid brugt andre eksperter. Jeg ved ikke hvorfor. Måske på grund af mit væsen og min person. At jeg fylder for meget – og her mener jeg ikke kun fysisk. I det hele taget har jeg sådan set aldrig følt mig særlig værdsat i min by og synes lidt, at jeg står uden for det såkaldt gode selskab. Jeg har følt det sådan, at en masse mennesker har brugt mig, når de har haft gavn af det, men jeg har aldrig fået tak. Det har jeg altid kæmpet med. At føle mig anerkendt. Det er noget underligt noget, at jeg sådan søger anerkendelse i min by, men det betyder nok mere for mig, end jeg egentlig vil være ved.

Det hjalp dog noget på det, da jeg i september 2009 blev tildelt Nordlysprisen,

Da formanden for Frederikshavns Kommunes kulturudvalg, Bjarne Kvist (billedet), ringede, troede jeg, at han ville bede mig holde talen for Knivholt-forvalter Olav Madsen. Men så var det mig, der fik det dejlige skulderklap med blandt andet disse ord: "Hvis der i den grad er nogen, der har sat Frederikshavn Kommune på landkortet via en lang række kulturelle oplevelser og events, er det netop Henrik Røde. Henrik har forstået og formået at kombinere og sætte folk og steder sammen på kryds og tværs og via den skæve vinkel eller den tilsyneladende umulige idé at gøre det til sin levevej. På mange måder har Henrik været fremmelig og foran sin tid, når det drejer sig om at skabe oplevelser, energi og udvikling inden for det område, der i dag med et fint ord kaldes oplevelsesøkonomi. Henrik havde indset, at i en globaliseret Verden, hvor arbejdspladser bliver lukket eller flyttet til andre steder i Verden, må vi finde nye forretningsområder og udviklingsmuligheder og nye måder at udnytte og udvikle samspillet mellem kultur og erhverv."

Foto: Bent Jacobsen

Frederikshavns Kommunes kulturpris bestemt af kommunens kulturudvalg på baggrund af byens borgere, som indstiller kandidater til prisen. Det år indstillede jeg selv godsforvalter Olav Madsen, som er samlingspunktet på Knivholt Hovedgård og gør et kæmpe arbejde som vært for diverse kulturarrangementer og velgørende formål, og jeg ved, at min ven, kunstmaleren Steen Karlsen, indstillede mig. Jeg går dog ud fra, at det har krævet lidt flere stemmer end Steens, og jeg er selvfølgelig stolt og meget glad for prisen, som jeg ser som en støtte til ildsjæle, der gør noget godt for vores by.

Prisoverrækkelsen fandt sted i forbindelse med årets store tre dage lange kommunale, kulturelle begivenhed, KulturRaketten, og den foregik i Det Musikke Hus, hvor underholdningen bestod af Søs Fenger og den håbefulde lokale sangerinde Christina Henriksen, som jeg fik med på plakaten. De medfølgende prispenge på 25.000 kroner brugte jeg på at få Tivoli i Københavns fyrværkerimester Gunnar B. Knudsen til at komme og fyre et festfyrværkeri af for

Danmarks største valgplakat og to glade socialdemokrater, Erik Sørensen og Helle Thorning-Schmidt, med en tur oppe i min kran.

publikum. Jeg elsker fyrværkeri og tænkte, at det var en festlig måde at bruge pengene, så hele byen fik noget ud af kulturprisen.

I 2009 fik jeg også fremstillet Danmarks største valgplakat for borgmester Erik Sørensen i forbindelse med kommunalvalget i november. Den var på 110 kvadratmeter og hang ned fra vores kran på havnen. Erik Sørensen spurgte mig, om jeg kunne hjælpe ham med at komme i de landsdækkende medier, og det

lykkedes at få ham i TV2 Nyhederne med en kombination af valgplakaten og et besøg af Socialdemokraternes formand, Helle Thorning-Schmidt, der kom op for at se den på nært hold, da hun var i byen for at støtte sin partikammerat i valgkampen. Erik Sørensen genvandt i øvrigt borgmesterposten, men da der var valg igen i 2013, spurgte han ikke, om jeg ville hjælpe med hans valgkampagne, og så var det, at han tabte valget.

Jeg har også hjulpet med at skabe opmærksomhed om Steen Karlsen, der nok er Frederikshavns mest kendte kunstmaler og ejer af Galleri 7 i byen. Når Bill Clinton, Al Gore, Hans Blix, Kofi Annan og Mikhail Gorbatsjov kom til landet, malede Steen et billede til hver af dem, som de fik overrakt til VIP-receptionerne før deres taler. Da Gorbatsjov jo ikke kom, udloddede vi hans maleri på auktion til fordel for Børnecancerfonden og fik 15.000 kroner til den gode sag.

Steen havde i mange år gået med ideen til "Musikalske Penselstrøg", hvor han ville male billeder inspireret af sange fra tre af hans yndlingskunstnere, Johnny Madsen, Allan Olsen og Povl Dissing med Benny Andersens tekster. Han havde tænkt den storslåede tanke længe, før han spurgte, om jeg troede, at de mon ville have noget imod det? Jeg kunne da spørge, og 10 minutter senere var Johnny, Allan og Povl indforstået uden helt at vide, hvad de egentlig havde sagt ja til. Til en begyndelse valgte Steen fire sange af dem hver, som han hørte hundredevis af gange, mens han malede ud fra dem, og derfra udsprang et stort projekt, som kom til at vare i tre år. Vi fik TV2 Nord til at følge processen, når musikerne kom forbi og kiggede Steen over skuldrene for at se, hvor langt han var kommet med hver enkelt sang, og vi fik sat webcams op. Vi fik også produceret to dvd'er om projektet, en om tilblivelsen og en om ferniseringen i København, som foregik i Pakhus 11 i Nordhavn i København den 15. januar 2011. Alle tre konstellationer spillede. Den tidligere tv-vært og spindoktor for økonomiminister Bendt Bendtsen, Annette Juhler Kjær var konferencier. Socialdemokraternes Mogens Jensen, som vi troede ville blive kulturminister, holdt åbningstalen. TV2 Nyhederne viste et indslag to uger før ferniseringen. DR's TV-Avisen sendte live lørdag aften. Og det er ikke for meget at sige, at Steens karriere eksploderede efterfølgende.

Sådan er det som regel ud fra personlige relationer, at jeg gør noget for venner eller organisationer. Således også for de frivillige hjælpere på Hospice Vendsyssel i Frederikshavn, som jeg fik et hjertevarmt forhold til, da min ven Jan "Huggeren" Jensen, købmand af Guds nåde, som lærte mig "hellere sætte lidt til end

På scenen med Steen og Gilda Karlsen. En fantastisk kulmination på tre års arbejde, mest for Steen selvfølgelig, men en sjov rejse at være med på og et projekt, der udviklede sig gennem alle tre år. Vi kunne heller ikke klage over manglende opbakning fra tilskuere til ferniseringen af de 12 billeder.

Foto: Thomas Skjold/Erik Thomsen

at lade en handel gå i stå”, var indlagt med en fatal svulst i hjernen. Huggeren var vild med fodbold, så i efteråret 2010 var vi en flok venner, der bestemte os for, at vi ville have ham med til landsholdets EM-kvalifikationskamp mod Norge i Oslo den 26. marts 2011. Først sagde sygeplejerskerne, at det ikke kunne lade sig gøre. Siden åbnede de for muligheden, hvis han kunne træne sig op til

En glad fodboldfan, Jan Hugger Jensen, på en af de bedste pladser på det norske nationalstadion den 26. marts 2011.

at være i stand til at gå ned for enden af gangen uden for hans værelse, op ad en trappe og tilbage igen. Han sad normalt i rullestol og kunne på det tidspunkt kun til nød gå ud på toilettet inde på sit værelse, men vi troede på ham og fortalte ham om vores plan og hans udfordring og sagde, at han skulle sørge for at holde sig i live, for ellers ville billetten gå til spilde. Det sidste grinede han af, og det lykkedes ham også at træne sig op. Desværre blev jeg ikke i stand til at deltage i turen på grund af en stor koncert, jeg arrangerede, men Lars Frost lærte at give Huggeren insulin og hjælpe ham på toilettet, og de var tre gutter, der fik

rullet ham med til Oslo og 1-1-kampen mod nordmændene. En stor oplevelse for alle fire, der under opholdet boede hos Leo, som også kendte Huggeren rigtig godt.

To måneder efter, den 29. maj, natten efter sin 51 års fødselsdag, døde Huggeren, og til begravelsen sagde sygeplejerskerne, at de mente, at vores fodboldindsats for ham havde været både livsforlængende og givet ham ekstra livskvalitet de sidste måneder af hans liv. De sygeplejersker gjorde selv et fantastisk arbejde ligesom de frivillige hjælpere, som vi gerne ville støtte og sige tak til, så vi arrangerede en koncert med Allan Olsen på Restaurant Hyttefadet på Frederikshavns havn og gav dem overskuddet på 15.000 kroner, som de kunne bruge på, hvad de havde lyst til.

Jeg finder stor tilfredsstillelse i på den måde at hjælpe, hvor jeg kan. Jeg mener faktisk, at det er min pligt. Samtidig skal jeg jo også tjene nogle penge, så jeg kan betale mine regninger og forsørge mine piger. I de år gik jeg og spekulerede en del over, hvad det skulle være, når nu jeg ikke syntes, at der var flere politiske verdensstjerner at tage af. Jeg havde en stærk følelse af, at jeg gerne ville satse på noget, der først og fremmest skulle foregå i Frederikshavn og samtidig være noget, der kunne være en årligt tilbagevendende begivenhed.

KAPITEL 14

KONKURS

Når livet bliver
**FOR
FEDT**

I tiden efter Clinton manglede der ikke tilbud om en masse forskellige store arrangementer. Jeg blev kontaktet fra mange forskellige byer i mange forskellige lande af folk, der ønskede et lignende show til netop deres by. Flere hundrede forslag om events, internationale koncerter eller lignende landede på mit bord. Alle mulige ville samarbejde med os, både etablerede spillere i branchen og flere, som jeg nærmere vil betegne som lykkeriddere. Men belært af Scandinavian Cirkus Clinton sagde jeg nej til det hele.

Indtil der i januar 2010 landede en mail i min indbakke. Den var fra Niels Estrup, ham med managementfirmaet, Phil Collins og den lave Porsche 911. Det var et oplæg om Night of the Proms, et koncept, oprindeligt fra Belgien, med et 80 mand stort symfoniorkester, et 20 personers kor og et rockorkester som størrelset baggrund for en koncert med internationale og lokale stjerneartister. Det havde siden 1985 kørt med stor succes som fast årlig begivenhed i Tyskland, Holland og Belgien med stjernenavne som Andrea Bocelli, James Brown, Joe Cocker, Bryan Ferry, Huey Lewis, Sinéad O'Connor, Mike Oldfield, Roxette, Shaggy, Sting, Tears For Fears, Toto, Paul Young og Simon & Garfunkel. Jeg tænkte: Det er lige det, jeg har ledt efter! Og når konceptet kan tillokke så store navne, borger det for både kvalitet og tiltrækningskraft.

Der var udarbejdet en markedsundersøgelse, der viste, at hvis bare man kunne overbevise publikum det første år, så trak det sig selv de kommende år, og man behøvede næsten ingen videre markedsføring. Det lød som en rigtig god idé og for at tjekke det nærmere, var jeg to gange nede og se showet, som var udsolgt med 13.500 publikummer ni aftener i træk. Først i Charleroi med Kim Wilde, Sharleen Spiteri fra Texas og de fire italienske sopraner i The Four Divas som de største stjerner og senere på året i Antwerpen til show med Grace Jones, Boy George fra Culture Club og John Fogerty fra Creedence Clearwater Revival. Kombinationen af symfoniorkester, rockorkester og de internationale stjerner var så vildt. Det føltes fuldstændig helt og aldeles rigtigt i min store mave at kaste mig ud i det. Efter tre år uden de helt store events var det nu, vi skulle til at rykke igen.

Fordi det var så stort og dyrt, omkring 2,5 millioner kroner, overvejede jeg, om vi skulle sætte det op i Aalborg eller Aarhus for at få et større opland af mulige billetkøbere, men især fordi det var min ambition, at det skulle være årligt tilbagevendende, følte jeg, at det skulle komme min egen by til gode. Jeg kunne se det for mig: 4.500 vildt begejstrede publikummer i Arena Nord år efter år.

Her underskriver jeg kontrakten om Night of the proms og dermed også en meget usikker fremtid.

Opgaven var for stor til at løfte alene, så jeg gik til den tidligere næstformand i Arena Nord-bestyrelsen, nu ny direktør samme sted, Per Malmberg, og spurgte om det var noget for dem at gå med i. Det sagde han ja til, og vi lagde en plan for, hvordan vi kunne få sponsorer med. Vi organiserede fire sponsormøder, tre i Arena Nord og et i Skagen, og i indkaldelsen skrev vi blot "Lige så stort som Clinton", hvilket betød stor søgning til møderne. Vi fik også mange positive tilkendegivelser, og vi inviterede de største potentielle sponsorer en tur til Belgien for at se showet, og hvis ikke de var solgt før, var de i hvert fald med på ideen efter. Vi havde opbakning fra både Frederikshavn, Sæby og Skagen og fik samlet godt 800.000 kroner ind.

Det hele så godt ud, men på selve dagen, hvor kontrakten skulle underskrives, sprang Per Malmberg fra med en begrundelse om, at Arena Nord ikke måtte deltage på grund af noget, der stod i deres vedtægter. Så stod jeg der alene. Jeg måtte ringe til Leo i Oslo, og han lod det være op til mig, om vi skulle gennemføre alligevel eller aflyse. Jeg valgte at fortsætte og fik lige efter endnu et tilbageslag. Af de 800.000 sponsorkroner havde Frederikshavn Kommune givet 200.000, men det kunne de kun gøre, fordi Arena Nord var med, ellers måtte de

ikke støtte et privat foretagende som TOEvent. Jeg reddede den ved at indgå en studehandel med Per Malmberg om, at de stadig officielt var med i koncerten, for det var den eneste måde, jeg kunne beholde det kommunale tilskud.

Det var en kæmpe opsætning, hvor vi blandt andet var nødt til at bygge om i Arena Nord for at gøre plads til over 100 personer på scenen, og det var dyrt.

*Dyrt så det ud, og dyrt var det. Men også en stor fornøjelse at se både The Four Divas, Allan Olsen og Simple Minds foran en fyldt hal i Arena Nord. Jeg fortryder INTET.
Fotos: Benny Wæhrens*

Arenaen dækkede de udgifter, der havde noget med hallen at gøre, men jeg brugte også mange penge på forberedelsen, og hver gang huskede jeg på min sikre fornemmelse for, at jeg kunne overbevise nordjyderne om, at showet var det helt rigtige for dem. Trods massiv annoncering viste det sig bare at blive lidt af en udfordring for at sige det på godt gammeldags nordjysk. Tre uger før

showet var der kun solgt 1.500 billetter. Da vi nåede tæt på dagen, var jeg nødt til at gøre noget bare for at fylde salen. Jeg syntes ikke, at hverken Arena Nord, byen, området, mine samarbejdspartnere eller jeg selv kunne tåle en fiasko. Så hellere gøre nogle mennesker glade og give dem, der havde købt billet, en ordentlig oplevelse, for det ville de ikke få med en halvtom sal. Derfor forærede jeg tæt på 3.000 billetter væk til kunder og forretningsforbindelser.

Der var ellers ikke noget i vejen med programmet den 2. april 2011. Annette Juhler Kjær var konferencier og præsenterede stjernerne Simple Minds, Kim Wilde, The Four Divas og Allan Olsen. Allan var i øvrigt så begejstret for de tre belgiske korpiger, som lærte det danske kor til hans sang "Vi lå i Herning", at han bagefter stak dem 1.000 kroner hver. Det var en fed aften, hvor alle virkelig leverede, og der er mange, der stadig fortæller mig, at de synes, at det var helt fantastisk. En stor aften. Men også bare en meget dyr aften.

Jeg vidste godt, at underskuddet ville komme til at dreje sig om mange 100.000'er, men i de første måneder efter troede jeg på, at vi ville klare den og med de erfaringer, vi havde gjort os, stadig sætte et nyt show op året efter. Det viste sig bare at blive et slag på 1,2 millioner kroner, så alt, hvad vi tjente de følgende seks-syv måneder, gik til kreditorer, og det var stadig ikke nok til at betale enhver sit. Det var stressende og ekstremt hårdt mentalt. Jeg spekulerede hele tiden på løsningsmuligheder, for det er vigtigt for mig at kunne betale alle kreditorer, men det føltes, som om jeg svømmede rundt i kviksand uden mulighed for komme op. Kreditorer, som havde forsøgt at ringe og skrive men forgæves, fordi jeg ikke kunne klare at svare på mere, kom og bankede på døren til mit kontor for at se, om de kunne få mig i tale. To af dem lovede mig korporlige tæsk. Det var nogle ganske ubehagelige måneder.

Jeg ville så gerne betale de sidste kreditorer, og jeg spurgte også Leo, om han ville lægge den nødvendige million kroner, som vi skyldte, men der sagde han stop. Han sagde, at jeg måtte erkende, at det er sådan i forretningslivet, at hvis det ikke går, så går det ned. Sådan er det. Leo er jo langt mere forretningsmand end mig og en del mindre sentimental, så det var hårdt, syntes jeg, men som alle andre råd, han har givet mig som forretningsmand, valgte jeg at følge det. Der var ikke mere at gøre. Det ville vare alt for længe, før jeg igen kunne tjene penge til min familie. Så jeg tog et afgørende møde med vores advokat, og den 28. oktober måtte jeg gå min ekstra tunge gang til skifteretten og erklære TOPEvent.dk konkurs. Det var en drøm, der brast efter seks år med vokseværk og, bortset

fra Clintons Skandinavien-turné, succes, og jeg har det stadig skidt med, at der var nogen, der mistede penge på vores konkurs. Der var bare ikke andre muligheder. Jeg måtte have ro og fremtidsperspektiv. Ikke mindst for mit helbreds skyld. Det var min velbesøgte Læge-Kaj også enig i.

Jeg havde alle symptomer på stress, min vægt var oppe på 180 kilo, og jeg var konstant bange for, at jeg skulle dø og ikke kunne være der for mine døtre. Samtidig gik forholdet til min kæreste ikke godt. Der var i det hele taget ikke rigtig så meget, der gik godt. Jeg følte mig hele tiden som jaget vildt, både når jeg var på arbejde og derhjemme. Det eneste sted, jeg følte, jeg kunne få ro, var i min bil, og når Marlene og pigerne var gået i seng om aftenen, trøstede jeg mit mismod ved at rydde skabene og spise alt, hvad jeg kunne komme i nærheden af. Hvilket gjorde, at mit selvværd røg endnu længere ned. Det var en ond, uendelig spiral mod min absolutte bund.

Det eneste gode, jeg kan sige om den periode og om at gå konkurs, er, at jeg fik rensset ud i den del af min bekendtskabskreds, der viste sig bare at være rygklappere og kun var med mig, når det gik godt, og der var fest. Dog var der noget, der var endnu bedre, og det var den gode faste kerne af virkelige venner, der bakker op og står der i modgang.

Vigtigst af alle havde jeg Leo, der er, som han er. Han sætter pris på, at jeg er positiv og dygtig, når det går godt, og han er knap så begejstret for mig, når det ikke går så godt, og jeg, som han siger, ikke kan forstå, at alt ikke er godt og positivt. Han er selv en klippe, der altid siger, at man ikke skal lægge sig ned men stå fast og kæmpe videre. Hver eneste dag ringede eller skrev han til mig: "Husk nu på: der er ingen døde og ingen alvorligt syge. Det er kun penge, og vi må bare tjene nogle andre." Det var præcis den opbakning, jeg havde brug for, og Leo, som var den af os, der havde tabt af sin formue, gav mig den hver evig eneste dag i mere end et år. Indtil hans ord var sunket ind i mig for alvor, og jeg indså, at, ja, vi satsede, og vi tabte. Nu var det om at komme videre. Og siden har jeg brugt Leos vise ord rigtig mange gange over for både mig selv og mine venner, familie og samarbejdspartnere.

K A P I T E L 1 5

BOOTCAMP OG SPARK I RØVEN

Når livet bliver

**FOR
FEDT**

I foråret 2012 var jeg frisk på en helt ny udfordring. Et internetbaseret realityshow, The Silvans Bootcamp, beskrevet som et "gør-det-selv-drama" for "Danmarks største fummelfingre og kluddermikler". En konkurrence over fem dage, fire nætter, med omkring 10 minutter på Silvans hjemmeside hver søndag i fem uger og en vinderpræmie på 75.000 kroner på et gavekort til selvsamme byggemarked.

Tv-selskabet Frontier-Adaptor skulle producere det, og deres direktør, Thor-kil Lodahl, som tidligere havde produceret musikvideoer for mig, spurgte mig, om jeg kunne være interesseret i at være med, fordi de havde brug for en, der var vant til at lave lidt show og præstere foran et publikum. Jeg tænkte, at det kunne være en udfordring, fordi jeg er en knold til håndværk. Samtidig kunne det være sjovt at være med til noget nyt, et webshow, som var Danmarks første realityshow produceret direkte til internettet, og jeg så det også som en mulighed for markedsføring af min person.

Jeg var den eneste, der skulle hyres, resten af deltagerne var folk, der havde meldt sig selv. Jeg skulle dog lige til en castingsamtale på Silvans hovedkontor i Aarhus for at godkendes endeligt af Thorkil Lodahl og Silvans daværende kvindelige marketingchef. Jeg parkerede cirka 50 meter fra døren til deres kontor, og da jeg kom ind, var jeg så forpustet af den lange gåtur, at jeg undskyldte mig: "Et øjeblik, jeg skal lige på toilettet." Jeg måtte have en pause for at tage luft ind og tørre sved af. Allerede der var de oprigtigt bekymrede for, om jeg havde fysik til at kunne gennemføre det, men jeg overbeviste dem om, at jeg var det rigtige valg.

På trods af mine problemer havde jeg selvtillid til at tænke, at selvfølgelig skulle jeg være med. Det kunne jeg da sagtens klare, når jeg havde klaret så meget andet. Nemt. Det viste sig bare at være klart selvovervurderet. Bare det at gå 50 meter var jo hårdt arbejde for mig, og pludselig befandt jeg mig i en konkurrence på hurtighed, hvor meget skulle foregå i løb, og værterne kaldte os rekrutter.

Optagelserne foregik nær Horsens ved et nedlagt landbrug, hvor vi var seks deltagere, tre af hvert køn på blå og sort hold. Da vi som intro til programmet blev sat af med en minibus, skyndte jeg mig ud af bilen og gik forrest hen mod gården. Langt foran de andre. Jeg skulle nok vise dem, at jeg kunne være med. Første konkurrence var to af os, der blev udnævnt til holdkaptajner og sat til at slå søm i om at være førstevælger til holdkammerater. Det blev mig, og jeg

valgte straks den kønneste kvinde, Kate fra København, og jeg fik også Torben fra Hobro på mit hold.

Første opgave var, at vi skulle montere en gynge i loftet. Den vandt vi og dermed en sømpistol, som vi havde fordel af til næste opgave, som var at bygge et hus, vi kunne sove i. Et legehuse vil jeg kalde det, højst, og i virkeligheden skulle vi ikke overnatte i det. Der var opstillet beboelsesvogne til os, og i forhold til mine ture på landevejene med Johnny Madsen og Allan Olsen var det for en gang skyld mig, der var stjernen og fik VIP-behandling. Jeg fik min egen beboelsesvogn, mens de andre delte to vogne. Den vogn var jeg meget glad for. Det fysiske arbejde tog virkelig hårdt på mig. Jeg var konstant forpustet, svedte som et svin og blev så træt, at jeg som regel var nødt til at lægge mig og tage en lur i vognen mellem hver optagelse, og bagefter var jeg nødt til at drikke en helvedes masse guarana energidrik for at komme i gang igen.

Jeg brugte også min vægt og fysiske udfordringer til kommentarer som: "De fede, de må svede." Det var ikke sådan, at jeg så mig selv som den tykke klovn i det cirkus der, og det tror jeg heller ikke, at Thorkil Lodahl, som var instruktør på showet, gjorde. Men jeg vidste jo, at jeg skulle trække underholdningslæseset, fordi jeg var en slags hovedrolleindehaver, og at tv-holdet gerne ville have sådan nogle bemærkninger og one-liners. Som de "kluddermikler", vi var, blev vores "inferno af tommelfingre" selvfølgelig også redigeret, så det viste alt det, der gik galt for os. Såsom at en af de andre kom til at bore sig i hånden, en anden knaldede hovedet i en bjælke, en tredje væltede noget, flere af os, der ikke kunne ramme søm og skruer og mig, der brændte mig på en mursten fra vores hjemmelavede grill.

Spillet i showet var sådan, at man fik point for vundne discipliner, dels som hold og dels for individuelle præstationer. Og så var der nogle enkelte regler, vi skulle overholde. Vi skulle for eksempel være til stede på bootcampen 24 timer i døgnet, men jeg havde min Land Rover med derned, og en aften kørte jeg ind til byen for at komme lidt væk. Det klagede Mette, en rigtig sjællandsk brokrøv fra det andet hold, sig over. Jeg lå en smule foran hende i pointene, og jeg tror også, at det nagede hende, at jeg fik specialbehandling, så hun sagde til tv-holdet, at hvis jeg ikke blev straffet, ville hun forlade optagelserne. Derfor blev jeg frataget to point, og det var fint med mig.

Jeg vandt heller ikke, men jeg fik en andenplads og en bootcamp-orden af første grad som hønsetyv. Vinderen blev heldigvis Kate, og min smukke og søde

holdkammerat var så venlig, at hun forærede et gavekort på 5.000 kroner til os hver, Torben og mig. Det var dog ikke det store plaster i forhold til min overbelastede og smertende krop. Som fummelfingerrekrut havde jeg hamret, savet, gravet, fældet træ, bygget sæbekassevogn og blomsterhøjbed samt løbet på forhindringsbane med værktøj og byggematerialer. Det var så hård en omgang, at, da jeg kom hjem den 21. april, var jeg så fysisk færdig, at jeg ikke kunne andet end at gå direkte i seng.

Næste dag den 22. april var min 45 års fødselsdag, som begyndte med, at jeg kom op at skændes med Marlene midt i, at hun var at dekorere min fødselsdagskage. Jeg var stadig så træt og drænet for energi, at min lunte var kort, og både Marlene og jeg var irriterede på den anden. Der var en uro mellem os, som havde ulmet længe, og det kulminerede for mig, fordi jeg var kørt ned fysisk. Jeg kunne ikke holde til mere overhovedet. Jeg må indrømme, at hvor jeg er hård og kompromisløs i mine jobs, er jeg temmelig konfliktsky i mit privatliv. Jeg flygter hellere fra problemerne, så som sædvanlig reaktion og i afmagt gik jeg ud ad døren, tog bilen og kørte min vej. Op på Øksnebjerg, hvor jeg ringede til min yndlingskusine Lisbeth, der kom og talte med mig i to timer, mens jeg stortudede. Jeg følte, at jeg var i en aldeles desperat situation. Jeg kunne ikke få det til at køre med min kæreste. Jeg kunne ikke drive forretning. Og jeg kunne slet ikke styre min vægt. Det var slet ikke til at holde ud at leve.

Bagefter kørte jeg hjem, og vi holdt min fødselsdag med Josefine og Laura med gode miner, men efter de var puttet i seng, satte vi os ned og blev enige om, at vores forhold var ovre, og Marlene bad mig flytte. Hun kunne heller ikke holde mere ud, og det kan jeg sagtens forstå. Jeg var fed, jeg var konkurs, når jeg var hjemme, talte jeg altid i telefon, og jeg var aldrig mentalt til stede. Jeg var ikke værd at leve sammen med. Det var slut. Jeg var virkelig ikke skabt til at være to, og dagen efter flyttede jeg ud i Leos sommerhus for at få ro og tænke over, hvad der nu skulle ske. Hvad fanden skulle jeg stille op med mit miserable liv?

Jeg skulle i hvert fald tabe mig. To uger tidligere havde jeg aftalt med Jan Vajhøj, en ekstrem-sportsmand og personlig coach, som jeg har lavet kurser og teambuilding med, at han skulle hjælpe mig med at tabe mig. Da jeg var på vægten hos ham, vejede jeg 188 kilo. Da jeg tog tilbage til ham og burde have tabt mig, vejede jeg 190 kilo. Mit liv var blevet alt, alt for fedt. På den virkelig ufede og mere og mere livstruende måde.

Jan gav mig en peptalk og fik mig til at begynde med at gå nogle ture. De var

*En af opgaverne i Silvans Bootcamp var at bygge et hønsehus og fange høns og flytte dem ind – det gav mig en orden og ekstra point som særligt udmærket hønsetyø. En anden opgave var at bygge en grill og lave mad til vores vært, hvilket Torben, Kate og jeg også klarede fint.
Foto: Poul Ivarsen og Jørgen Vang/Frontier-Adaptor*

meget sporadiske og meget korte. I begyndelsen foregik det på stranden ved Leos sommerhus med stokke, eller rettere skistave, som jeg støttede mig til for at kunne gå først et par hundrede meter og siden op til 700-800 meter, som tog mig omkring 45 minutter, og jeg lignede en, der havde været i bad, så meget svedte jeg. Løbe kunne jeg selvfølgelig overhovedet ikke.

Og jeg gik hurtigt i stå igen.

Så var det, som om det hele ramlede helt sammen for mig. Konkurs, forlist kernefamilie og nu endnu et mislykket forsøg på at komme af med noget af min livstærende vægt. Jeg var helt fortabt. Jeg kunne slet ikke overskue mit liv. Var ligeglads med det hele. Havde faktisk givet op. Det kunne lige så godt få en ende – det hele.

Men jeg havde lovet mine venner, at de som tak for deres uvurderlige hjælp i TOPEvent skulle på den årlige herretur til Nibe Festival. Jeg har gennem en del år været så privilegeret at kunne invitere en flok venner og samarbejdspartnere med til festival, fordi jeg en gang imellem hjælper arrangørerne dernede. Blandt andet har de lånt min store tourbus til forskellige opgaver, som for eksempel backstage område til deres store scene eller til udenlandske hovednavne.

Festivalen foregår altid i den første uge af skoleferien, og vi var otte stykker, der som sædvanlig begyndte med champagnebrunch i min tourbus i Frederikshavn, og så kørte vi ellers mod Nibe med et par stop på vejen. Allerede der havde jeg det, som om mit hoved var ved at eksplodere. Jeg havde det så skidt med mig selv, at jeg slet ikke orkede at være sammen med nogen mennesker. Jeg ville egentlig bare have lov til at være i fred. Så det var temmelig åndssvagt at være på vej til en festival. Jeg vidste slet ikke, hvor jeg skulle gøre af mig selv. Jeg forsøgte mig med et par genstande for at se, om det hjalp, men det fik bare den modsatte effekt, som det ofte gør, når man er i krise. Jeg var endda i mit livs værste af slagsen. Men bussen var jo kørt.

Da vi ankom til festivalen, fik vi vores backstagearmbånd på og fejrede det med en genstand i Skal Pavillonen, stedet hvor musikere og andet godtfolk altid mødes. Jeg sagde til holdet, at jeg gerne lige ville blive siddende, men at de bare skulle gå rundt og høre noget musik. Det gjorde jeg af flere årsager. For det første var min vægt så høj, at jeg næsten ikke kunne bevæge mig for smerter i min ryg. Det var ganske forfærdeligt. Desuden havde jeg det sådan, at jeg bare skulle væk derfra og hjem i en allerhelvedes fart. Jeg havde højst været der i 20 minutter, og jeg kunne ikke tænke på andet.

Tak, Knud.

I det samme kom min gamle ven, Knud Tobiassen, gående. Knud var sammen med blandt andre festivalleder Peter Møller Madsen med til at grundlægge Nibe Festival, men han er de senere år trådt ud af ledelsen og hjælper kun lidt under selve festivalen. Han så mig, sagde "hej Røde", hvortil jeg blot udbrød: "Knud, du må hjælpe mig! Jeg skal hjem, og det er nu!" Knud kunne se på mig, at det ikke var pis, men at jeg virkelig var i krise, så uden yderligere snak gik han over til festivalens kørselskontor og bad dem om at køre mig hjem til Frederikshavn. Det er vel og mærke en tur på 90 minutter hver vej.

Når det hele ser allermost sort ud i ens liv, træder de virkelige venner i karakter. Det er ikke nødvendigvis en ven, der er tæt på dig. Det kan også være en, der bare kan se dit behov netop i det øjeblik, der er brug for hjælpen, og der var Knud en rigtig ven i nøden. Man overlever kun ved netværk. Både i forretningslivet og privat.

De næste to måneder holdt jeg mig mest for mig selv i Leos sommerhus. Da Marlene fandt et nyt sted at bo i Sulbæk fem kilometer fra Frederikshavn, flyttede jeg hjem i mit hus og sad og var trist over, at jeg ikke skulle have mine piger hos mig hver dag, og at de ikke skulle have deres mor og far sammen mere. Det gav endnu et spark nedad til mit selvværd.

Omkring samme tid prøvede Lars Frost endnu en gang at hjælpe mig. Han var blevet kontaktet af Johnny og Allan, der havde mødt mig og sagde, at de aldrig havde set noget lignende - "vi må gøre noget for ham Røde!" Derfor kom

Frost og gav mig beskeden: "Nu er jeg nødt til at være det dumme svin, som fortæller dig noget, som er virkelig træls. Du dør, hvis du ikke tager dig sammen. Tænk over det to-tre dage. Så skal du ringe og sige, hvis du vil have hjælp, og så hjælper jeg dig gennem alt."

Han var endnu en sand ven i nøden. Men jeg var ikke klar til det. Jeg skulle åbenbart lige finde mine fødder og lande et mere fornuftigt sted, inden skridtet skulle tages. Derfra var det måske egentlig, hvad man kan kalde en glidende overgang til at komme til en beslutning om at bede om hjælp. Jeg skulle lige gennem flere spekulationer og frustrationer, hvor jeg tænkte, at det simpelthen ikke kunne passe, at sådan et fedt svin som mig ikke kunne finde ud af noget som helst. Altså, jeg kunne få en amerikansk ekspræsident til Danmark. To gange. Men jeg kunne ikke tage vare på mig selv.

Det gik der to måneder med. Så kom der den besked på Facebook.

KAPITEL 16

JATIL LIVET

Når livet bliver

**FOR
FEDT**

Den Facebook-besked fra Kim Madsen i Dubai den 29. oktober kom som sendt fra himmelen og gjorde en verden til forskel. Efter mine venners forgæves forsøg på at få mig til at tage mig sammen og min læges advarsler var den det sidste lille skub ud over kanten. Præcis der blev jeg mentalt klar. Det var helt fysisk, som om fedtet løb fra hjernen, da jeg havde læst den besked.

Jeg vidste jo så udmærket, at min fedme var livsfarlig. Jeg havde jo været hele vejen gennem systemet og fået min gastriske banding, og jeg havde været en endnu længere vej for at få gastrisk bypass betalt af regionen. Mine omgivelser havde også i høj grad været med til at skubbe mig derhen, men det var den besked, der fik mig til at indse, at det var nu, der skulle gøres noget. Før det var for sent. Forskellen på Kims besked og mine venners bekymring var helt klart, at han havde været der selv, altså været i samme situation, så han vidste, hvad han talte om.

Kort forinden havde jeg været til endnu en konsultation hos Læge-Kaj, hvor han vejede mig til 186,4 kilo og sagde, at jeg nu var derude, hvor jeg ville dø inden for fem år. Han slog også fast, at han ikke troede på, at det ville hjælpe med endnu et forsøg på en slankekur. For jeg fattede det jo ikke.

Det var nået til et endepunkt, hvor jeg definitivt måtte indrømme, at jeg ikke selv kunne styre min afhængighed, min ekstreme overspisning. Jeg havde jo været gennem overvejelser og prøvelser i alverdens mulige løsningsforslag. Min egen vilje og indsats for motion og bedre kost var slået fejl – mange gange. Jeg havde tænkt på alle de lette løsninger, jeg kunne købe mig til. Dem hvor mit dovne jeg ikke skulle bidrage med andet end penge. Fedtsugning var for ineffektivt. Gastrisk banding virkede ikke. Der var kun den mest drastiske løsning tilbage. Jeg måtte overgive mig og have hjælp, og det var nu mere end nogensinde, at jeg følte mig klar til det. Jeg var nødt til den løsning, Kim Madsen foreslog. Det var den eneste redning, jeg havde.

Samme formiddag ringede jeg til direktør Atef El-Kher hos KirurgiRejser og spurgte, hvornår næste tur til Belgien var. "Om en måned," sagde han. "Men der er du vel ikke klar?" Jo! Jeg var klar, og det ville koste mig 64.500 kroner inklusiv fly tur/retur til Bruxelles og patienthotel i Brügge. Pengene lånte jeg af Leo. Han havde flere gange sagt, at hvis det var et pengespørgsmål, måtte jeg bare sige til. Han er en fantastisk ven, som man normalt kun kan drømme om. Et døgn senere stod der 70.000 kroner på min konto. Så var den klaret! Nu skulle tredje gang være den livgivende gang.

Diætisten Hannelore DeClerq og hendes daværende kæreste var på ferie i Danmark, og jeg inviterede hende med til Skagen. Jeg skylder hende og Dr. Dillemans stor tak, og jeg lægger stor vægt på at holde ved mit netværk.

Jeg var pisse bange og ved at skide i bukserne af skræk for nu at sige det lige ud. Jeg frygtede operationen og mit nye liv bagefter, og selv da jeg havde bestilt og betalt, var jeg meget nervøs for, om jeg igen ville få kolde fødder og ikke turde alligevel. Jeg tænkte en million gange, at: nu hopper du for helvede ikke fra igen! Jeg havde jo vendt om en gang. Formand for Dansk Flygtningenevæn!

Operationen har selvfølgelig en indbygget risiko for komplikationer, som jeg ikke ville vide noget om. Men siden er jeg blevet bekendt med et studie i USA fra 2005-2007 af 5.000 gastrisk bypass-opererede patienter, hvor der var "betydningsfulde" komplikationer hos 215 af de opererede, eller 4,3 procent, og der var 15, eller 0,3 procent, der døde. De hyppigste komplikationer var blodpropper, infektioner og behov for re-operation i forbindelse med samme hospitalsophold, fordi noget var gået galt. Jeg er glad for, at jeg ikke kendte til den undersøgelse dengang, for jeg synes, at det er meget høje tal, der ville have gjort mig endnu mere rædselsslagen.

Jeg så stadig løsningen med gastrisk bypass som min mulighed for at springe over, hvor gærdet er lavest. Normalt behøver man ikke engang at tabe sig inden operationen. Men ugen efter, jeg havde bestilt min, ringede Dr. Dillemans' assistent og diætist, Hannelore DeClerq, og fortalte mig, at jeg var nødt til at skulle tabe mig 10 kilo, for at der blev bedre plads omkring mine organer til at fjerne min gastriske banding. På det tidspunkt var der altså kun tre uger til operatio-

Lars Frost har jeg taget rigtig mange gåture sammen med de seneste par år. I regn og sne, nat og dag har vi motioneret og talt om alt i vores liv. Her i snestorm en tidlig morgen i Frederikshavn Søsportshavn.

nen, så jeg spurgte, hvordan hun havde tænkt sig, at det skulle kunne lade sig gøre. "Der er kun en vej: Nupo og motion og intet andet!" Jeg tog straks i Føtex og købte Nupo-pulver.

Med hensyn til motionen var jeg klar over, at jeg måtte bede om hjælp. Jeg måtte lade være med at være så selvtilstrækkelig og tro, at jeg kunne klare det alene. Jeg måtte overgive mig og bede om hjælp. Jeg måtte gøre det anderledes denne gang og række ud efter den støtte, som mine venner tilbød mig. Jeg ringede til Lars Frost, Henrik Ølgod og kusine Lisbeth, og de ville heldigvis godt hjælpe mig med motionen.

På grund af mine fysiske udfordringer og begrænsninger kunne det kun blive til gåture. Jeg glemmer aldrig den første tur, og det gør Lars Frost heller ikke. Da

jeg havde gået 50 meter op ad min villavej, var jeg færdig, ondt i ryg, lænd, knæ, ben, og jeg prustede og svedte som et svin og måtte sidde ned på en tele-kasse for at få en pause og pusten tilbage. Og tak til TDC for at der var to kasser mere, inden jeg nåede de 200 meter op for enden af vejen. Det var samtidig min sidste tur på villavejen. Jeg syntes, at det var pinligt, at alle kunne se mig og tænke, at jeg var et fedt dyr, der oksede patetisk afsted. Fremover foregik turene ned gennem den nærliggende viadukt og ned mod stranden, så ingen kunne se mig. En uge senere kunne jeg komme over udsigtspunktet Pikkerbakken, og efter tre uger gik jeg op ad Pikkerbakken, ud til Øksnebjerg, ned til Vangen lige syd for byen og hjem langs vandet - 13 kilometer. Jeg tror, at Johnny Madsen har ret, når han siger, at jeg er hjulpet af det, han kalder min grundkondition fra mine meget boldaktive år i min barndom og ungdom.

Da operationsdagen nærmede sig, var det meningen, at jeg skulle flyve fra Billund i en stor, fed gruppe med de andre fedmeturister fra KirurgiRejser. Men jeg ville ikke være en del af den fede flok. Jeg skulle nok selv klare transporten og kørte derned alene. Det gjorde jeg så dagen før alle de andre, fordi El-Kher spurgte, om jeg ville tage ned og deltage i en amerikansk dokumentarudsendelse om Dr. Bruno Dillemans og hans anæstesi-læge. Jeg skulle være patienten, der stillede spørgsmål og fik fortalt om forløbet. Sjovt nok, for jeg ville jo ikke vide noget. Men det var egentlig rart at få mulighed for at have Dillemans lidt for mig selv. Jeg tænkte, at han måske ville gøre sig lidt ekstra umage, når nu han havde lært mig at kende.

Det viste sig nemlig, at operationerne skulle foregå som en slags samleband, hvor han skulle gå mellem otte stuer og overvåge otte operationer ad gangen. "Og du bliver den sidste, for vi skal lige øve ospå de andre," sagde han. Han så ikke ud, som jeg havde forventet. Han lignede sådan en "Miami Vice"-verdensmand. Men det var selvfølgelig for sjov. Han havde allerede opereret omkring 14.000, beroligede han. Men det var nu alligevel lidt anderledes med mig. Fordi han først skulle fjerne mit spændebånd, ville min operation formentlig tage et par timer, hvor det kun tog tre kvarter med de andre. Samtidig kunne han ikke garantere, at han kunne klare det med denne ene operation, så det kunne være, at jeg måtte komme igen.

En operation var ikke uden fare, og nu skulle jeg måske have flere. Jeg var så bange, at jeg troede, at jeg skulle dø. Jeg tog i byen og beroligede mig selv med en stor bøf.

Dagen efter kom alle de andre fra KirurgiRejser og blev indlogeret på patienthotellet to kilometer fra hospitalet. Jeg havde tjekket det dagen før, og der skulle jeg ikke bo. Jeg ringede til FDM-Anders og sagde, at det var noget gammelt lort og ikke godt nok til mig. Det passede ikke, for selvfølgelig var det fint nok, men jeg ville bare ikke være en del af den der fede flok.

Jeg tog dog med dem ud og spiste en sidste middag i vores gamle liv. Inden da havde diætisten Hannelore DeClerq vejet mig, 171,8 kilo, så jeg havde altså tabt mig 14,6 kilo og fejrede det med en fed foie gras-forret, en kæmpe mother-fucker af en 400 grams bøf, pommes frites og whiskysovs. Grøntsagerne rørte jeg ikke. Til gengæld nøjedes jeg med en Cola Zero i stedet for det ellers tilladte sidste glas vin til maden. Da jeg var færdig med at spise, sagde jeg tak for i dag og tog hjem på mit hotelværelse, spændte søvnapnø-maskinen på og slugte en sovepille.

Næste morgen, den 28. november 2012, kørte jeg over til hospitalet, fik et par sidste informationer, og da jeg lå klar med Dr. Dillemans og bedøvelseslægen omkring mig, tog jeg dem begge i hånden. "Husk nu, jeg har to døtre derhjemme, og nu lægger jeg mit liv i jeres hænder, og jeg forventer at se jer igen." Uret på væggen viste præcis 13.00. Så lukkede jeg mine øjne.

To timer efter operationen vågnede jeg op til den glædelige besked, at de havde klaret hele indgrebet ad denne ene gang. Det var berusende. Jeg følte mig helt høj. Som en helt anden mand. Jeg følte, at nu var der kun en vej, og det var fremad. Nu havde jeg flyttet gærdet lidt højere op, og jeg kunne ikke sætte det ned igen. Nu var jeg nødt til at leve efter reglerne. Og jeg var klar. Jeg havde fået at vide, at der efter operationen ville være en masse luft i kroppen, som skulle arbejdes ud, så jeg skulle helst op og gå så hurtigt som muligt, dog først efter seks timers hvile i sengen. Herefter var det bare i gang. Hele aftenen og den halve nat gik jeg rundt på gangen kun iklædt en operationsskjorte, der vendte så jeg havde røven bar, og med et stativ i hånden med drop til at tage de værste smerter. Jeg gik, hvilede lidt og gik igen, mens jeg hele tiden tænkte, at: nu kigger du fremad og gider ikke mere negativitet i dit liv!

Egentlig skulle jeg for en sikkerheds skyld have været indlagt et døgn ekstra på grund af fjernelsen af min gastriske banding. Men da Dr. Dillemans kom ind til stuegangen og hørte om min natlige motion og så mig i gang med at spise lidt yoghurt naturel, sagde han, at jeg godt kunne blive udskrevet. Han fortalte også, at min gastriske banding aldrig havde virket, for den sad helt forkert, og

*Dr. Bruno Dillemans,
min redningsmand!*

han mente, at jeg skulle sagsøge Privathospitalet Hamlet. Han ville dog ikke underskrive en erklæring på sin påstand. Det var jeg også ligeglad med, for han havde lige givet mig et nyt liv. Jeg sagde tak og farvel og lovede ham, at jeg ville tage en taxa, men jeg kørte selv til mit hotel og lagde mig i sengen: YES, du gjorde det sgu! Jeg sms'ede straks til en masse folk og modtog blandt andet et link fra Hans Christensen med den præcis 10 år gamle "Concert for George" i Royal Albert Hall med blandt andre Paul McCartney, Ringo Starr, Eric Clapton og Ravi Shankar i anledning af etårsdagen for George Harrisons død. Jeg så koncerten i en ren glædesrus og fantaserede samtidig om at vise den på storskærm for 400 mennesker i Maskinhallen derhjemme. Jeg var SÅ klar!

Dog vidste jeg, at jeg ville have mine begrænsninger og ikke kunne klare at køre hjem fra Brügge alene, så jeg havde aftalt med Henrik Ølgod, at han skulle flyve ned og hente mig. Dog kørte jeg, selvom det var dumt og måske ikke helt efter loven allerede dagen efter en så stor operation, selv de halvanden time til lufthavnen i Bruxelles. Lige da jeg kørte op foran ankomsthallen, trådte Ølgod ud, og vi begav os straks nordpå. Det var ikke en tur helt uden forhindringer, for jeg kunne slet ikke styre min tarm, så på de otte timer undervejs måtte vi stoppe fire gange, for at jeg kunne skifte tøj. Men jeg kom hjem og installerede mig i min hjørnesofa. Med min nye mavesæk og nye tarmsystem. Parat til at kickstarte et nyt, bedre liv.

KAPITEL 17

MIT NYE LIV

Når livet bliver
**FOR
FEDT**

Efter operationen oplevede jeg ingen komplikationer overhovedet. Selvfølgelig skulle jeg lige, efter at have levet af flydende kost i 14 dage og pureret kost yderligere et par uger, vænne mig til at spise og drikke med de begrænsninger, mine nye indvolde gav. Men hvilket herligt liv, jeg har fået, og jeg er helt og aldeles overbevist om, at operationen har reddet mit liv.

På mindre end tre år tabte jeg mig omkring 90 kilo. Hvilken forandring! Fysisk selvfølgelig, men det har også været en gigantisk mental forandring. Efter operationen følte jeg mig ikke alene som en anden person. Jeg bestemte mig også for at være det. Jeg bestemte mig for, at jeg hver morgen vil være glad. Fordi jeg kan. Og jeg vil ikke bruge tid på negative mennesker. Jeg vil ikke lade mig påvirke af den slags. Det er mit liv for godt til. Hvor jeg før havde tendens til selv at være sådan en, der fokuserede for meget på det mindre gode og brokkede mig, er jeg nu meget bevidst om at forsøge at være åben og positiv. For eksempel husker jeg hver eneste dag mig selv på, hvor heldigt stillet jeg er med mine døtre, især Josefine med alt det hun var igennem de første måneder af sit liv. Det er helt sikkert med til at hjælpe mig med ikke at brokke mig over alle mulige ligegyldige ting.

Som menneske er jeg vokset, fordi det mentalt er lykkedes mig at holde fast i mit nye jeg og derved vise både mig selv og min omverden, at jeg kan, hvad jeg vil også på det personlige plan. Jeg synes heller ikke, at det er trist eller tragisk, at det skulle komme dertil, hvor jeg var nødt til at tage så drastisk et skridt som en gastrisk bypass for at hjælpe mig selv. Selvfølgelig tænker jeg, at det var utroligt, at det skulle komme til syv gange XL og den der røvpind. At jeg skulle stå med tåspidserne helt ude på kanten af den højeste vippe og VIDE, at der ikke var vand i bassinet. Men det er ikke sådan, at jeg har ondt af mig selv.

Naturligvis er det skræmmende, sådan som jeg levede 20-25 år af mit liv. Det var det ikke, da jeg var i det, for da tænkte jeg ikke sådan, men det er det i dag, hvor jeg er fuldkommen rystet over, at jeg ikke gjorde noget for at ændre på det men bare lod stå til. Først nu bagefter kan jeg for alvor se, hvor langt ude jeg var. Men jeg synes ikke, at det har været synd for mig på noget tidspunkt. Jo, da jeg sad på Øksnebjerg på min 45 års fødselsdag og stortudede. Det var der, jeg var allerlængst nede i mit liv, og der syntes jeg, at det var synd for mig. Jeg har generelt aldrig syntes, at noget er synd for mig. Jeg har selv været skyld i de ting, der har forårsaget de svære ting i mit liv.

Selvom mit liv er så godt for mig nu, tænker jeg ikke, at jeg skulle have gen-

Så meget fylder 90 kilo fedt. 180 pakker halokilos margarine stablet op hos Meny i Østervrå. Ufatteligt at jeg har slæbt rundt på dem hver dag i mange år. Foto: Benny Wæhrens

nemført operationen allerede i 2008, da jeg vendte om ved Randers. Jeg var ikke mentalt klar til det oveni hovedet på det tidspunkt, og jeg er kun glad for, at jeg ikke gennemførte det, for jeg tror ikke, at det var endt godt. Det ville ligesom ved gastrisk banding-operationen mest have været for mine omgivers skyld,

at jeg ville have gjort det. Jeg var ikke mentalt klar til at tage den ændring i min livsstil, som er påkrævet, og så var det bare endt lige som dengang, for man skal jo tage sig sammen til motionen, og hvis man virkelig gør sig umage, kan man godt spise sig op, fordi den lille mavelomme kan udvide sig.

Det var altså bare en nødvendighed, at det tog mig nogle år at erkende, at det var den eneste vej. Alternativet var, at jeg var blevet ved med at hoppe over, hvor gærdet var lavest. Nu hoppede jeg lavt en sidste definitiv gang, for jeg vil stadig kalde operationen den lette og letkøbte løsning, for jeg skulle jo ikke klare alle udfordringerne efter operationen med min gamle krop. Den eneste rigtige løsning for mig var at få ændret på min krop, så jeg havde kniven så meget for struben, at jeg ikke selv kunne vælge, hvad jeg ville spise. Det kunne ikke være min vilje alene, der skulle gøre det. Med hjælp fra indgrebet i min mave og mine venners motiverende støtte til motion har jeg denne gang haft viljestyrke, så jeg til forskel fra efter gastrisk banding-operationen har levet efter forskrifterne.

Mange har sagt, at det må være svært for mig med alle de mad- og drikke-mæssige afsavn. Sådan mærker jeg det ikke. Faktisk har jeg ikke den vilde sult, og jeg kan somme tider godt glemme at spise, så det pludselig snurrer i hovedet, og jeg må tage en hurtig banan. Jeg bliver naturligvis også hurtigt mæt. Efter et lille stykke kylling, to stykker salat og to små brødsiver har jeg fået nok. Før var jeg til store bøffer og masser af bacon og andre fede ting, men nu giver den der fedtdunst mig væmmelse og kvalme langt op i halsen. Nu har jeg kun lyst til kylling og fisk, som jeg næsten ikke rørte før. Jeg plejede også at være meget vild med hotdogs og kunne sagtens spise tre-fire stykker, når jeg besøgte Restaurant Fodkold. Siden har jeg prøvet en hotdog et par gange, men efter to bidder kan jeg slet ikke klare mere af den der fedtede smag. Det er en fantastisk egenskab, at min hjerne og min smag har ændret sig. Det er, som om maven fortæller hjernen at: det der kan jeg ikke tåle og har ikke plads til.

Jeg er også godt tilfreds med vand, te, kaffe, cola light og sukkerfri energidrikke. Alkohol, som er både fed og sukkerrig, savner jeg ikke. En gang imellem tænker jeg da, at det kunne være hyggeligt at få et par fadbamser, og jeg har også et par gange taget en halv mundfuld rødvin, når vennerne har trukket nogle af de rigtig gode flasker op. Men jeg er mere vild med altid at være frisk i hovedet og aldrig have tømmermænd.

Ud over alkohol skal jeg passe ekstra på med sukkerholdig mad, som min lille mavesæk og korte tyndtarm ikke kan fordøje, så min krop i værste fald

går i dumping, som Dr. Dillemans belærte mig om. Det er i øvrigt også sådan, at hvad der kommer ind, skal lynhurtigt ud igen, så jeg skal helst altid have et toilet i nærheden. Men det kan jo gå galt. Både med for meget sukker og for langt til et toilet.

Værst var det en vinter på vej hjem fra Sydafrika og den årlige golftur, som Leo har inviteret på siden 2007. Vi befandt os i lufthavnen i Johannesburg, og det var varmt, og vi svedte og trængte til en kold forfriskning. Det gik godt med mine nye madvaner, jeg tabte mig meget, jeg havde ikke haft noget som helst ubehag, og med en tanketorsk fra mit gamle liv købte jeg lidt tiltrængt is. Jeg nøjedes med en enkelt kugle, og efter jeg havde spist den halve, kunne jeg ikke mere og fik ubehag. Bagefter gik vi ud for at købe noget med hjem til vores børn, og da vi stod i køen for at betale, kunne jeg mærke, at det var ved at gå galt. Mit hjerte hamrede, jeg rystede, svedte, følte mig svimmel, havde det som om jeg ikke kunne være i mig selv, og jeg skulle på toilettet – dumping!

Jeg måtte løbe ud af køen og nåede lige mit presserende ærinde, og bagefter var jeg så træt, at jeg havde akut brug for at ligge ned. Heldigvis havde vi adgang til en executive lounge, så der lå jeg i to timer og rystede som en narkoman på en kold tyrker. Selvom det føltes sådan, vidste jeg, at jeg ikke skulle dø, for det havde Dillemans forsikret mig om, og jeg havde også medbragt en brochure om dumping, som jeg gav til vennerne, så de ikke blev alt for bekymrede.

Senere samme vinter blev jeg ramt endnu en gang, da jeg praktiserede min nye livsregel om, at det gælder om at få så meget motion som muligt. Af den årsag går jeg ofte frem og tilbage til og fra mit kontor i Vangen, fem kilometer syd for Frederikshavn. En dag halvvejs følte jeg, at jeg skulle på toilettet. Stort. Jeg gik videre, men det strammede mere og mere til og gjorde mere og mere ondt, og da jeg nåede til transportcenteret omkring 150 meter fra mit kontor, kunne jeg ikke holde det inde mere. Så det løb tyndt hele vejen ned i mine sko og videre ud. Da presset var væk, var det først dejligt. Indtil det ikke var dejligt mere, og jeg måtte ringe til Lars Frost: "Vi har en situation!" 20 minutter senere stod han der. I hvid heldragt, maske for ansigtet, handsker på og med sorte plastiksække på sædet i bilen. Vi kunne ikke lade være med at grine, og vi fortsatte med det længe efter, at jeg havde været hjemme under bruseren og havde smidt alt tøj og sko direkte i skraldespanden. Det er vigtigt at kunne grine af sådan noget. Man skal ikke tage sig selv så alvorligt.

Men jeg skal altså passe godt på mit nye tarmsystem, og fordi det ikke har så

lang tid til at fordøje, optager det heller ikke den nødvendige mængde næringsstoffer, vitaminer og mineraler, så jeg skal tage vitamintilskud resten af mit liv. En daglig dosis af en hel masse piller: kalk, B12-vitamin, multivitamin, to piller mod mavesyre i spiserøret og en mod forhøjet blodtryk, for selvom jeg ikke lider af det længere, må man ikke stoppe med medicinen, når man en gang er begyndt. Men, jeg synes, det er billigt sluppet efter det massive misbrug af min krop i alle disse år.

Den eneste mærkbare fysiske bivirkning ved operationen er, at min indre termostat er sat ud af kraft, så jeg fryser lige pludselig, og det kan være, selv når jeg sidder i solen på en varm sommerdag. Så inden for min rækkevidde har jeg altid huer, røde selvfølgelig, og min mors hjemmestrikkede sokker, og det er kun hyggeligt. Til gengæld kan jeg også varme mig ved, at mine diabetes 2-symptomer var væk, allerede da de tog en blodprøve en time efter operationen. Mine smerter i ryg, lænd, knæ og fødder forsvandt også i takt med, at jeg blev mindre, og vægten gik ned. Og et halvt års tid efter operationen bestemte jeg mig for at droppe min natlige iltmaske, og at jeg ikke led af søvnapnø mere, og så gjorde jeg ikke det. Det har været intet mindre end miraklernes tid.

I begyndelsen var jeg ret stringent og tænkte for eksempel på, at jeg skulle tygge min mad 32 gange, før jeg sank, for at maven kunne følge med. Men det gør jeg ikke længere, og jeg vælger også en lille smule usundt hver eneste dag, når jeg til natmad spiser en lille grovbolle og drikker en Cola Zero. Det er min belønning for endnu en dag i mit nye liv. Og endda en dag med masser af fysisk aktivitet.

En ekstra kæmpe gevinst ved mit nye liv er, at jeg nu kan deltage i de ting, som jeg i næsten 20 år kun kunne se passivt til fra sidelinjen. Nu kan jeg være med og stille mig selv fysiske udfordringer. Primært i form af løb. Hver dag. Helst to gange om dagen. Den første tur klokken 5.30, gerne op over Pikkerbakken, som jeg kan tage i raskt tempo og endda føre en samtale imens uden at miste pusten. Og næsten hver dag lægger jeg et billede og lidt tekst om turen op på min Facebook-profil. Nogen synes sikkert, at det virker, som om jeg er lige lovlig selvfed, men det er ikke for at vise, at jeg er en "sværlig kål", der kan løbe. Det er udelukkende for at holde mig selv fast i at blive ved og holde mig i gang, for hvis jeg ikke bliver ved med at træne, kommer det til at gå lige som på en cykel, når man ikke træder i pedalerne. Så vælter man.

Jeg cykler faktisk også en masse og går en masse, og jeg er begyndt at spille

Stafet for livet blev en fantastisk oplevelse, hvor jeg løb for Rikke Toldbod til højre og for min ven Benny Wæhrens' Team Britta, der i midten er repræsenteret ved Brittias søster, Ulla, som jeg har kendt hele mit liv via basketklubben.

fodbold igen, i Ffi efter 33 års pause, på et syvmandshold med nogle veteraner, der kalder mig "Junior".

Min største bedrift er dog min 2015-indsats i "Stafet for livet", en landsdækkende indsamling til fordel for Kræftens Bekæmpelse og med deltagelse af folk, der er ramt eller har været ramt af kræft, venner og bekendte, der støtter, samt af os andre, der vil støtte den gode sag. Det fungerer sådan, at man danner hold og går eller løber stafet og har sponsoraftaler, hvor firmaer giver et antal kroner for hver kilometer, man får løbet. Jeg blev spurgt, om jeg ville være med på to hold, og jeg ville hjertens gerne hjælpe Rikke Toldbod, hvis mor døde af kræft, og min ven Benny Wæhrens, hvis hustru døde af den forfærdelige sygdom. Igen var det de personlige relationer, der gjorde, at jeg gerne ville støtte.

I Frederikshavn foregik stafetten på en 1,4 kilometer strækning rundt om den gamle herregård Knivholt, og jeg fik aftalt med ti personlige sponsorer, at de gav 20 kroner pr. kilometer, jeg løb. Jeg sagde til dem, at det nok ville blive 10-15 kilometer, men det gik så godt, at da jeg havde løbet 11 omgange, altså over de 15 kilometer, tænkte jeg, at jeg godt kunne nå 20. Da jeg var nået så langt, altså 28 kilometer, tænkte jeg, at så kunne jeg også klare en maraton. Og da det

Så er jeg på cirkuslejr med pigerne, Josefine til venstre og Laura til højre, og jeg er selvfølgelig klovn. Vi laver mange løjer sammen, og de har vist ikke deres talent for det fra fremmede.

ikke skulle hedde sig, at det blev de 195 meter mindre end maratondistancens 42,195 kilometer, løb jeg 31 omgange – 43,4 kilometer og 8.600 støttekroner. Så var jeg godt tilfreds med mig selv. Og helt færdig i kroppen. Da jeg bagefter sad hjemme i mit badekar og spiste pasta, gik min krop i kramper, og jeg kom aldrig som planlagt til aftenens koncert med Mikael K fra Klondyke. Men næste morgen klokken 7.30 stod jeg klar til en runde golf.

Det allerbedste ved min nye fysiske formåen er, at jeg nu kan lege rigtigt med mine døtre. Når jeg har dem, tonser vi rundt og er vildt aktive. Rigtig meget udenfor. I skoven, på stranden, på legepladser, vi cykler og går, og vi er på cirkusferie hos min ven Einar Trie på Cirkusfabrikken, og vi laver løjer. De siger næsten dagligt: "Far, du er tosset!" Og det er den dejligste kompliment, jeg kan få. Jeg prøver virkelig at inspirere dem til at lave løjer. Deres mor synes måske, at vi har et lidt vel højt aktivitetsniveau nogle gange. Men pigerne elsker det. Og det gør jeg også.

Udefra kan det måske lyde lidt overvældende med alt det nye i mit liv, men det er kommet ret naturligt for mig, og det har hjulpet mig, at jeg ikke har en struktur i den måde, jeg nu lever på. Det er ikke efter tabeller og skemaer, for jeg kan godt lide at gå mod strømmen med stramme planer for kost og moti-

on. Jeg tror, at den slags får folk til at opgive, fordi det er svært at leve efter et stramt program. I stedet bruger jeg fem simple leveregler, som, jeg synes, er sund fornuft. 1: Der er ingen struktur – det er strukturen! 2: Lidt men godt. 3: Flere "indtægter end udgifter", altså mere godt og sundt end dårligt og usundt. 4: Ingen fedt, sukker og alkohol. 5: Motion hver dag.

Folk spørger mig tit, hvad der har været sværest ved at tabe mig og leve, som jeg nu gør. Det har ikke været svært. Det mener jeg, og det kan godt være, at det lyder usandt eller frelst, men det er virkelig sådan, jeg har det. Hvilket helt sikkert har noget at gøre med, at jeg er sikker på, at jeg ellers var død med min gamle livsstil.

Jeg er endda så heldig, at min omverden bekræfter, at de kan mærke, at jeg er som et nyt menneske. Jeg praktiserer tilmed det råd, jeg fik af Arne Nielsson, så når jeg går ind i større forsamlinger, er det: "Goddag, mit navn er Henrik," mens jeg kigger op og smiler.

Jeg får også jævnlige forærende nogle mit-nye-liv-livsbekræftende oplevelser. Som når min københavnergenbo, Søren Skriver, pludselig kommer over, krammer mig og siger, at det er helt fantastisk at se mig nu. Han siger, at han ligefrem beundrer min nye kropsform, når jeg med min røde tophue løber forbi hans

vindue hver morgen, sommer som vinter. Han kan slet ikke forstå, at jeg er den samme person, som tidligere kom over og hilste på og med det samme måtte sætte sig på hans store sten i haven, fordi jeg var træt og besværet af at gå over vejen. "Nu springer du jo rundt som en anden gazelle," siger han.

Jeg ligner mig selv igen, som Allan Olsen har været så venlig at gøre mig opmærksom på. Men der er sket noget med min stemme, mente hans bassist, Nikolaj Land, da jeg talte i telefon med ham for første gang i tre år. "Du lyder meget mere lys og blid i stemmen," sagde han, og Lars Frost har været inde på noget lignende. Jeg tror, at det er rigtigt, at jeg før var mere kontant og hård i tonen, fordi jeg havde en mere kritisk holdning til livet, hvilket nok skyldtes, at jeg ikke havde det så nemt med min overvægt og mit lave selvværd. Nu har jeg ingen grund til et mørkt sind længere.

Modsat de andre gange, hvor jeg foretog mit halvkvalte forsøg på at gøre noget ved min vægt og mit selvværd, har den store forskel været, at jeg denne gang tog imod al den hjælp, jeg kunne få og bede om. Jeg vil så gerne være en holdspiller, og jeg nu er meget bevidst om det og arbejder meget med det, og jeg er taknemmelig for dem, der vil spille med mig. Særlig stor pris sætter jeg selvfølgelig på mine mest trofaste fem-seks venner, der har været der for mig uanset hvad, og som jeg har trukket meget på. Jeg ved, at de altid står parat, og jeg føler mig meget privilegeret ved at have sådan nogle venner i mit liv. Ja, jeg skylder dem faktisk mit liv.

Der er utroligt, så meget godt der er sket i mit liv de seneste tre år. Nu kan jeg også nå min røv igen. For at minde mig om, hvor jeg var og ikke vil tilbage til, bruger jeg ofte nogle fysiske minder fra dengang. Billeder fra da jeg var allermest fed. Noget af mit gamle tøj. Og særligt min røvpind. Jeg har altid et par af mine gamle bukser, en skjorte i 7 XL og røvpinden med ud til mine foredrag for at vise folk, hvor ekstremt det var. Det chokerer dem en del. Men selvom det er chokerende at dykke tilbage, har jeg egentlig ikke fortrudt noget. Alt det, jeg har gjort i mit liv, gør mig til den, jeg er. Ikke alt har været en ubetinget succes, men langt det meste. Jeg har mødt fantastiske mennesker på min vej gennem livet både i og udenfor Vendsyssel, og de har været og er med til at gøre mig til det menneske, jeg er. En mand med visioner, en mand med håb og drømme og ikke mindst en mand der nyder at være far til to fantastisk dejlige piger.

Dog, hvis jeg kunne leve det om, havde jeg trods alt nok ikke levet mit liv helt sådan en gang til. Men altså, jeg fortryder ikke noget - INTET! Jeg er her, og jeg

Hver dag i mit nye liv skal jeg lige runde Bangsbo Fort på min løbetur. Jeg tænker så godt deroppe med udsigten over mit rodfæstede og elskede "Fresse". Hver eneste gang, jeg kommer kørende udefra, når jeg har været på rejse og nærmer mig byens smukke landskab, havnen og bakkerne, føler jeg mig hjemme. I min by og i mig selv.

Foto: Bente Poder, NORDJYSKE Stiftstidende

mærker virkelig livet. Jeg er til stede i det. Jeg flygter ikke mere. Jeg er noget værd som menneske. Jeg er mere i live end nogensinde. Alternativet ville også have været synd for mine venner, der som det sidste skulle have båret en virkelig tung byrde ud ad kirken og ind i rustvognen.

For at holde fast i min positivitet og glæde har jeg en rutine med, at jeg ser mig i spejlet hver dag og siger til mig selv: det er godt, du er her! Det er det, det handler om. For mig og for mine piger. Jeg er slet ikke i tvivl om, at min nye stil holder for resten af livet, til jeg dør af alderdom. Hvis jeg nogensinde er i tvivl, kigger jeg på nogle af de gamle billeder og tager mit gamle tøj og min røvpind frem.

Jeg har også fået en ny vane med at gå på vægten hver dag. I et års tid har den stået fast på 100 kilo, som godt nok har fordelt sig anderledes, fordi fedtet er blevet til muskler på mine ben og overkrop, men jeg har stået helt fast der.

Sådan. Dokumentation er i orden, og et billede jeg har haft i hovedet i rigtigt lang tid. Under 100 kilo. YES!

Indtil jeg en dag under arbejdet med denne bog, den 8. september 2015, kom under de magiske 100 kilo - 98,7. For første gang i 32 år. Sådan! Rigtige mænd vejer under 0,1 ton!

I gamle dage fejrede jeg alt med et par flødekager eller fire hotdogs, en bage fritter og en flaske champagne. Denne gang fejrede jeg det med en løbetur. Når jeg skal være helt ærlig, har det faktisk heller ikke været så vigtigt for mig at have et mål for min vægt. Af to grunde. For det første ved jeg, at det er helt normalt, at vægttabet er størst de første par år efter operationen, og derefter er det sværere. For det andet ved jeg præcis, hvordan jeg skal tabe mig seks-otte kilo mere.

K A P I T E L 1 8

DRØMMENE LEVER

Når livet bliver

**FOR
FEDT**

”Drømme uden indsats medfører bare skuffelse. Indsats uden drømme er bare udmattende. Det er kombinationen af drømme og indsats, der skaber resultater og udvikling.”

Bill Clintons udsagn i hans tale i Arena Nord er lige mine ord. Man skal drømme, og derfra er der kun en vej frem, og den vej kommer man kun ud ad ved hårdt arbejde. Selvom jeg vidste, at det ville blive et slid, var det efter min konkurs i efteråret 2011 en drøm for mig igen at kunne stå i spidsen for et eventbureau. Jeg må beskæftige mig med det, jeg ved, jeg kan og det, jeg har lyst til.

Folk, jeg har arbejdet sammen med gennem alle mine år i branchen, ved, hvad jeg stod for i mit gamle firma, og rigtig mange af dem opfordrede mig i løbet af 2011 og 2012 til en ny begyndelse. Selvom en del af de, som tabte penge på min konkurs, sagde, at hvis jeg begyndte igen, ville de stadig gerne samarbejde med mig. Større tillid kunne jeg da ikke få. Og de har holdt ord, siden jeg den 1. januar 2013 kom i gang igen. Som direktør for TOPEvent, uden .dk. På trods af fejlen med Night of the Proms er TOPEvent stadig et godt brand, som jeg gerne ville bygge op igen og videre på i stedet for at skulle i gang med et nyt navn.

Forskellen er, at denne gang skal jeg ikke satse hverken mine egne eller andres penge. Jeg holder det på et andet, lavere og mere sikkert niveau. Med firmafester, personalefester, teambuilding og events af en overskuelig størrelse, hvor kunderne betaler på forhånd. Ikke store offentlige arrangementer, hvor der skal sættes penge, for vi har ikke de penge, vi havde. Nu er jeg også alene på kontoret og hyrer kompetente folk fra mit netværk fra arrangement til arrangement, når der er brug for det. Jeg har også taget min livsstilsændring ind i mit forretningskoncept. For at hjælpe andre. Men hvis jeg samtidig kan tjene penge på min viden og min livssituation, er det bare ekstra fantastisk. Jeg skal jo leve af noget. Men det skal være lystbetonet.

Jeg vil gerne holde flere af mine foredrag, ”Fra Akvariefisk til Clinton”, hvor jeg fortæller om mit liv, mine livslange problemer med vægten, min livsstilsændring, og hvor jeg fokuserer meget på mine drømme og fuldførelsen af dem. Jeg understreger altid for mine tilhørere, at det er vigtigt at have drømme i sit liv, og at de skal gå efter dem, og så bruger jeg Bill Clintons kloge ord om drømme og indsats. En af mine egne, nye og mere overordnede drømme er at få andre til at foretage en kovending og forandre noget i deres liv, hvis de har brug for det. Og jeg hjælper gerne på vej.

For eksempel hjalp jeg de unge musikere i Syddansk Universitets Symfonior-

Det var en overvældende oplevelse at sidde på balkonen sammen med repræsentanter fra blandt andet LEGO og Danske Bank og se og høre Syddansk Universitets Symfoniorkester i Carnegie Hall. Mere kunne jeg ikke ønske mig på min 47 års fødselsdag. Leo mente oven i købet, at det skulle fejres med en ordentlig middag, så vi blev hentet i limousine og kørt til en af New Yorks bedste restauranter, hvor jeg fik ærespladsen med den bedste udsigt over Manhattan.

kester på vej til deres drøm om at spille i et af verdens mest legendariske koncerthuse, Carnegie Hall i New York, som de var inviteret til, fordi de var blevet nummer tre i ungdomskonkurrencen Musikverein i Wien i Østrig. Det ville koste dem 1,3 millioner kroner at rejse derover, bo der i en uge og spille, og jeg hjalp med at finde sponsorer. Orkestrets dirigent, argentinske Saul Zaks, havde som startskud fået tilsagn fra den danske Hollywood-skuespiller Viggo Mortensen, som er opvokset delvist i Argentina, og han og Saul er fan af det samme argentinske fodboldhold, San Lorenzo. Det hjalp, at han var protektor og ambassadør for turen og i øvrigt gav et sponsorbidrag på 50.000 kroner. Senere fik

vi hul igennem til store støtter som Mærsk Fonden, Danske Bank og Lego. Det var en kæmpe fornøjelse at kunne hjælpe de ambitiøse musikere, og jeg var oven i købet så heldig, at jeg sammen med Leo og Lars Frost var med på turen til New York og overværede koncerten på min 47 års fødselsdag den 22. april 2014.

Mit overordnede mål er, at jeg gerne vil coache og give motivation og inspiration til folk og gerne i kombination med nogle af de ting, jeg gennem årene har været god til at arrangere. En af mine planer er at fortsætte med at arrangere koncerter i lukkede kredse og som virksomhedsarrangementer og at kombinere det med sund mad og ikke så meget alkohol. Det kan være søndagskoncerter, hvor folk helt naturligt ikke drikker så meget, og hvor kunstnerne som regel er billigere, fordi der ikke er så stor efterspørgsel på søndage. Det kan også være koncertture til resten af landet med sund mad og drikke undervejs. Eller restaurantbesøg med fokus på sund og let mad. Det gælder om at give folk en god oplevelse, når de går i gang med deres livsstilsændring. Livet behøver ikke at blive kedeligt. Det er ikke sådan, at man behøver at gå ud i samfundet og kæmpe sin kamp alene. Man kan blive en del af et nyt fællesskab, hvor man også spiser og drikker men på en anden sundere måde end tidligere i sit liv. Det inkluderer også motion, og sammen med min gode ven og kreative sparringspartner, Søren Qvist, der også har ændret livsstil og tabt sig cirka 35 kilo, har jeg udviklet et nyt bevægelseskoncept, som også inkluderer motionscoach og ekstremløber Jan Vajhøj og andre kompetente folk.

Inspirationen kom fra Start to run, som Jan Vajhøj i 2005 var med til at starte sammen med makkerparret René Jørgensen og Lars Bo Christensen, der ejede den lokale Sportmaster-forretning i Frederikshavn. De solgte en startpakke med løbetøj, træningsprogrammer og mulighed for at blive coachet og træne sammen med ligesindede. Succeskriteriet var at samle 50 deltagere, men det endte med 1.800, og året efter gik de i et landsdækkende samarbejde med Danske Gymnastik- & Idrætsforeninger. Det viste mig, at der er et kæmpe potentiale i den slags, men for mange mennesker kan det være hårdt at komme i gang med løb. Når man er tung, er det svært og meget demotiverende at starte med at løbe, fordi man ikke kommer særligt langt, før man giver op. Bare spørg mig for tre år og 90 kilo siden. Det tog mig otte måneder, før jeg var i stand til at løbe, og jeg vil prøve at inspirere med min egen historie. Derfor vil jeg tage det tilbage til Start2Move. Man skal bare komme i gang med at røre sig en smule. En halv times gåtur om ugen er bedre end ingenting. Ideen er, at vi leverer en

startpakke og står for ruter, eventuelt med indlagte frugt- og kaffepauser, og vi vil sørge for information om motion og kost. Vi skal have folk op af sofaen og ud at gå, og som mål for Start2Move-deltagere har jeg fået en drømmeidé, som er en kombination af tre begivenheder, jeg har været ude for i mit nye liv.

Det begyndte, da ledelsen i en nordjysk fødevarevirksomhed kontaktede mig, fordi de var bekymrede over at kunne konstatere, at deres ansatte blev større og større. De havde indført en frugtordning og var begyndt at tale om kost, men de ville gerne have, at jeg fortalte lidt om mine erfaringer med at komme i gang med motion.

Næste del af min idé kom efter et af mine foredrag. Når jeg er ude at fortælle om mit liv, starter jeg altid med at spørge forsamlingen, om der er nogen, der har en drøm, som de ikke har fortalt til nogen, men nu tør rejse sig op og fortælle til alle i lokalet. Når man har sagt sin drøm højt, er man allerede et skridt nærmere. Jeg fortæller, at jeg selv drømte om at få Clinton til Frederikshavn, og at folk grinte af mig, men det var bare som benzin på mit bål, en virkelig motivationsfaktor. Til et foredrag var det Carina, der rejste sig og fortalte, at hun havde en drøm om at løbe fra Frederikshavn til Skagen, købe en rejemad, sætte sig ud på Grenen og spise den og tage Skagensbanen-toget hjem igen.

Sidste del af ideen fik jeg fra en anden drømmer, unge Casper, der under et andet af mine foredrag rejste sig og fortalte, at hans drøm var at åbne et fitnesscenter særligt indrettet til overvægtige. Folk, der er overvægtige, vil nemlig ikke udstille sig selv i stramtsiddende tøj i et af de sædvanlige centre med spejle over det hele, så at begynde sin indsats mod de overflødige kilo skal på ingen måde foregå i et fitnesscenter. En gåtur i skoven er langt bedre end på et løbebånd i et traditionelt motionscenter.

Når mine foredrag er ovre, gør jeg det, at jeg følger de folk, som har rejst sig op og delt deres drøm, og i tilfældet med Carina og Casper har det altså inspireret mig videre. Da jeg ikke har et særligt indrettet fitnesscenter, som det Casper går efter og så småt er på vej mod, idet han siden har uddannet sig til personlig træner, skal vores Start2Move-motion foregå i det fri. Jeg har en aftale om startpakkerne på plads, og når vi i august 2016 skal bevæge os samlet de 43 kilometer mod Grenen og Carinas drøm, har jeg en sponsor til rejemadderne, Nordjyske Jernbaner har lovet, at de fragter folk tilbage til Frederikshavn, uanset om det er 50, 500 eller 5.000 rejsende, og NORDJYSKE Medier har lovet at være med som mediepartner.

Skindet hænger lidt på mig. Som Allan Olsen så smukt udtrykker det: "Hvor er alle de kilo blevet af? Er de bare forsvundet, eller render vi rundt og snuser dem ind? Det er fandeme ulækkert at tænke på!" Foto: Benny Wæhrens

Inden da har jeg en drøm, som jeg egentlig ikke vil kalde en drøm, for jeg ved, at det kommer til at ske, og det er ude af mine hænder hvornår, men jeg håber, at jeg kan nå at få fjernet min overskydende hud omkring min mave. Det er seks-otte kilo, der hænger ned, og det ser sgu forfærdeligt ud. Jeg kan altid få en forsamling til at måbe, når jeg er ude til foredrag og smider trøjen. Jeg gør det, fordi det er mig. Det er sådan, jeg ser ud. Men jeg gør det også for at chokere folk, så de kan få et meget direkte billede af, hvordan man kan komme til at se ud, hvis man ikke passer på sig selv. Hvis jeg kan skræmme og inspirere lidt, så smider jeg gerne trøjen for det formål. Kan jeg bare få én til at tænke sig om en ekstra gang, så er det hele nedværdigelsen ved mit ret skræmmende udseende værd. Det, jeg ser frem til, er en operation kaldet body lift, som jeg ikke er først i rækken til, fordi den er rent kosmetisk. Det er heller ikke sådan, at jeg tripper utålmodigt, for at det skal ske, bare jeg ved, at det kommer væk på et tidspunkt. Jeg glæder mig til at prøve at have en normal krop igen, og det vil passe mig

300 folkedansere i en tørdok. Hvorfor ikke tage den videre derfra? Foto: Benny Wæhrens

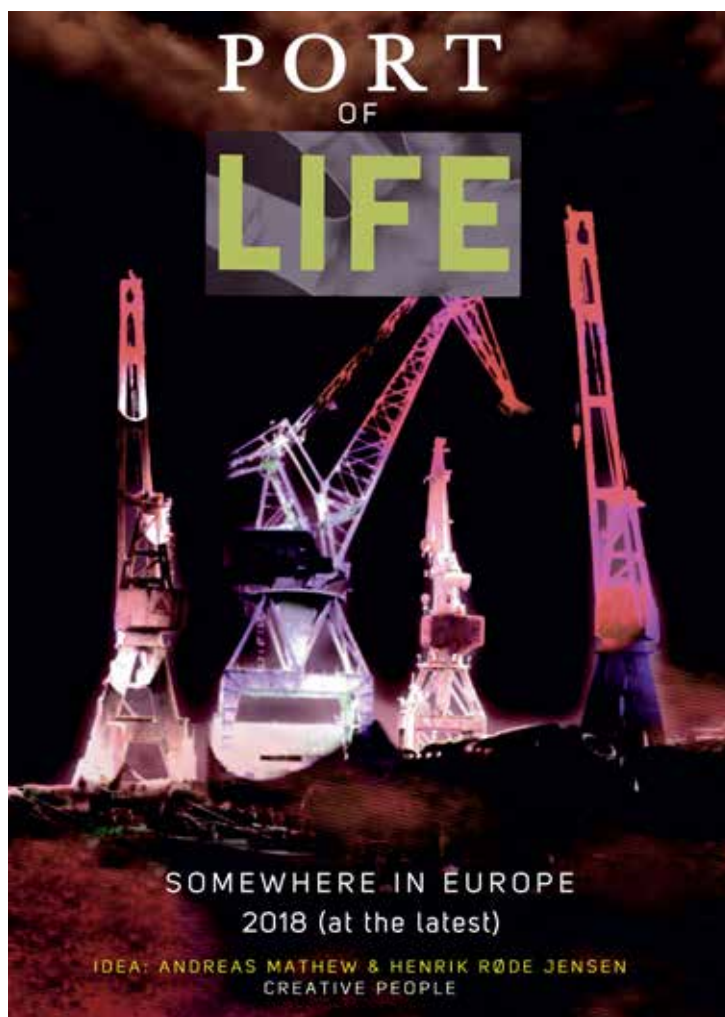
godt at komme ned omkring 93 kilo – lige præcis halvdelen af, hvad jeg vejede før operationen i november 2012.

Min næste egentlige store drøm er at få gennemført min kranballet fra TOPEvents spæde begyndelse i 2005. "Ballet for kraner" er tænkt som en visuel hyldelse til den udvikling, Frederikshavn har været igennem fra værftsby til værtsby, og den skal være med til at understøtte den nye identitet og selvforståelse for byen og dens borgere. Planen er, at det skal være et livsbekræftende show, der kombinerer det gamle industrisamfund og det nye oplevelsessamfund i en unik fortælling om overlevelse via sporskifte. Siden den oprindeligt planlagte opsætning i 2006 er tre af havnens seks største kraner blevet solgt og pillet ned, inklusiv vores egen, men det får mig på ingen måde til at opgive. Jeg har ikke glemt, at Lauridsen Fonden allerede havde givet tilsagn om 200.000 kroner i støtte, og i de følgende år ringede der hvert år en vældig elskværdig dame og spurgte, om vi var kommet længere i planlægningen, for pengene stod og ventede. Desuden

fik jeg i forbindelse med indvielsen af Frederikshavn Maritime Erhvervspark i juni 2009 afprøvet 300 folkedansere i Orskov Yards tørdok, og det havde lige nøjagtig den håbede imponerende effekt nede i den store, dybe dok, der forstærkede enhver lyd og ethvert billede og gjorde det til en ekstraordinær oplevelse.

Så drømmen lever. Den er nu omdøbt til "Port of Life" og har et omfang, som, jeg godt tør sige, vil skabe international bevågenhed. Det vil komme til at foregå med omdrejningspunkt både på kajen, på kajens bygninger, i tørdokken og i et af havnebassinene. Hovedrollerne spilles af de dansende kæmpekraner med hver sit lys og hver sin lyd. Desuden vil der være dansende kranbiler samt professionelle balletdansere, moderne dansere og hiphopdansere, og der skal være levende klassisk musik skrevet til lejligheden og guitar-spil i verdensklasse også skrevet til lejligheden og udført af Knud Møller. Allan Olsen og Johnny Madsen skal naturligvis også bidrage til den store drøm, og der skal være et rockorkester, som kommer op på en scene fra under vandet. Jeg drømmer om Metallica og satser på gennem mit netværk at finde vej til Lars Ulrichs hjerte. Der vil desuden være lys og spejle under vandet, flydende skulpturer, 3D-projiceringer, special effects og fyrværkeri. Det vil være et intensivt sansebombardement, som kræver dykkere i vandet, kranførere og gerne op mod 500 tidligere og nuværende værftsarbejdere som statister, der blandt andet skal betjene skærebrændere, vinkelslibere og svejsemaskiner.

Jeg har i de seneste år videreudviklet projektet i samarbejde med den visionære Andreas Mathew, der har et eventbureau i Hjørring. Vi har ud fra mit oplæg fra 2006 videreudviklet på ideen og fundet ud af lys, lyd, effekter, musik, dans og iscenesættelse, og vi har fået produceret en video, der altid får folk til at gå bagover af benovelse, når vi viser den. Og der er ingen, der siger, at det kun kan foregå i Frederikshavn. Jeg har undersøgt Aalborg, og jeg har forsøgt Aarhus, som skal være europæisk kulturhovedstad i 2017, og på vores "Port of Life"-plakat har vi skrevet "somewhere in Europe", men det kan være hvor som helst. Hvis de i Kina eller Brasilien synes, at det kunne være en god idé der, så stiller vi op. Men, jeg må da indrømme, at hvis det kunne være til indvielsen af den udvidede havn i Frederikshavn i 2018, ville jeg føle, at balletten vendte hjem, og det er selvfølgelig det, som jeg synes, ville være aller-, allersmukkest. Havnens nye slogan er "Port of opportunities". Det ændrer vi også gerne vores til. Og indtil da kunne jeg godt nøjes med at få arrangeret en koncert med U2 i tørdokken eller med Tom Waits i Tolne Skovpavillon.

*Ballet for kraner
er blevet til Port
of Life, som måske
bliver til Port of
opportunities?*

Men næste store drøm allerede under forarbejdelse er at se Barack Obama på Blokhus Strand i 2018. Grunden til, at det skal være i Blokhus, er, at min makker på projektet er Per Kalstrup, der ejer Kalstrup Livsstilscenter i Blokhus. Vi har fået samlet et seks mand/kvinde stort stærkt organisationshold, hvor også blandt andre Jammerbugt Kommune er repræsenteret. Jeg har allerede holdt de første møder i USA og fortalt de rigtige personer om Obama, at vi er interesserede, og vi har en plan klar med markedsføring, logistik, økonomi med videre, og jeg har talt med TV2's Jesper Steinmetz om hans deltagelse i samme rolle som Jens Gaardbo havde med Clinton. Frem mod begivenheden, der skal være offentlig og gratis for folket, begynder vi så småt med et mindre arrangement i 2016, som skal bygge op mod Obama, det kunne være en af hans taleskrivere og en lignende fra Obamas inderkreds i 2017, hvor Obama selv stopper som præsident. Vi skal have vækket interessen i området omkring Blokhus, så sponsorer og samarbejdspartnere er klar, hvis og når muligheden opstår. I 2018 håber vi

De gode Obama til Blokhus-folk er til venstre for mig Jens Saabo og til højre for mig Per Kalstrup Christiansen, Jens Boelskifte og Peter Dahl Jensen. Resten af OTB-holdet, Jacob Bisgaard fra Jammerbugt Kommune og Anni G. Walther mangler på billedet. Plakaten er klar, og Blokhus Strand er også. Foto: Benny Wæhrens

så, at det er den anden nordjyske borgmesters tur til at indlede med den rettelige velkomst, denne gang med ordene: "Welcome to the 44th President of The United States of America, Mr. Barack Hussein Obama II."

Så, efter Start2Move-turen til Skagen, kranballetten, forhåbentlig i Frederikshavn, og Obama i Blokhus, er det tid til sidste drøm i min firetrinsraket. Jeg vil være kanonkonge! Det er en drøm, jeg altid har haft, og nu har jeg igen en størrelse, hvor jeg kan komme ned i røret. Jeg har talt om det praktiske med Einar, cirkusdirektøren fra Cirkusfabrikken, og han vil gerne hjælpe mig. Det kræver i hvert fald et års træning, siger han. Især skal ryg og lænd trænes på grund af det store

Foto: Benny Wæhrens

*Sådan! Jeg vil være kanonkonge!
Og man skal gå efter sine drømme.*

tryk, kroppen udsættes for. Der er også en del teknik i at vende sig rigtigt i luften og lande ordentligt. Og fordi man ikke må skyde sig ud af en kanon i Danmark, skal vi til Østeuropa for at udføre det, men det skal Einar nok finde ud af, lige som han kunne fikse en elefant til mig. Resten af udfordringen er op til mig.

Hold op, hvor mit liv er blevet fedt igen. Ikke FOR FEDT. Men lige præcis så fedt, som jeg overhovedet kan drømme om, at det skal være.

A P P E N D I K S

CV

Når livet bliver

**FOR
FEDT**

- 1974-1984 Ørnevejens Skole, Frederikshavn
- 1984-1985 EFG Handel & Kontor, Frederikshavn Handelsskole
- 1985-1990 Jasopan Pelsdyrartikler, kontorelev og leder af ekspeditionen
- 1986- Koncertarrangør, debut Thomas Helmig
- 1991 Opstart Knivholt koncerter
- 1990-1994 Selvstændig, Jukebox, pladeforretning, Frederikshavn
- 1994-1998 Q's Kapel, spillested, Frederikshavn
- 1994-2000 Tourmanager og lydmand for Johnny Madsen og Allan Olsen
- 1995 Pladeselskab - Q-Box Records, Frederikshavn
- 2000-2001 Restaurantchef, Empire, Frederikshavn
- 2001-2002 Måttemand hos Berendsen
- 2001- Støttekoncert, FIK Ishockey (spillerne)
- 2002-2003 ArtPeople, København
- 2003 Laudrup/Høgh Procamp, fodboldskole
- 2003-2005 Forstander for FOF & Alexandra Skolen, Frederikshavn
- 2005 Støt Asien, tsunami-støttekoncert, Arena Nord, Frederikshavn
- 2005 Selvstændig, TOPEvent.dk ApS, Frederikshavn
- 2005 Opstart af Årets Julefrokost i Frederikshavn
- 2006 Bill Clinton og Hans Blix, Frederikshavn
- 2006 Opkøb af eventfirma Evolution, København
- 2007 Opstart TOPEvent, Oslo, Norge
- 2007 Al Gore og Hans Blix, Aalborg og København
- 2007 Bill Clinton og Hans Blix, Tromsø, Norge
- 2007 Bill Clinton og Kofi Annan, Aarhus
- 2007 Bill Clinton og Hans Blix, Bergen, Norge
- 2007 Bill Clinton og Kofi Annan, Oslo, Norge
- 2007 Gerhard Schröder, Kina
- 2007 Børnecancerfonden, støttearrangement
- 2007 Josefine kommer til verden
- 2008 Opstart Musikalske Penseelstrøg med Steen Karlsen
- 2009 Modtager af Nordlys-prisen, Frederikshavns Kommunes Kulturpris
- 2010 Formand for fonden Cirkusfabrikken
- 2010 Laura kommer til Verden
- 2010 Støttekoncert, Hospice Vendsyssel-Frederikshavn

2011 Musikalske Penselstrøg, fernisering, København
2011 Night of the Proms, Frederikshavn
2011 TOPevent.dk ApS konkurs
2012 Mit nye liv
2013- Selvstændig, TOPevent
2011-14 Fundraising, Syddansk Universitet, koncert Carnegie Hall,
New York

A P P E N D I K S

TAK!

Når livet bliver

**FOR
FEDT**

En særlig tak til:

Forfatter Dennis Drejer. Han har, om nogen, formået og forstået mig og mit sprog. Kommet ind under huden (som jo er lidt slap) på mig, forstået min tankegang og har i næsten rystende grad, kunne læse mine tanker og mine følelser og få dem ned på papir.

En for mig helt igennem fantastisk og nærmest terapeutisk oplevelse

Tak min ven

Tak til:

Josefine, Laura, Marlene, Mor, Far, Morten, Kusine Lisbeth, Leo Birk, Anita Patrick, Lars Frost, Ole Hust, Kirsten Hust, Henrik Ølgod Thomsen, Allan Olsen, Johnny Madsen, Lars Lilholt, Morten Christensen, Lise Christensen Anesen, Kim Madsen, Hans Christensen, Kim Nordli, Søren Brogaard, Michael Plejdrup, Ruth Østergaard Poulsen, Leif Nielsen, Morten Kruse Jensen, Hans Schmidt Andersen, Gilda Karlsen, Steen Karlsen, Søren Qvist, Benny Wæhrens, Claus Pedersen, Jakob Axel Nielsen, Jan Hugger Jensen, Anders Skovlund, Jan Rysholt, Mads Elgaard, Berit Nørgaard, Johnny Bøye Mortensen, Michael Larsen, Jesper Tolstrup & Søren Højlund Carlsen- Turbine Forlaget. Dr. Bruno Dillemans, Hannelore Declerc, Overlæge Lars Madsen og Personalet på Neonetal afdelingen- Ålborg Sygehus Nord, Personalet og frivillige på Hospice Vendsyssel i Frederikshavn Povl Dissing, Benny Andersen, Rasmus Dissing, Jonas Dissing, Las Nissen, Poul Krebs, Michael Friis, Nicolai Land, Allan Gade, Anders Pedersen, Leonard Barry, Gæst Vincent, Jens Ove Friis, Knud Møller, Henrik From, Henrik Laurvig, Niels Nello Mogensen, Skuespiller Allan Olsen, Charlotte Breum, Gunnar B. Knudsen-Højen & Magic, Camilla Frost-Hotel Jutlandia, Karl Erik Stougaard, Jesper Dahl Caruso, Lars Høgh, Brian Laudrup, Mette Laudrup, Jørgen Pyndt, Frank Megabody, Poul Erik Strandby, Kaj Christiansen, Per Malmberg, Bjarne Nielsen og personalet i Arena Nord, Mikael Jentsch, Steen Heftholm, Lilly Pedersen, Lene Høegh, Lene Axelsen & Just Jensen alle Frederikshavn Kommune, Jens Bundgaard Poulsen, Lars Slinger, Ulrik Haagerup, Hans Christensen, Claus Kræmmergaard, Karen Keinicke, C. C. Madsen, fotografer Kim Dahl Hansen & Peter Broen alle NORDJYSKE Medier, Mogens Jørgensen, Kurt Larsen, Ole Buus, Arne Nielsson, Jens Gaardbo. The mayors: Erik Sørensen, Birgit Hansen, Henning G. Jensen, Herman Kristoffersen, Herman Friele, Nicolai Wammen & Per Ditlev Simonsen. The lawyers: Lars Espersen, Jens Christian Kristensen & John Henrik Andersen. The doctors: Henning Ejby Andersen, Kaj Bernth, & Niels Korning. Ulf Johansen, Tormod Harila, Ernst Myrbakk, Per Krane, Stein Aafos, Tom Rindal, Jør-

gen Krogsgaard, Henrik Visby, Theis Truelsen, Saul Zaks, Norman Kristiansen, Peter Knud Jensen, Flemming Sørensen, Søren Kaalund, Annette Juhler Kjær, Mogens Jensen, Bjarne Laustsen, Einar Trie, Jan Michael Madsen, Paul Gazan, Mads Ring, Anni G. Walther, Per Kalstrup, Thorkil Lodahl, Peter Munck-Frontier-Adaptor, Knud Tobiasen, Peter Møller Madsen, Jean Kramme, Mette Emsbøl, Merete Svenningsen, Niels Chr. Andersen, Niclas Bendixen. Olav Madsen, Golf Punto drengene, golf onsdags drengene: Per Christiansen, Torben Fidi Jensen, Bent Milling & Søren Tynd Jensen. Jørgen Kohler, Mette Freundlich, Henrik Konnerup, Madkongen-Kim Wollf Nielsen, Ole Juel, Allan & Hanne Lise Jensen, Marianne & Andreas Helgstrand, Anne Lybech Thøgersen & foreningen Hjernebarnet, Bent "Jacob" Jacobsen, Bo Uggerhøj, Bufas, Lars Bach, Campingkongen, Troels Vejby, Christian Vejby, Carsten Vejby, Claus Pedersen-Shamrock Holding Hjørring, Søren HP Pedersen, Peter Mørk, Christer Steffensen, Claus Poulsen, Claus Rosenberg, Claus Thorø, Frank Hejslet & Ibsens Kapel, Freddy Rafn, FS Orloff & Lyddokken, Hanne Engsig-Engsig's Boghandel i Frederikshavn, Ole Wittrup-CD-Baren, Iben & Walter Bagnkop, Jan Home Sørensen, Jan Vajhøj, Jan Vinther, Jesper Gravholt, Henrik Hansen, Jane Munk, Jens Arentzen, Jens Lyngby, Jesper Thuen-ECCO, Jess-Sound & Light, Niels Østergaard, John Bennetsen, Ketty & Inge-Lise (rengøring), Mikkel S. Sørensen-Frederikshavn Havn, is-pusher Kim Hansen, Michael Madsen og Kjeld Sørensen, Dan Sørensen, Klaus Nulle Nielsen, Finn Larsen-Bechs Hotel, Tarm. Tommy Kejser, Jens Elsborg, Stener Nielsen, Lars Bo Christensen-DIADORA, Lars Bo-Rib-IT, Lars Dannervig, Lars Gilleberg, Thomas Thomsen & Lars Granat Jensen - Konxion, Lars Samuelson, Margrethe- Le Pac, John Bull Pub, Lyngs Bogtrykkeri, Fresani-Frederikshavn, Martin Mygdam-Weber, Naboerne i Åhaven, Morten Rudbæk, John Neergaard, Gerner Neergaard, Nikolaj Horn, Ole Horn, Pauli Jørgensen & fodboldtrengene, Peder Ravn, Obama Holdet-Blokhus, Peter PUK Iversen, Poul Sørensen, Per Søndergaard, Rasmus Madsen, Rene-Sæby Festservice, Rene-Frederikshavn Brandvæsen, Uffe Silver Jensen-Gærumvejens Auto, Niels Estrup, Skol, Susanne Ejsing, Søren Limo Christensen, Thomas Rasmussen, Jan Degner, Jakob Kvist, Nanaki Bonfils, Lise Nielsen, Marianne Pedersen-alle Art People Peoples Press. Thomas & Nicolaj Smith Hansen, Uffe Hansen, Thomas Becker-Dreamland Nibe, Torben Mark- Tøjeksperten, Andreas & Helene Mathew, Rainbow, Hans Blix, Al Gore, Kofi Annan & William Jefferson Clinton.

Foto: Benny Wæhrens

Foto: Benny Wæhrens

Foto: Benny Wæhrens

